

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

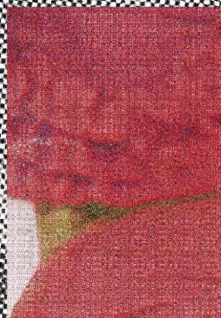
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAULINA FLORES NE REZALET

NOTOS
KITAP

Paulina Flores

1988'de Santiago'da doğdu. Şili Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. Garsonluk, kütüphanecilik, öğretmenlik gibi çeşitli mesleklerle uğraştı. Luis López-Aliaga ve Alejandro Zambra'nın edebiyat atölyelerine katıldı. "Ne Rezalet" öyküsü 2014'te Roberto Bolaño Öykü Ödülü'ne değer görüldü. *Ne Rezalet* öykü kitabıyla 2015'te Şili Sanat Eleştirmenleri Camiası Edebiyat Ödülü'ne değer görülerek yılın en iyi yeni yazarı seçildi. Santiago'da yaşıyor.

Zeynep Çelikel

1988'de İzmir'de doğdu. 2005 yılında Ankara Üniversitesi Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi İspanyol Dili ve Edebiyatı bölümünde başladığı öğrenimine İspanyol edebiyatında gelenekçi kadın yazarlar konulu doktora çalışmasıyla devam ediyor. İspanyolcadan yaptığı çeviriler arasında Jose Martí'nin *Yalnızlık Avutmaz* ve Juan Filloy'un *Op Oloop* romanları bulunuyor. Çalışmalarını New York'ta sürdürüyor.

Paulina Flores
Ne Rezalet

Notos Kitap 174

Edebiyat 060

Öykü

©Notos Kitap Yayınevi, 2018

©Paulina Flores, *Qué vergüenza*, 2016

©Seix Barral, Grupo Planeta Latin American Rights Office,
Editorial Planeta Chilena S.A.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Editorial Planeta Mexicana ve
Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

Birinci Basım

Mart 2020

ISBN 978-605-7643-19-3

Sertifika 16343

Editör

Tıla Sadeki, Oğuz Tecimen

Kapak Tasarımı

E S Kibele Yarman

Notos Kitap Yayıncılık Eğitim Danışmanlık
ve Sanal Hizmetler Tic. Ltd. Şti.

Ömer Avni Mahallesi, Prof. Dr. Tarık Zafer Tunaya Sokak

No: 11/6 Gümüşsuyu, Beyoğlu İstanbul

0212 243 49 07

www.notoskitap.com

facebook.com/NotosKitap

twitter.com/NotosKitap

Baskı ve Cilt

Mega Basım

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3/1

Baha İş Merkezi A Blok 34310

Haramidere Avcılar İstanbul

Sertifika 44452

0212 412 17 00

Paulina Flores

Ne Rezalet

İSPANYOLCADAN ÇEVİREN
Zeynep Çelikel

Öykü

İçindekiler

11	Ne Rezalet
27	Teresa
45	Talcahuano
73	Freddy'yi Unutmak
96	Nana Teyze
113	Amerikan Ruhu
126	Layka
137	Son Tatil
164	Ne Şanslıyım

César ve Elizabeth'e

NE REZALET

“Daha ne kadar var? Yoruldum,” diye söylendi Pía. Derin bir nefes verdi, ayaklarını sürümeye başladı.

“Şşşt! Şikâyet etme,” diyerek susturdu onu ablası Simona.

Güneşin en çok ısıttığı sokakta bir saatten fazladır yürüyorlardı. Babaları birkaç adım önden gidiyordu. Karşı kaldırımın gölge olduğunu fark ettiğinde artık çok geçti, Bellavista’dan tam gaz aşağı inen araçlar karşıya geçmelerine izin vermiyordu. Dert etmedi, zaten az bir yol kalmıştı, adrese göre aradıkları tek sayılı kapı numarası da bu tarafta, güneş vuran kaldırımdaydı.

“Baba! Yoruldum!” diye bağırdı Pía. Isınmış kaldırım taşına oturup ayaklarını uzattı. Babası onu duymamış gibi yürümeyi sürdürdü.

“Baba!” dedi bu defa sesini yükselterek. Babaları döndü, tek kelime etmeden onu koltukaltından yakalayıp kucağına aldı ve yürümeye devam etti. Pía bir kuklanın sahneye çıkmak üzere kafasını uzatması gibi babasının sırtından aşağı sarkıttı başını ve zafer dolu bir gülümsemeyle boynuna sarıldı. Simona o kadar da küçük olmayan kardeşinin babalarını ne denli yorduğunu anlaması için kaşlarını kaldırarak uyaran bir bakış attı. Yine de gücenmişlik hissinden kurtulamadı.

Simona da yorulmuştı ama babasının kucağına alamayacağı kadar büyümüştü artık.

Yıl 1996. Kızlardan biri dokuz, diğeri altı yaşında. Babaları ise yirmi dokuz yaşında ve işsiz.

Simona ona yetişmek için daha büyük adımlar atmalıydı. Babasının adımları hem daha büyük hem daha hızlıydı. Dişlerini sıkarak son derece ciddi bir ifadeyle yürüyordu – en azından Simona’nın hizasından yüzü öyle görünüyordu. Gergin, diye düşündü Simona. Onu böyle görünce eskisi gibi üzülüyor, aksine göğsü kabarıyordu. Çünkü babası artık olanları önemsiyor demekti, bu olanlar ve olacaklarsa Simona’nın fikriydi. Elini elbisesinin cebine soktu ve ikramiye vurmuş bir piyango bileti gibi gördüğü ilanla haritayı avucunun içine aldı.

Gurur duymasının bir başka nedeni de babasının hissettiklerini anlayabiliyor oluşuydu, küçük kardeşi gibi sorun yaratmıyordu. Geceleri kulağını duvara yaslayıp annesiyle babasının kavgalarını dinleyen kendisiydi ne de olsa. Gece duyduğu ama anlamını bilmediği sözcükleri bulmak için sabahları kalkar kalkmaz sözlüğü eline alırdı, kimi zaman da bildiği ama babasına yakıştıramadığı sözcüklerin anlamından emin olmak için bakardı: *ezik, ödle, egoist*.

Bunlar Simona’nın canını sıkırsa da yetişkinlerin tartışmalarındaki ciddiyetin bir parçası olmaya bayılıyordu. Abla olmanın getirdiği sorumluluklardan biriydi bu.

Yaz tatilinin başından beri her sabah uzun ve yorucu yürüyüşler yapıyorlardı. Centro’da, Providencia’da, Las Condes’te. Çoğunlukla güzel, temiz ve modern yerlerde. Yaşadıkları yerden uzakta. Babaları uzun süredir işsizdi, okullar

tatil olduğundan kızları evde kalınca özgeçmişini dağıtmaya ya da iş görüşmelerine mecburen onlarla birlikte gitmeye başlamıştı. Anne kızların yalnız kalamayacağını söylemişti. *Bırakıp gitmek* ifadesini kullanmıştı: “Onları evde bırakıp gidemezsin.”

Adam başta can sıkıcı bulmuştu bunu. Eşi kendisinden intikam alıyordu, çocuklara bakacak vakti olan yaşlı komşulardan birini ayarlamak için pekâlâ daha çok çaba sarf edebilirdi. Fakat sonra onları yanında götürmenin pek de kötü bir fikir olmadığını düşündü. Hatta faydası bile olabilirdi. İki küçük kız çocuğuyla iş görüşmesine gidince belki kendisine merhamet gösterip onu işe alırlardı.

“Kötü şeyler düşüneceksiniz, unutmayın,” derdi kızlarına bir işyerine girmeden önce.

Bu uyarıyı ilk kez yaptığında, “Annemle sen ölmüşsünüz gibi mi,” diye sormuştu kafası karışan Pía. Gözleri dolmuş, çakmak çakmak bakmıştı.

“Yok. O kadar kötü olmasın,” dedi babası. “Demek istediğim, güle oynaya içeri girmeyin, beni beklerken şakalaşp kıkırdamayın. Üzgün görünmenizi istiyorum – yalancıkdan, televizyondaki oyuncular gibi... Sonra patates kızartması yemeye gideriz, üçümüz hep beraber gülüp eğleniriz.”

Pía gülümsedi, patates kızartması fikri hoşuna gitmiş, onu rahatlatmıştı. Fakat ablası Simona’nın tek sözüyle yeniden gözleri doldu: “Ben üzgün görünmek için ne düşünüyorum biliyor musun? Annemle babamın ayrılacağını.”

Simona gözlerini meydan okurcasına güneşe dikti. Bunu yapmaması için defalarca uyarılmıştı ama şimdi tüm güneş ışınlarının gözüne girmesine izin verecek kadar özgüvenli hissediyordu. Çünkü bu sabah diğerlerinden farklıydı. Bu

sabah nihayet başarılı olacaklar, bugüne kadarki çabalarının da yenilgilerinin de karşılığını alacaklardı. Onun eseriymiş bu. Sonunda bir faydası dokunacaktı.

Aslında uzun zamandır yardım etmeye çalışıyordu. Akşamüstleri mutfak masasında babasının yanına oturuyor, yığınla gazeteden kendi payına düşenler içinde gördüğü her türlü iş ilanını inceliyordu. İlanları fosforlu kalemle işaretliyor, özenle kesip beyaz bir kâğıda yapıştırıyor, sonra da üzerinde *Babam İçin İş İlanları* yazan ağzına kadar dolu dosyanın içine yerleştiriyordu. Günün sonunda konunun ciddiyetine yaraşır bir ağırbaşlılıkla dosyayı babasına teslim ediyordu.

Gösterdiği bu hassasiyet ve heves aslında babasının iş bulması için değildi. Ne de annesiyle kavgalarının ve maddi sıkıntılarının sonlanması içindi. Tek isteği babasının eski haline geri dönmesiydi.

İşten atıldığını anladığı ilk an mutlu hissetmekten alıkoynamamıştı kendini. Kimseye bir şey söylememişti ama çok memnun olmuştu. Sonunda tüm gün babasıyla vakit geçirebilecekti! Her gün! Üstelik yaz tatilindelerdi, rüya gibi bir şeydi bu. Hiçbir şey beraber oynadıkları oyunlara engel olamayacaktı, ne babasının akşamları yorgun düşmesine neden olan işi ne de annesi.

Aslında annesi en büyük engel gibi görünüyordu. Simon'a'nın babasıyla zaman geçirmesine izin vermiyor, hayatının her alanına müdahale ediyordu. Hem onun hem de kardeşinin hayatına. Yemeklerini hazırlıyor, onları okula, yaş günlerine, alışveriş yapmaya götürüyordu. Babası işten döndüğünde annesi her şeye karışmaya devam ediyordu: Ödevlerini ve çantalarını kontrol ediyor, banyodan sonra saçlarını kurutuyor, dişlerini iyi fırçasınlar diye başların-

da duruyor, onları yatırıp ışığı kapıyordu. Tam babası evin kapısını kilitlemek üzere yerinden kalktığı anda kızlara “iyi geceler” dedirtiyordu. Hele pazar günleri! Babasıyla vakit geçirmenin tadını çıkaracakken annesi engel oluyordu: “Alejandro, kızı rahat bırak,” diyor, tam gıdıklama savaşına girmek üzereyken babasını durduruyordu. “Kız çocuğu o!” Öğle yemeklerinde de aynı şey olurdu. Babası tam “ilk bitiren ötekine yardım eder” oyununu başlatacak oluyordu ki annesi, “Bırak da rahat rahat yesinler,” diyordu. Simona rahat rahat yemeğini yemek istemiyordu, annesinin onu savunmasını da istemiyordu. Babasının şaka yaptığını biliyordu, halinden memnundu. Annesi bunu anlamıyor, arkadaşlarıyla konuşurken, “Sanki evde bir çocuk daha var” ya da “Beni kötü kadın gibi gösteriyor” tarzı sözlerle babasını şikâyet ediyordu.

Fakat babasının işsiz kalmasıyla her şey daha da kötüleşmişti. Simona artık aralarında daha büyük bir duvar olduğunu hissediyordu.

İlk gün babasıyla yatakta oynama hevesiyle erkenden kalktı. Koştı, kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Birkaç kez hafifçe tıklatmasına rağmen öğlene dek açılmadı kapı. Babası nihayet odadan çıktığında fena halde mutsuz görünüyordu, eşinin yiyecek bir şey bırakmamış olmasına söyleyip durdu. Hazırladığı yapış yapış bir makarna ve sosislerle karınlarını doyurduktan sonra Simona ile kardeşini karşısına aldı. Bundan böyle yataklarını toplamaları ve ev işlerini aralarında paylaşmaları gerektiğini söyledi. Ardından tekrar odasına kapandı. Ne oyun ne gıdıklama vardı.

Babası odadan her defasında daha da asık suratlı ve sağlıksız bir halde, sadece tuvalete gitmek için çıkar olmuştu. Artık kızlarının yaptığı her şey onu sinirlendiriyordu. Daha

önce hiç rahatsız olmadığı şeylerden, hatta en sevdiği film olan *Küçük Denizkızı*'nın şarkılarını söylemesinden bile rahatsız oluyordu. Önceden *Küçük Denizkızı*'nı hep birlikte söylerler, replikleri ezberden tekrarlarlardı. En sevdikleri ve en güzel söyledikleri şarkı "Dertlerine Son"du.

"İşte anlaşma!" derdi babası, Cadı Ursula'nın kötücül sesini taklit ederek. "Seni üç gün insan şekline sokacak bir iksir hazırlayacağım. Unutma, üç gün! Şimdi dinle, bu çok önemli. Üçüncü gün güneş batmadan önce sevgili prensini kendine âşık etmelisin, yani seni öpmesi gerek. Öyle sıradan bir öpücük değil, gerçek aşkın öpücüğü!" Bu son cümle hem babasının hem Simona'nın çok hoşuna giderdi.

"İnsan olursam bir daha asla ailemi göremem," diyerek Ariel gibi masum ve kararsızca yanıt verirdi Simona.

"Ah, bu doğru... ama... sevdiğine kavuşacaksın. Zaten hayatın kendisi zor bir seçim değil mi?"

Simona babasının onu sevdiğinden emindi ama bir sebepten babası kendini yalnız hissediyordu ve Simona'nın ona duyduğu sevgi asla fayda etmiyordu. Aksine kızının sevgisi garip ve açıklanamaz biçimde onu zayıflatıyor, daha da yalnız hissetmesine sebep oluyor gibiydi. Bu yalnızlığın, annesinin kavga sırasında söylediği, Simona'nın sonra sözlükte aradığı bir sözcükle ilgili olduğunu düşünüyordu: *rezalet*.

Birkaç gün önce gördüğü oyuncu seçmeleri ilanı tüm bunların arasında Tanrı'nın bir lütfu gibiydi. Nasıl farkına varmamıştı? Bu kadar gözünün önündeyken nasıl da daha önce aklına gelmemişti? Babasının ne kadar üzüleceğini düşünmeden öğretmen, fırıncı, hizmetçi, bekçi, tezgâhtar, şoför ve yine bekçi ilanlarına bakıp durmuştu.

Simona yürürken ilanı cebinden çıkarıp bir kez daha okudu:

OYUNCU SEÇMELERİ. Reklam ajansı olarak prestijli, uluslararası bir marka için her yaştan kadın ve erkek adaylar arıyoruz. İlgilenenlerin pazartesi ile çarşamba günleri arasında Bellavista 0550 adresine...

Simona televizyona bayılırdı, bilhassa reklamları özel bir ilgiyle izlerdi, çünkü kardeşi bunları asla anlamaz ve ondan hepsini açıklamasını isterdi.

Babasının oyuncu seçmelerinde başarılı olması için çok sebep vardı ama Simona en çok iki şeye güveniyordu. İlki ve en bariz olanı, reklamlarda çıkan insanlar babası kadar güzel değildi. Az bile söylüyordu, babası o kadar yakışıklıydı ki! Tıpkı yeryüzünün en yakışıklı erkeği Luis Miguel gibi. Simona herkese söylerdi: “Benim babam Luis Miguel’in iki katı yakışıklı.” Babası da Simona’nın böyle dediğini bilirdi ve bu hoşuna giderdi; kızına Luis Miguel’in havalı hareketleri ve dans figürleri eşliğinde “Será que no me amas”ı söylerdi hep. Yan dönüp elini saçlarına götürür, dizini yukarı kaldırarak kendi etrafında dönerdi. Küçük adımlarla kalçasını sallayarak dans ederken Simona da ağzını oynatarak gerideki vokalistlerin “...plaja ...yağmura ...aşka” demesini taklit ederdi.

İkinci sebep babasının üstün oyunculuk yeteneğiydi. En azından annesi öyle söylüyordu: “Alejandro harcandı gitti. Oyuncu filan olsaydı keşke, kişiliğiyle daha uyumlu bir işi olurdu.” Simona bu sözün ardındaki alayı sezebiliyordu. Babasının yetenekleri heba olmuş gibi ciddi ve üzüntüyle değil, komik bir şeyden bahseder gibi gülerek söylemişti

Çünkü. Hem annesinin oyunculuk hakkında ne düşündüğünü de biliyordu. Hiç de iyi Şeyler değıildi. Dışadönük olmak, ilgi çekmek, gözü dışarıda olmak. Annesinden duyduğı bu kadar sözden sonra Simona dışadönük olmanın bir kusur olduğına karar vermişti. Kuralları çiğneyen ilk ebeveynin işlediğı günah gibi, doğııştan gelen ve telafisi olmayan bir hataydı bu. İlgisi çeken küçük bir kız olmak kendisini daha küçük ve önemsiz hissetmesine neden oluyordu. O da bu yüzden kardeşi gibi daha sessiz ve gizemli bir izlenim bırakmaya çalışıyordu. Pía ilgisiz görünüyor, yılışıka sevgi peşinde koşmadan, mtevezası bir tavırla onu sevmelerine izin veriyordu. Pía'nın kişiliğı çok daha makuld. Fakat Simona'nın onun gibi olması imkânsızdı, doğıasına aykırı düşüyordu. Bu zelliğıyle yaşamak ona ağır gelse de şimdi babasının yanında yürürken böyle olmak hoşuna gidiyor, onu mutlu ediyordu. Çünkü ilgi çekici olması aslında babasıyla ortak zelliğıydi, onları yakınlaştırıyor ve aralarına giren engelleri ortadan kaldırıyor.

“Geldik,” dedi Simona karşılarında duran kocaman binanın önünde reverans yaparak.

“Sonunda!” dedi hâlâ kucaktan inmeyen Pía. Babası derin bir nefes vererek Pía'yı yere bıraktı ve Simona'dan haritayı istedi. nce korkuyla kâğıda, sonra şüpheyle karşısında duran binaya baktı. Üç katlı, kocaman bir yapıydı, eski yerlere özgü karanlık ve soğıuk bir atmosferi vardı ama modern, göz alıcı bir yeşile boyanmıştı. Hiç güven uyandırmayan bir grnmd.

Simona babasının gözlerindeki kararsızlığı fark etti. Onu OYUNCU SEÇMELERİ'ne katılmaya ikna etmesi hayli zor olmuştu. şimdi bu kadar yaklaşmışken geri dönmesine izin veremezdi. Babasının elini tutup eve doğıru sürükledi.

“Hadi, içeri girelim. Bekliyorlar. Bizi bekliyorlar.”

“Burası olduğundan emin misin? Tabelası bile yok. Yapımcı şirketin ismi neydi?”

“Yok yere rahatsız edilmek istemiyorlar,” dedi Simona hemen. “İnsanlar burada oyuncu seçmeleri olduğunu bilse kaç kişi birden gelir, düşünsene!” Babasının elinden çekeerek, “İçeri girelim,” dedi tekrar, neredeyse yalvarırcasına.

“Evet, girelim baba, burası çok sıcak,” dedi Pía daha sönük bir sesle, çözüm önerisi sunarcasına.

“Peki,” dedi babası, “buraya kadar geldik, ne kaybederiz.” Zili çaldılar. Karşı taraftan “kim o” veya “kime baktınız” gibi bir ses duyulmadan kapı açılıverdi.

Saatlerdir güneşin altında olduklarından evin karanlığı adamın gözlerinin kararmasına ve bir an için dengesini yitirmesine neden oldu. Kendine geldiğinde binanın içinin de şüphe uyandırır bir hali olduğunu fark etti. Belli ki evin yapısı değiştirilmişti. Salon olarak tasarlanan kısım duvarla bölünerek birkaç odaya ayrılmıştı. Karşıdaki dik merdivenden başka yere çıkmayan sonradan yapılmış küçük antrenin yarı gölgeli hali onu huzursuz etti. Binanın geçirdiği değişimden artakalan yegâne parça gri zemin taşları gibiydi. En kötüsü de sessizlikti. Aşırı sessizlik. İnsanların çalıştığı bir yere benzemiyordu. Onları buyur eden ya da kim olduklarını soran kimsenin olmadığı kapı girişi ile merdiven arasında kızlarıyla köşeye sıkışmış gibi görünüyordu.

Kızlarına birer basamak çıkartıp önlerinde diz çöktü. Derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp onlara baktı. İkisi de gülümsüyordu. Hemen bakışlarını kaçırdı. Zavallılar, diye düşündü. Eşinin dediği gibi, kızlarıyla karşı karşıya kalınca gözlerine bakamadığı için hep bir komiklik yapma gereği duyuyordu. Onlarla baş başa geçirmek zorunda kaldığı bu

son zamanlar ona ağır gelmişti. Hep etraftalardı, evin içinde geziniyor, babalarını bekliyor, bir şeyler istiyor ve ondan medet umuyorlardı. Hiçbir şey onlara düş kırıklığı yaşatmıyor gibiydi ama adam kızlarının gözlerine bakmayı başaramadığı için hep odasına kaçıyordu. Aslında kim olduklarını bile bilmiyordu: Hangisi okulda daha başarılıydı? Hangisi salata sevmiyordu? Hangisi banyo yapmaktan nefret ediyor, hangisi karanlıktan korkuyordu?

Yattıkları zaman eşi kızlarından çok söz ederdi ama o hiçbirini aklında tutamıyordu. Genç yaşta baba olmuştu. Çok genç yaşta. İstemedi, hazırlıksızca. O da akışına bıraktı. Yapılması gerekeni yaptı; durumla yüzleşti ve bir süreliğine kendini boş verdi. Kendi plan ve projelerini ısırdığı bir elmayı bırakır gibi bir kenara bıraktı. Çalıştı. Tüm gençlik enerjisini sorgusuz sualsiz çalışmaya verdi. Hayallerine daha fazla zaman ayırabilseydi sahip olacağı hayat ve benliği arasında keşfedilmemiş koca bir bilinmeyen vardı. Dünyayı fethetmiş olacaktı belki de, bunu asla bilemeyecekti.

Başlangıçta en önemlisi ekonomik olarak ayakta durmaktı, evet. Ama bir yandan da kızlarının büyüdüğü süre boyunca aslında onlardan kaçtığını biliyordu. Tüm gücünü pazartesiden cumartesiye onu tüketen işine vermişti. Şimdi de maddi olarak hiçbir katkısı olmadığı için kendisini işe yaramaz ve dışlanmış hissediyordu. Karısı çocuklar konusunda daha iyiydi ve gönülsüzlüğünü yüzüne vurmakta haklıydı. Her şeyi tek başına yapmaktan yorulmuş olmalıydı. Adamın yaptığı tek şey kızlarıyla şakalaşıp gülmekti. Onlarla birlikteyken tek yaptığı oyun arkadaşlarıymış gibi *rol yapmaktı* – ara sıra parkta karşılaştıkları ve harika zaman geçirdikleri ama ertesi gün görüp görmeyeceklerini bilmedikleri bir oyun arkadaşı.

“Nasıl görünüyorum? Çok mu resmiyim?” diye sordu kızlarına kravatını düzeltirken. Beyaz gömlekle mavi takım elbisesini giymiş, iş görüşmeleri için kullandığı kahverengi kravatını takmıştı. Boğulduğunu hissediyordu, üzerindeki-leri yırtıp atmak geliyordu içinden. Ne zaman iş görüşmesi-ne gidecek olsa içi kaçma isteğiyle doluyordu.

Simona babasının kaşlarını başparmağıyla düzeltti, dağıldığında annesi de böyle yapıyordu.

“Harikasin,” dedi Simona tatlı bir sesle. Yüzü kızardı.

“Tatlım benim,” diye karşılık verdi babası, eliyle saçları-nı karıştırdı.

Ayağa kalktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Basamak-ların sonunda onları bir kapı daha bekliyordu.

“Ben nasılım?” diye sordu Pía.

“Sen önemli değilsin, önemli olan babamın nasıl görün-düğü,” diye çıkıştı ablası.

Karşılarna çıkan ikinci zili de çaldılar. Birkaç saniye sonra bir adam müthiş bir hevesle ve içtenlikle onları içeri buyur etti. Simona ona ilgiyle baktı. Adam babası gibi hoş biriydi. Fakat onun yakışıklılığı farklıydı. Koyu renkli uzun saçları, ince bir sakalı ve kulağında halka küpesi vardı.

“Oyuncu seçmeleri için mi?” diye sordu adam. Babasın-dan kararsız bir evet yanıtı geldi.

“Buyrun, buyrun,” diyerek onları çalışma masasının ol-duğu tarafa yönlendirdi.

Bulundukları yer Simona’nın dikkatini çekmişti. Başka ofislere açılan kapılar veya sekreterler yoktu. Eski bir evin herhangi bir odası gibiydi. Geniş, yüksek tavanlı. Çalışma masasının arkasında asılı duran beyaz bir kumaş, tripodlar, fotoğraf makineleri ve flaş lambaları vardı. Daha önce git-tikleri ofislere hiç benzemiyordu – bu iyiye işaret olmalıydı.

Adam beyaz deriden, kolçaklı yönetici sandalyesine oturdu, babayla kızları ise modern görünümlü ve rahatsız plastik sandalyelere. Adam dua edecek gibi ellerini kavuşturup konuşmaya başladı.

“Pekâlâ, size işlerin nasıl yürüdüğünü anlatayım...” Ajansından, yaptığı işlerden ve tanınırılığından söz etti. Başka reklam ajanslarıyla ortak çalıştıklarını, önemli markalara işler yaptıklarını, şimdi de özel bir kampanya için özel birilerini aradıklarını ama yeni yüzlere her zaman ihtiyaç olduğunu anlattı. Tatlı dille ve doğallıkla, durmak bilmeden o kadar çok şey anlattı ki Alejandro bir kısmını anlamadı. Yine de başını onaylarcasına sallıyor, anlıyor gibi görünüyordu.

Adam bir an durup gülümsedi.

“şimdi,” dedi, ses tonundaki hevesin yerini ciddiyet almıştı, “fotoğraflara ihtiyaımız var, marka sahiplerine göstereceğiz. Neticede son kararı verecek olan onlar.” Bu sırada omuzlarını kaldırmış, kendisinin suçu olmadığını, elinden bir şey gelmediğini anlatmak istercesini avuçlarını açıp havaya kaldırmıştı. “Bu fotoğraflarla portföy dediğimiz şeyi oluşturuyoruz,” diyerek konuşmayı sürdürdü. “Bu işi yapan herkesin bir portföyü olmalı. Portfynz yoksa biz de oluşturabiliriz. Tabii fotoğraf çekiminin bir creti oluyor. On beş bin peso. Başka bir stüdyoda da ektirebilirsiniz.” Durdu ve avuç ilerini yukarı kaldırdı. “Tabii fotoğraflarını çektiğimiz kişilerle çoğunlukla çalıştığımız düşünülürse sunduğumuz fiyatlar oldukça uygun.” Gülümseyerek bir yanıt bekledi.

“Ne diyorsunuz?” dedi karşılık alamayınca.

Babası, “İyi, iyi, çok iyi. Sorun yok, o halde yapalım şu portföyü... Daha önce böyle bir şey yapmadığımdan biraz

gerginim aslında...” diye yanıt verdiği sırada kapı çaldı. Ofise girdiklerinden beri duydukları ilk sestir bu.

“Bir saniye izin verir misiniz,” dedi adam gülümseyerek. Yerinden kalktı, kapıya gidip hafifçe araladı, bir kadın sesi duyuldu – kızlarla babaları kimin geldiğine dönüp bakmadı. Kadın mırıldanarak bir şeyler söyledi, adam da mırıldanarak yanıt verdi. Kapı kapandı.

“Tabii, tabii,” dedi çalışma masasına dönerken. “Bu ilk olacak. Belli oluyor. Ama endişelenecek bir şey yok, kızlarınız çok güzel. Marka sahipleri onlara bayılacak. Yüzlerinde... yüzlerinde bize gereken ifade var.”

“Kızlarım mı?” dedi baba.

“Tabii. Bunu ilk kez duymuyorsunuz herhalde.”

Simona başını babasına doğru çevirip dilini ısırır. Babası sandalyeye birkaç santimetre gömülmüş, yüzü kızarmış, ağzı açık kalmıştı. Odaklanmaya alışıyor gibi gözlerini kısmıştı. Kendisi gibi babası da acı bir şaşkınlık içindeydi. Kalbinin sıkıştığını, bulundukları koca odanın gitgide daraldığını hissediyordu. *Indiana Jones*’ta kahramanların hapsedildiği, çivili duvarların birbirine yaklaştığı işkence odaları gibiydi.

“ok güzeller. Harikalar. Şu küçüğün gülümsemesine bakın,” dedi adam, aldığı iltifatlara karşılık arsıze gülümseyen Pía’ya bakarak. “Gülüşünü annesinden aldı herhalde.”

“Benim kızlarım,” diye yineledi baba kendi kendine, neredeyse fısıldayarak.

“Evet, sizin kızlarınız,” dedi adam kafa karışıklığıyla. Belki de anneden bahsederek olmadık bir laf etmişti. “Her neyse, genler kimin olursa olsun çok güzeller,” diyerek toparlamaya çalıştı.

“Evet, benim kızlarım,” dedi babası tekrar. Şaşkınlığını

gizlemeye çalıştı. “Çok tatlılar,” diye ekledi sevecen ama pek de gururlu çıkmayan bir sesle.

“O halde... kiminle başlayalım? Küçüküğün yüzüne bakılırsa kendisi ilk olmak istiyor.”

“Tamam, nasıl isterseniz. Küçükle... fakat... şey...” Sustu ve kendini gülümsemeye zorladı. “Yanımda yeterince nakit yok, gidip para çekmem gerek. Bankamatiğe gideyim, sonra fotoğraf çekimi için geri geliriz.”

“İstersen onları burada bırakabilirsin. Biz fotoğrafları çekene kadar bankamatiğe gidip gelirsin.”

“Yok, onları yalnız bırakamam. Yani... anneleri... beni öldürür,” diye bahane sundu aptal bir gülüşle. “Beraber gidip döneriz.”

Adam iç çekti, dudaklarını büktü.

“Anlıyorum,” dedi keyifsizce. Yine birileri ona zaman kaybettirmişti. Ayağa kalkınca Simona ve babası da kalktı. Pía bir süre daha elbisesinin kenarını çekiştirip gülümseyerek oturmaya sürdürdü. Adam hızlı adımlarla kapıya giderek onlara çıkışı gösterdi. Hemen köşedeki benzin istasyonunda bankamatik olduğunu söylemedi bile. Geri gelmeyeceklerini biliyordu.

Kapı kapandı, üçü sessizce merdivenlerden inmeye koyuldu. Simona dudaklarını ısınyordu. Midesi düğümlenmiş, eli ayağı kesilmişti, her an yere yığılacak gibiydi. Dayanabileceği bir şey bulamadı, tırabzan yoktu, babası da duvar dibinden yürüyordu. Duvara yapışmıştı. O da her an yere düşecek gibi görünüyordu. Fakat adımları sarsak değildi. Kararlılardı, en azından üstlerinde kararlılıkla ilişkilendirilebilecek bir ağırlık ve güç vardı. Babası gözlerini dikmiş yere bakıyordu, yumruklarını sıkırmıştı ve dili dudaklarının arasında dolaşıyordu. Babasının ağzının bir kenarından

diğerine gezinen sicim gibi tükürüğünü görebiliyordu. Simona bir şeyler söylemek istedi ama cesaret edemedi. Ne kadar sinirlendiğini hissedebiliyordu, çünkü babası artık gergin ya da heyecanlı değildi, içinde başka şeyler vardı. İyi olmayan şeyler. Simona için en azından. Hiddetliydi. Kalp atışlarını neredeyse dışarıdan duyabiliyordu. Gözü istemsizce babasının deri kemerine takıldı. Korkudan ziyade üzüntüydü hissettiği, babası tükenmiş ve yaşlanmış gibi görünüyordu. Elini tutmaya çalıştı ama babası her basamağı giderek daha süratli iniyordu, yetişmek imkânsızdı. Ne kızına dönüp bakacak ne de ona elini verecek haldeydi. Simona ise buna dayanamıyordu, merdivenlerin sonu gelmek bilmedi.

Alejandro son basamaktan inip binanın kapısını sertçe itti. Simona babasının kapıyı çarparak odasına kapandığı anları hatırladı. Peşinden koşarak merdivenleri indi. Ona yetişmek istiyordu. Bir kez daha *dışarıda* kalamazdı.

Sokağa çıkınca güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Simona aydınlığın içinde babasının karaltısını zar zor seçti.

“Şimdi anneminki gibi bir kartın olacak mı?” diye sordu Pía sonunda kapıdan çıkabildiğinde. Babası ona bakmadı bile, ceplerinde bir şey arıyordu.

“Baba!” diye bağırdı Pía. Tıpkı heyecanlandığında pencereye çıkıp “Yılbaşı!”, “Yaş günü!” diye bağırdığı gibi. O da bir şeyler olduğunu hissetmişti ve bunun bir an önce bitmesini istiyordu.

Babası başını iki elinin arasına alarak, “Ne aptalım!” diye patladı. “Rezalet!” diyerek bağıyor, öfkesini kusuyordu. Bir kez daha “Rezalet!” dedi ve yüzünü Simona’ya çevirdi. Doğrudan gözlerinin içine baktı. Kendi gözlerine benziyordu. Kızıla çalan bir kahverengi. Simona babasına bakmaya

devam etti ve sonunda onun kendini ne kadar değersiz hissettiğini gördü. “Ne aptallık! Ne salaklık! Ne rezalet!”

Babası arkasını dönüp söylenerek yürümeyi sürdürdü.

Gözleri dolan Simona öylece kalakaldı. Bütün bedeni titriyordu, dünyanın üzerine yıkıldığını, bu yükü tek başına kaldıramayacağını hissediyordu. Yalnızdı çünkü. Yanılmıştı. Korkunç bir hata yapmıştı. Babasını yerin dibine sokmuştu, babası onu hiçbir zaman affetmeyecekti. Hiçbir zaman affetmeyecekti. Bir daha asla birlikte şarkı söylemeyeceklerdi, onu bir daha gıdıklayacaktı. Her şeyi mahvettim, dedi kendi kendine, dünyası tepetaklak olmuştu. Tam o sırada karşısında küçük kardeşinin yuvarlak yüzü belirdi. Şaşkın ve korku dolu gözlerini kocaman açmıştı. Simona ona baktı. Kardeşine daha önce hiç bakmadığı gibi baktı ve ona acıdı. Kendisine acıdığından daha fazla acıdı. Çünkü kendisi ne olduğunu biliyordu ama kardeşi olan bitenden hiçbir şey anlamıyordu. Akşam patates kızartması yenmeyecekti, o kadar. Simona kardeşinin elini sıkıca tuttu; el ele tutuşmuş iki kardeş babalarının hızlı adımlarının peşi sıra eve doğru yürüyor, Bellavista arkalarında giderek kayboluyordu.

TERESA

Onu gördüğünde kütüphaneden çıkıyordu. Daha önce de birkaç defa karşılaşmışlardı. Tam olarak üç defa. Hemen hepsinde aynı şekilde. Turuncu bir gezi bisikletinin arkasında bir kız çocuğu taşıyordu. Kız en fazla altı yaşındaydı, bisiklette dengesini sağlamak için adamın boynuna sarılmıştı. Kesin kızıdır, diye düşündü. Adamla kadın bir an göz göze geldi, bakışlarında hem merak hem de kibir vardı. Sonra kadın merdivenlere oturup sigarasını yaktı, kafasını dağıtmak için her altmış dakikada yaptığı bir şeydi bu. Kız bisikletin selesinden atladı. Ayakkabıları yerde ufak bir toz bulutu yarattı. Üzerindeki beyaz elbise pis ve bakımsız görünüyordu. Kızın bisikletten atlayışını düşününce kadın elbisenin niçin bu halde olduğunu anlayabiliyordu. Adam seleden kalktı, ayağındaki Adidas'ları pedalların üzerinde tutarak doğruldu. Bir eliyle gidonu tutarken ötekiyle kızın gitmesi gereken yönü gösterdi. Kütüphanenin içine doğru görünmez bir yol çizdi. Duvarlar cam olduğundan tuvaletin yeri açık seçik görülebiliyordu. Yetişkin biri rahatlıkla görebilir, diye düşündü kadın ağzından çıkan duman eşliğinde durumu gözlemeyi sürdürerek. Kız, babasının gösterdiği yönü takip ederek içeriye doğru ilerledi. Yapabileceği tek

şey bu, diye düşündü kadın: babasına, o muhteşem gözlerine bakmak ve söylediği şeyi yapmak. Kız beyaz ve kirli elbisesi, açık, dağınık ve uzun saçlarıyla kadının birkaç santim ötesinden merdivenleri çıktı, güzelliği aşikârdı. Adımlarını dans eder gibi atarak, kıpır kıpır ve cilveli bir havayla geçti yanından.

Kadın arkasını dönüp kızın kütüphaneye girişini izledi. Babasının gösterdiği yönde ilerliyordu, demek kesin babasıydı – ama hangi baba altı yaşında bir kız çocuğunu tuvalette bir başına gönderir ki? Dikkatini yeniden adama çevirdi. Sonunda bisikletten inmişti. Ayaklığı indirip bisikletin sağlam durduğundan emin olduktan sonra kadının çaprazına, merdivenin amfiteatra benzeyen ilk üç basamağına oturdu.

Beyaz bir tişört ve dar bir kot pantolon giymişti. Otuz yaşlarında olmalıydı. Zayıf, fazla uzun boylu değil. Esmer, renkli gözlü. Saçlarını geriye taramış, sakallarını özenle dağınık bırakmış. Bacaklarını açarak oturmuştu, yumruk yaptığı ellerini birleştirip öne eğilmiş, sırtını hafif kamburlaştırmıştı. Kadının üstünde mavi bir elbise vardı, onun da sırtı her zamanki gibi hafif kambur duruyordu. Erkekler böyle şeylere kesin dikkat eder, dedi kendi kendine. Doğrudan gözlerine baktı. Adam bakışı fark edip bir saniye sonra bakışıyla karşılık verdi. Yakışıklıydı, tabii ki bunun farkındaydı ve kadına bakmayı sürdürdü. Kızının tuvaletten çıkması an meselesi olan bir adam bu, diye içinden geçirdi kadın.

Biraz yüzüstüce ona bakmaya devam etti. Ama sakindi de. Çünkü daha öteye gitmeyecekti. Bunu bir oyun gibi görüyordu, su tabancasıyla yapılan bir düello gibi. Beklenti içine girmeksizin, içine bir mesaj bile koymadan şişeyi denize atıverecekti. Filmin kötü adamı gibi sigarasını başparmağıyla işaretparmağı arasına alarak göstermelik bir nefes

çekti. Sigaranın yandığı süre boyunca adam kadının bakışına birkaç kez daha karşılık verdi. Ciddi, neredeyse küskün.

Sigara bitene kadar üç dakika daha geçti.

Betonun üstünde sigarayı söndürüp izmariti eline aldı. Eteği açılmasın diye dikkatlice ayağa kalktı, tam o anda yine o sonu gelmez tereddüte kapıldı: Neden bu kadar kısa bir elbise seçmişti, neyi göstermek istiyordu? Hemen yanıtlarını sıraladı: Giymeye hakkı vardı, bacaklarını sakınacak değildi, kadın olarak bağımsızlığının ve özgürlüğünün bir simgesiydi bu. Evet, özgürlüğü! Adama son bir bakış attı, tabii ki karşılık alamadı. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. Aynadaki yansımadan adamın onun arkasından baktığını görebiliyordu.

Neyse, bu kadarmış demek, diye düşündü kadın. Şişelerce mesaj su üstünde yüzüyordu. Her defasında benzer, aynı zamanda farklı ve heyecan verici. Küçük, risksiz bir macera. Lombozdan okyanusa bakmak gibi.

Kapıdan geçerken adam çoktan geçmişinin bir parçası olmuştu, tıpkı az sonra tuvalete atacağı izmarit gibi. Tuvalet. Kız çocuğu. O çok... özeldi. Hayatta onu neler bekliyordu acaba?

Babam beni bir başıma tuvalete gönderse kaçırdım herhalde, diye düşündü yürürken.

Onu bir anlığına korkutmak için. Evet, yapacağı şey bu olurdu.

Küçükken bir defasında süpermarkette annesiyle babasından ayrı düştüğünü hatırladı. Bir süre süt ürünleri reyoununda gezinip durdu, sonra bir güvenlik görevlisi yanına gelip, “Kayboldun galiba,” dedi. Kız başıyla onayladı. Görevli onu danışma masasına götürüp bir kadına teslim etti.

Kocaman, parlak kâkülleri olan kadın hoparlörden anons yaparak işlemi tamamlayacaktı.

“Annenleri mi arıyorsun?” diye sordu dudaklarını mikrofona yaklaştırırken.

Her nedense anne babasının ismini değil, kızın ismini sordu.

“Adın ne?”

“Teresa,” diye yanıt verdi biraz düşündükten sonra. En iyi arkadaşının ismiydi bu.

Kâküllü kadın mikrofonu açtı, robot sesini takınarak Teresa’nın kaybolduğunu, danışmada beklediğini duyurdu.

Kim inanmaz ki bir çocuğa? Eylemlerinin maksudından kim şüphe edebilir? Zaten herhangi bir maksadı olabilir mi?

Hayır, çocuklar düşünmeden hareket eder, öylece giderler. Muhteşem gözleri olan babalarının gösterdiği görünmez yolu izlerler.

Yarım saat geçmesine rağmen kimse Teresa’yı aramaya gelmemişti. Onu danışma masasına oturtular, oyalanması için birkaç kaşeyle boş bir kâğıt verdiler. Kız çarkları çevirerek bir sürü doğum tarihi yazdı; kendisininkini, babasınınkini, annesininkini, büyükannesininkini, en iyi arkadaşınınkini. En altına da vasiyet gibi imzasını attı. Çünkü hep bunu düşünürdü, vasiyetini.

Annesiyle babası paketlerle dolu alışveriş arabasıyla oradan geçerken kızı gördüler.

Aynı anda, “Claudia!” dediler. Onu danışma masasına yerleşmiş halde görünce şaşırmışlardı.

Kâküllü kadın ağzını açarak kıza baktı, kız bakışlarını kaçırdı.

Bu yanlış anlama kadının huzursuz gülüşleri ve anne babanın gülümseyerek başını çevirmesiyle sonlandı. *Evde Tek Başına*'dan bir sahne gibi, herkes mutluydu. Kimse bir açıklama beklemedi. Claudia'nın ailesinin onlar olup olmadığı ya da kızın Teresa değil de Claudia çıkması hiçbir şüphe uyandırmadı.

Çocuklar yalan söylemez ama sözüne inanılan hep yetişkinler olur.

Son söz yetişkinlerindir.

Anısının sonuna geldiğinde sigara izmaritini çoktan atmış, aynanın karşısında ellerini yıkıyordu.

Tuvaletten çıkarken, Yapacağım şey bu olurdu, diye yineledi ve o anda gözleri kızı aradı.

Güvenlik görevlisinin yanındaydı, adamın uyarılarına itiraz ediyor, kütüphanenin öteki kapısından çıkmaya çalışıyordu. Kaybolmuştu.

Kadın gülümseyerek kızın yanına gitti.

Kız, "Öteki kapıdan çıkmalısın," diyen kadına hızlı bir bakış attı ve gözlerini tekrar yanlış çıkışa sabitledi.

Güvenlik görevlisi kadının araya girmesiyle iyice kafası karışmış gibiydi. "Neden öteki kapı? Birlikte misiniz?"

Görevlinin kafa karışıklığına çözüm sunmaksızın birkaç adım uzaklaştılar.

"Baban orada, görüyor musun?" dedi kadın ve kolunu uzatarak bu kez kendisi görünmez bir yol çizdi, tıpkı denizde giden bir torpidonun ardında bıraktığı iz gibi.

Kız ne yanıt verdi ne de hareket etti. Kıpır kıpır, cilveli bakışlarıyla kadına bakmakla yetindi.

"Baban. Orada işte. Baban, değil mi?"

Aradaki mesafe en fazla yirmi metreydi. Yakışıklılığının farkında olan adam camdan açıkça görülebiliyordu. Oturuyordu. Oradaydı. Üç yaşında bir çocuk bile nasıl geri gideceğini bilirdi ama bu kız kör gibi boş boş bakıyordu.

Claudia huzursuzca güvenlik görevlisine döndü. Saçma birtakım hareketlerle babanın dikkatini çekmeye çalıştı. Baba içeri bakmıyordu bile. Elleriyle ve sanki avuçlarındaki boşa geçen zamanla oldukça meşgul görünüyordu. Kadın ne yapabiliirdi? Adam çoktan geçmişinin bir parçası olmuştu. Yeniden dışarı çıkamaz, geri dönemezdi, hele çocukla birlikte! İşaretparmağıyla gösterdiği yöne doğru birkaç adım atmıştı ki çocuk kadının öbür elini tuttu.

Pekâlâ, öyle olsun.

İşaret ettiği çıkışa doğru yürüdüler. Adam sonunda camın arkasından onları gördü, gözleri kocaman açılarak hemen ayağa kalktı.

Süper kahraman rolündeki kadın yürürken daha da kamburlaştı ama Bustamante Parkı'na çıktıkları anda sırtını dikleştirdi; adamın onun çatlak olduğunu düşünmesini, sırf biraz daha bakışabilmek için kızını kaçırdığını sanmasını istemiyordu. Oraya adam yüzünden değil, kız yüzünden dönmüştü.

Adam yüzünde tatlı bir ifadeyle, “Yine mi kayboldun?” diye sordu yanına geldiklerinde. Tekrar oturmuştu bile.

“Kaybolmuştu,” dedi kadın, kendini aptal gibi hissetmesine karşın devam etti: “Diğer kapıdan çıkmak istedi.”

Adam gülümsedi. “Teşekkürler.”

Kadın da gülümsedi.

Kız elini bırakınca Claudia buna üzüldü, birkaç saniye daha öylece durdu. O ânın uzamasını istiyordu. Bir sigara daha mı içseydi?

“Teşekkürler,” dedi adam tekrar, kız kollarının altından ona sarılırken.

Kadın sıkıca kapadığı dudaklarıyla onaylarcasına başını salladı.

“Biraz dolaşmak ister misin?” diye sordu adam doğal bir sesle.

Kadın çocuğa baktı. Başını göğse doğru, sağa çevirmişti, boş boş bakıyordu.

“Eşyalarım yukarıda,” diye cevap verdi.

“Hadi al gel o zaman,” dedi adam kızının başını okşarken. “Bekliyoruz seni.”

Kadın adamın gözlerine baktı ve o anda kendini unuttu, daha evvel defalarca olduğu gibi. Saat kaçtı? Yapması gereken bir şey var mıydı? Hiçbir şeyin önemi yoktu, gerekirse adamın avucunun içinde dans bile edebilirdi.

“Tamam. Hemen geliyorum.”

Kitabıyla defterini sırt çantasına koydu, çalışma masasında her zaman yanında oturan müzisyenle vedalaştı.

Erkenden gitmesine şaşırان müzisyen, “İlham gelmedi mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi kadın. “Denedim ama gelmedi.”

Gülüştüler. Kadın yüzünün kızardığını hissetti.

Dışarı çıktığında adam çoktan bisiklete binmiş, çocuğu da arkasına oturtmuş onu bekliyordu. Kız babasının omuzlarına tutunmuştu. Karnı doğal bir keyifle inip kalkıyordu, hassas gövdeli bitkilerin eğik duruşlarını andırıyordu.

Parkta birkaç tur attılar. Koşu yapan yetişkinler ve gençler, köpeklerini ya da çocuklarını gezdirenler, çimlerin üstünde içki ve sigara içen öğrenciler, oyun oynayan çocuklar,

belediyenin spor aletlerini kullanmaya çalışan hanımlar ve beyler vardı. Hayat dolu! diye düşündü özlemle ya da aşırı bir ciddiyetle. Bir zamanlar o da bu rollerden bazılarını üstlenmişti. İnsanın belli şeyleri yapıp geride bıraktığı yaşlardaydı artık.

Kız bisikletin arka tarafına oturmuş, başını seleye dayamıştı. Adam bisikleti eliyle yanında sürüyordu. Claudia ise konuşmadan yanında yürüyordu. Daha fazla şey bilmek, kızın onun olup olmadığını sormak istiyor ama cesaret edemiyordu. Gergin ve kasılmış bir halde yürüyordu. Başını yana çevirse adamın yüz hatlarından ya da hareketlerinden onları birbirine bağlayacak bir yanıtın ipuçlarını çıkarabilirdi belki ama bunu bile yapabilecek gibi hissetmiyordu. Öylesine göz kamaştırıcılardı ki bakmaya korkuyordu. Aynı zamanda da sınırları aştığını, nihayet denize bıraktığı mesajlar amacına ulaşmış gibi davrandığını hissediyordu. Adamın biri bir defasında ona şöyle demişti: “Heyecanın kıymetini bilmezsen arzu da uçup gider.” Bu cümle ona çok havalı gelmişti ve cevaben şöyle demişti: “Çünkü arzu asla tatmin edilemez.” Bunu aslında onu başından savmak için söylemişti, çünkü onunla şansını deneme konusunda kararsızdı. Belki şimdi bunu biraz daha irdelemeyi başarabilirdi. Nasıl olacağını, nasıl davranacağını hayal ettiği sırada adamın sesi düşüncelerini böldü.

“İsmin?”

“Teresa,” diye yanıt verdi soğuk bir ifadeyle. Adama bakmadı ve sessizliğini sürdürdü.

“Benim adım Bruno,” dedi adam ironik bir ses tonuyla, kadının kendine sakladığı her şeyin bilincinde olduğunu gösterircesine.

Siyah bir köpek onlara yaklaşıp havladı. Alışlageldiği

gibi bisikletin tekerlerine değil de kadına. Onu belli bir mesafeden izleyerek nefretle ve korkusuzca havlıyordu.

Köpekler ya hayaletlere ya da hırsızlara havlar, diye düşündü. Acaba o hangisiydi?

“Köpekler sana neden havlıyor Teresa?”

“Kötü şeyler düşündüğümü biliyorlar.”

“Doğru, köpeklerin bunu bildiğini unutmuşum.”

“Bunu kendileri de unutuyor aslında.”

“Köpekler artık eskisi gibi değil,” dedi adam. Claudia sonunda adamın gözlerine bakabildi. Mavi ve ışıltılıydılar.

Köpek birbirlerine şüpheyle yaklaşan serseri bir arkadaş grubuna takıldı. Uzaktan son bir kez daha havladı.

Claudia bir sigara çıkarıp ağız açık paketi adama uzattı.

“Kızın yanında içmiyorum.”

“Peki.”

“Bizimle çay içmeye gelmek ister misin? Yakında oturuyorum.” Halen kararlı bir ses tonuyla konuşuyordu ama sözlerinde hesaplı bir tını yoktu. Tam olarak değil. Teklifi yaparken küstah bir özgüvenle konuşsaydı kadın hemen yanından ayrılırdı.

“Peki.”

“Sen nerede oturuyorsun?”

“Çok yakında değil.”

“Peki kütüphanede ne yapıyordun?”

“Hiç.”

“Peki.”

“Okuyordum.”

“Neyi?”

“Medeni Kanun’u.” Kütüphanede hemen herkesin okuduğu şey buydu. Kulağa gerçek gibi geliyordu.

“Peki.”

“Bu kısım daha zor olacak,” dedi Bruno eski bir binanın kapısına geldiklerinde. “Dördüncü kat,” dedi bir eliyle bisikleti tutarken kaşlarını hafifçe kaldırarak.

Gezi bisikletiyle ne yapıyor ki, diye düşündü kadın. Hele bu kadar yakında oturuyorken niçin kendi evinin tuvaletini kullanmak yerine kütüphaneninkine gitmişti? Gezintileri bundan ibaret miydi?

Yukarıda Monarch çoraplarının reklamı vardı. Neon renkli diz altı çoraplar. Küçükken annesiyle otobüse bindiğinde gördüğü bu reklam evden uzakta olduklarının işaretiydi. Bu görüntüyle yüreğinde neşeye benzer bir his kıvılcımlanırdı. Tam olarak kaç yaşındaydı anımsamıyordu ama bir noktada reklamın aslında Santiago’nun tam göbeğinde durduğunu anlamıştı. Burnunun dibinde. Ne kadar saçma, ne kadar zararsız bir yanılğı.

Kız bisikleti tuttu, adam dar kot pantolonunun cebinden anahtarları çıkarıp ilk kapıyı açtı. Geriye iki anahtar kalmıştı. Kapıların her birinde aynı not asılıydı: “Çıkarken kapa. Suçtan korunmanın yolu apartman sakinlerinden geçer.” Sağcı bir slogan, diye düşündü kadın, ne kadar da dramatik.

Zemin ve merdivenler yeşil mermerle döşeliydi, altın renkli metal bir şeritle süslenmişlerdi. Binanın en sağlam kalmış kısımlarıydı bunlar. Gerisi kirli duvarlardan, şüphe uyandıran kapılardan ve cam kırıklarıyla dolu karanlık bir koridordan ibaretti.

Anahtarları elinde tutan kız önden çıktı, sonra kucağında bisikletle Bruno ve ardında bisikletin arka tekeri kendisine çarpmasını diye dikkatle ilerleyen Claudia. Son basamağı da çıkınca K dairesinin kapısının açık olduğunu gördü.

Kararsızca durdu. Elini ağzına götürdü ve parmağını ısırdı. Hâlâ arkasını dönüp gidebilirdi.

“İçeri gel,” dedi adam yüksek sesle.

Kadın bu gibi durumlarda her zaman yaptığı üzere on beş yaşındayken bir gazetenin burç falında okuduğu tavsiyeyi uyguladı: “Bilinmeyene kucak aç.”

İçeri adım attı.

“Çantayı oraya bırakabilirsin,” diye seslendi Bruno diğer odadan.

Kadın çantasını bulunduğu yere bıraktı. Evin sifıra yakın dekorasyonu düşünülürse bunun pek önemi yok gibi görünüyordu. Katlanır bir masa, birkaç plastik sandalye, bir ayna ve yerde duran kare şeklinde iki şilte dışında hiçbir şey yoktu. Ne bir fotoğraf, ne bir tablo, ne bir süs eşyası ne de bir çöp. Dış görünüşüne bu denli önem veren birinin bomboş bir evde yaşaması dikkat çekiciydi. Bu durum kadında hem merak hem hayret uyandırmıştı. Adamın gerçekte kim olduğunu, bu ikisinin kim olduğunu merak etti.

Duvarlar hayli yüksek, kenarları kavisliydi. Salonun tek penceresi sol tarafta, binanın iç avlusuna bakıyordu. Oda pek ışık almıyordu, bütün manzarası karşı komşunun balkonunda asılı duran giysi ve havlulardan ibaretti. Şiltenin yanında duvara kazınmış numaralar vardı. Telefon numarası gibi duruyorlardı. Parkedeki çizikler bir zamanlar üzerinde duran mobilyaların varlığını kanıtlar nitelikteydi.

Bir an Bruno’nun ona seslenip daha yeni taşındıklarını söyleyeceğini düşündü. Fakat evin gizemli boşluğunu açıklayacak yanıt bu değildi. Mekânın tüm ifadesizliğine karşın, orada kimin ya da kimlerin yaşadığına dair ipucu verecek hiçbir nesnenin olmayışı uzun zamandır burada kaldıkları-

nı düşündürüyordu. Günlük rutinin ağır ve sıcak kokusu da bunu kanıtlıyordu. Üstelik kasten böyle yapılmış gibiydi. Bu boş alanın önceden tasarlanmış bir yanı vardı ve bu yokluk kararı kadının ilgisini daha da cezbetti. Sonuçta salon, içerisi süper kahraman figürleriyle doluymuş gibi çok şey anlatıyordu aslında.

Bruno bir elinde sütün içinde yüzen kakaolu mısır gevreği dolu bir kâse, öbür elinde bir şişe kırmızı şarap ve iki kadehle geri geldi. Kızı çağırdı. Kız koşarak geldi, kâseyi alıp ortadan kayboldu. Claudia kapının kapandığını duyunca yeniden hayıflandı, kıza bakıp yüz hatlarını incelemek için bir fırsatı daha kaçırmıştı. Artık onu heyecanlandıran şey babasına benzeyip benzemediği değildi. Annesinden taşıdığı izleri görmek istiyordu. Çünkü muhakkak bir annesi var, diye geçirdi içinden, nerede olursa olsun, bu kızın özelliklerini taşıyan bir kadın olmalı. Ama nerede?

Bruno kadını şiltelerden birine oturmaya davet etti. Yaklaştı, kadehleri yere koyup şarabı servis etti. Claudia içki içtiğinde tek yaptığı bardakları boşaltmak olurdu, şaraptan anlamazdı, şimdi de ne şişe ne de markası ona bir ipucu vermişti. Denedikten sonra da anlamayacaktı. Adam boşta-ki şilteye oturdu, kadehlerden birini eline aldı, başını duvara dayadı ve kadeh kaldırmak için kadının içkisini almasını bekledi.

“Karşılaşmalara,” dedi Bruno.

Sessizce ilk yudumlarını aldılar. Adam bir sigara istedi. Claudia iki tane çıkardı, yine sessizlik içinde sigaraları içtiler. “Tabii, tabii, öyledir,” diyen bir kadın sesi duyuldu. Baskın bir ses tonu vardı, muhtemelen cep telefonuyla konuşuyordu, çünkü yanıt gelmiyordu. Beyaz duvarda küçük,

şeffaf bir halka belirdi ve yere kayarak tahta zeminde biraz daha ilerledi. Claudia çemberin gözünün içinde oluştuğunu biliyordu. Bir keresinde şekersiz yaşamayı alışkanlık haline getirmiş bir adamla buluşmuştu, ona bu gördüğünün normal olduğunu, belli bir protein eksikliğinden ileri geldiğini söylemişti. Hangi protein olduğunu da söylemişti ama hatırlamıyordu. Her halükârda bunu hâlâ kaygı ve hareketsizlik karışımı bir duruma bağlıyordu. Ayağa kalktı, pencerenin yanına gitti. Dış pervazında deniz kabukları gördü, evde karşılaştığı ilk süs ya da süse benzer şey buydu. Bir süre deniz kabuklarıyla oynadı ve o sırada Bruno'nun ne yaptığını merak etti. Acaba arkasından ona bakıyor muydu, eteğinin bittiği yere, bacaklarına? Yine avuçlarını mı seyrediyordu? Arkasına dönüp bunu öğrenmek istemedi, bir süre daha kabuklarla oynamaya devam etti. Tırtıklı yüzeylerine dokunurken adamın ona yaklaşmasını, belki de sarılmasını istiyordu ama biliyordu ki insana eşlik eden adamlardan değildi o, ne tuvalete giderken ne de pencereden dışarıya bakarken.

“Peki... yolunu kaybeden kız çocuğu numarası... Kadınları böyle mi evine atıyorsun?” deyiverdi kadın birdenbire. Ne kadar aşağılayıcı bir cümle bu, sağcı bir slogan daha.

“Tabii, taktığımız bu,” diye yanıt verdi adam ve kadın yüzünü dönünce göz kırptı.

Claudia geri dönüp yeniden şilteye oturdu. Şarabından koca bir yudum aldıktan sonra kadehi kenara koydu ve ellerini çıplak dizlerinin üstüne bıraktı. Bakışlarını duvara çevirdi, yenilgiden çıkmış gibi bir hali vardı. Adam yanına yaklaştı, parmaklarını kadının parmaklarına geçirerek elini tuttu, diğer eliyle kavuşturup havaya kaldırdı, başlarını çe-

virip yüz yüze geldiler, Claudia tereddütle baktı ama adam alnını onun alnına dayayıp gülümsedi.

Kadını belinden tutarak yüzü kendine dönük biçimde kucağına oturttu. Claudia elini adamın omuzlarında ve esmer kollarında gezdirdi, kaslarının ince kıvrımlarını takip etti. Önkolunda bir kertenkele dövmesi vardı. Siyah çizgilerle sadece anahatları çizilmişti ama bitmemiş gibi de durmuyordu. Tıpkı bu ev gibi, öyle olması gerekiyordu demek. Parmağını dövmenin kenarlarında gezdirdi, sonra seyrek tüylerini çekti. Bir çocuğunki kadar kısa ve inceciklerdi.

“Boynuma tutun,” dedi adam.

Claudia boynuna asıldı ve Bruno şilteden kalktı. Kadın bacaklarını adamın beline doladı, başını göğsüne yasladı, kalbi güm güm atıyor, nefesi kesiliyordu. Adamın onu hemen yatağına götürmesini istiyordu, öyle de oldu. Adamın bedenine tutunup ona sarılırken muhteşem bir baş dönmesi yaşadı. Hayat bazen nasıl da keyifli olabiliyordu. Artık ne gergindi ne de korkuyordu, yere sağlam basıyordu. Tesadüflere, şansına borçluydu bir adama böyle kenetlenmiş olmayı...

Odaya geçtiler. Bruno kadından kapıyı ayaklarıyla itip kapamasını rica etti ve kadın çocuğun varlığını ancak kapının kapalı olması gerektiğini anladığında anımsadı. Yalnız değildiler. Adam kucağında Claudia'yla birlikte yatağa oturdu. Ona baktı ve hafif gömülü duran dişlerinin ardında dilini şaklattı. Kadın sessiz olmaları mı gerektiğini sormak istedi ama bir şey diyemeden adam boğazını tuttu, yavaşça sıktı, sonra eliyle ağzını kapadı ve bu kez boğazını sertçe sıktı.

Geldikleri oda bir öncekinden daha karanlık ve tamamen farklıydı. Sıradan bir ebeveyn odası gibiydi. Çift kişilik

ahşap karyola, birbirinin aynı lambaların durduğu başucu sehpaları. Küçük yolluklar. Üç çekmeceli bir konsolun üstünde duran plazma televizyon. Koşan at ve boğa figürlerinin olduğu bakır çerçeveli tablolar. Pencere önünde çiçekler, açık mavi renkli, eskimiş metal panjurlar. Claudia yabancılik hissetmemişti, sanki buraya, eve garip bir şekilde yerleşmiş bu garip aileye ait gibiydi.

“Böyle olacağını düşünmemiştim,” diye fısıldadı. Mobilyalara bakıyordu.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi adam. Daha önce çocuğa yaptığı gibi başını okşadı. “Düşündüğünden eminim.”

Kadının saçını havaya kaldırıp atkuyruğu yaparak azar azar kenara alırken bir yandan da boynunu öpüyordu, sonra omurga kıvrımını aşağı doğru izleyerek sırtını okşadı. Onu yatağa katıyet ve kuvvetle getirmişti ama şimdi elleri titriyordu.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu kadının kulakmemesini yalarken.

“Evet.”

“Bitecek olmasının bir önemi yok yani?”

“Yok.”

Bruno kadını ensesinden çekerek onunla birlikte yatağa uzandı. Claudia adamı öptü ve üzerinde hafifçe sallanmaya başladı.

“Giysilerimi çıkarmak ister misin?”

“Hem de çok.”

Eliyle Claudia’nın kalçalarını sıktı ve ayakkabılarına doğru uzandı. Çok dikkatli, yumuşak hareketlerle önce ayakkabılarını, ardından çoraplarını çıkardı. Çıplak ayak-

larını okşadı. Elbisesinin fermuarını açıp heyecanla üzerinden çıkardı ama sanki bir şey onu endişelendiriyormuş gibi elleri de nefesi de sürekli titriyordu.

Kadın giyinik bir adamın üstünde çıplak durmanın keyfini çıkarıyordu ve aynı doğrultuda ilerlemek üzere külotunu indirmeye başlamıştı. Tamamen çıkaramadan adam onu omuzlarından tutup yan yatırdı, hırsla sutyeninin sol kupunu indirdi ve meme ucunu parmağıyla içe doğru itti. Bastırdı ve ovuşturdu, kadın ağzı açık, susamış ve cömert bir halde duruyordu, arzuluydu ve adama çok yakındı. Bruno'nun asitli aromasını alabiliyordu. Başka adamlarda da hissettiği, ne iş yaptığını, hayatını neyle kazandığını sorma isteği uyandıran tanıdık bir tattı bu.

Boğazını tekrar kuvvetle sıktı, sonra hafifçe kaşlarını okşadı. Göğüslerini yaladı ve bacak arasını eliyle yokladı, ıslak olduğundan emin olunca mutluluk ve zevkle iç geçirerek elini orada tuttu, boşta kalan elinin iki parmağını yalaması için yavaşça Claudia'nın ağzına soktu, Claudia da öyle yaptı.

Bruno'nun bedeni gerilmişti, diziyle Claudia'nın karnına bastırdı ve sürtünmeye başladı. Dokunuşunda ve tutuşunda şiddet vardı, sert ya da baskın bir şiddet değildi bu, aksine deneyimsizlikten gelen şapşalca bir dürtüydü. Adamı gözlemledi. Dudaklarını yalıyor, sanki içindeki bir şey ufalıyordu. Kendinden geçmişti, yarı açık gözkapaklarının arasından boş bakan gözleri bir başkasında bayağı dururdu ama onda öyle olmuyordu. Böyle bir adamı delicesine sevebilirdi. Islak saçlarını okşadı, nemli beyaz tişörtünü çıkarıp terli tenine yumuldu, çünkü buna ihtiyacı vardı. Bir adamın terine bulanmak. Bir şarkı sözü geldi aklına: "Tuzlu terin, sebebi benim."

“Neden buradasın?” diye sordu adam. “Hâlâ üzgün müsün?”

Claudia derin bir nefes aldı ve çektiği havayı yavaşça bıraktı. Parmaklarını açtı, tırnaklarını Bruno’nun sırtına geçirdi ve doğruldu.

“Kaç defa geri döndüğünün önemi yok Teresa. Üzgün olmanın da bir önemi yok, çünkü ben de öyleyim. Hepimiz aynı şekilde üzgünüz...”

Kadın gülmeye başladı.

Sessiz başlayan gülüşü giderek yükseldi. “Bunu konuşmak için artık çok geç.” Adam onu bir öpücükle susturdu.

Uyandığında çoktan gece olmuştu. Bruno yanındaydı, uyuyordu. Başının döndüğünü hissetti ama nerede olduğunu, ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Adama yaklaştı ve bir kez daha boynunun tadını hissetti. Aşkım, diye kulağına fısıldamak istedi. Ama fısıldamadı. Çünkü doğru değildi, onun aşkı değildi. Aralarında geçen şeyin artık hiçbir önemi yoktu. Bu onun hayatı değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Adamı uyandırmamaya özen göstererek kalktı. Kediler işlerini görürken nasılsa o da öyle sessiz bir çeviklikle yatağın üstüne ve yere saçılmış duran giysilerini topladı. Elbisesinin fermuarını çekip pencereye yaklaştı. Karşı tarafta bir başka binanın penceresini gördü, perdelerinin arasından kırmızı, parlak, şeytani bir ışık sızıyordu. Camdaki yansımasına baktı. Gözaltları mor, teni ısıltılıydı. Saçları dağılmıştı. Ne garip bir yüz bu, dedi, bir hırsıza mı yoksa bir hayalete mi ait?

Yüzünde bir tebessüm belirdi.

Odadan çıktı. Süratle hareket etti, havasız kaldığını hissediyordu. Sahneye giren bir karakter gibi kararlılıkla bitti-

şikteki odanın kapısını açtı. Kız halının üzerine oturmuş, televizyonda çizgi film izliyordu. Televizyonun ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Claudia'nın gözleri duvardaki bir çizime takıldı. Vampire benziyordu, kuş biçiminde bir vampir. Resmi görmesiyle dehşete kapılması bir oldu ama sonra kıza baktı, kız da ona, doğrudan gözlerine, ardından ikisinin de gözleri doldu. Claudia kızın yanına yaklaştı, eliyle saçlarını taradı, ensesinde ikiye ayırıp lastikle tutturdu. Elbisesini düzeltip çözülmüş bağcıklarını bağladı. Elini tuttu ve birkaç saniye içinde ikisi beraberce evin kapısından dışarı çıktı.

TALCAHUANO

Memleketin en çirkin şehirlerinden Talcahuano'nun en fakir kasabalarından biri olan Santa Julia'da yaşıyorduk. Gökyüzü daima bulutlu olduğundan kimsenin sevmediği, balıkçılık yapıldığı için berbat kokan, fabrika bacalarından yayılan isin her şeyin rengini soldurduğu bir liman kasabasıydı burası. Fakat başkalarının çirkin gördüğü bu yerde yaşamak bizi rahatsız etmiyordu, aksine en azından ben burada yaşamaktan inanılmaz gurur duyuyordum. Biz, yani Pancho, Camilo, Marquito Carrasco ve ben kendimizi güçlü hissediyorduk, halimizden memnunduk. Carrasco'ların evinin girişinde oturup tepenin ardında kalan kulübeleri ve yarımadaı çevreleyen denizi seyre dalar, planlar yapıp karpuz yemenin keyfini ıkarırdık. 1997 yılının bütün yaz tatili böyle geçti. O yaz her gün karpuz yedik. Pancho ile Marquito onları Concepción'da otostopla bindikleri bir kamyon-dan getirmişti. Yolculuk sırasında kamyoncu ne zamandır kimsenin onu böylesine gldrmediğini, istedikleri kadar karpuz alabileceklerini söylemişti. O akşam Carrasco'ların evine tam on dört karpuz taşıdık. Taşıma işi bitince hepimiz ağzında yarım ay şeklinde bir dilimle merdivenlere oturmuş, ev bellediğimiz o harabenin önünde arsızca gülüyorduk.

O görüntümüz hâlâ gözümün önünde, karpuz kalıntılarıyla dolu yüzlerimizden mutluluk akıyordu. Komşularımızın yorgun, hüzünlü çehreleri karşısında bizim gülüşlerimiz. Özellikle de o dönemde, balıkçılık sanayisini vuran kriz yüzünden kimsenin iş bulamadığı, işsiz insanların mağlup oldukları bir savaş yaşamış gibi tutsak ve yenik ifadelerle sokaklarda dolaştığı zamanlarda. Gerçekte mağlup olan tek askerse benim babamdı. Denizde geçen on beş yılın ardından açığa alınmıştı. Bu olay en kötü zamana denk gelmişse de sonrasında iş bulamamasının krizle ilgisi yoktu. Bir bakıma bu kararı veren kendisiydi. Yeniden başlamak istemiyordu.

Tatil başlamadan önce annemle babam bir nevi kavga etmişti. *Bir nevi* diyorum, çünkü her zamanki gibi ne doğrudan tartışmışlar ne de birbirlerine bir çift söz söylemişlerdi. Hafızamda belirgin olan bir başka hatıra: Annemle babam, iki kız kardeşim ve ben mutfak masasının etrafında oturuyoruz. Her birimizin önünde, ortasında bir parça sert ekmek duran bir tabak ve sulandırılmış bir çay. Günlerdir evdeki kıt yiyeceğimiz bu. Annem biraz yumuşasın diye ekmeği ısıttığını söylüyor. Kimse ona yanıt vermiyor. Ekmek yanmış ve şimdi hem daha sert hem kömür gibi kara. Sessizce çayı içiyoruz. Annem birdenbire kalkıyor, ekmek parçalarından birini alıp bağırarak duvara atıyor. Kolunun hareketinde öfkesini görebiliyorum, sanki ekmek değil de taş fırlatıyor. Tahta zemine çarptığında çıkan ses de taş gibi tınlıyor zaten. Kardeşlerimle yerdeki ekmeğe bakıyoruz. Annem hiçbir şey olmamış gibi yerine oturuyor ama çay bardağını tutarken elleri titriyor. Zar zor bir yudum içtikten sonra yeniden ayağa kalkıyor, bu kez odasına gidiyor. Hiç-

kırdığını duyuyoruz. Kardeşlerim de onu takip ediyor, bulunduğum yerden onları görebiliyorum, yatağın kenarında yanına oturup ona sarılıyorlar.

Tüm bunlar olurken bakışlarını çayından ayırmayan babam ne çayı içiyor ne de bir şey söylüyor. Bense sadece çayımı içiyorum. Annemin ve kardeşlerimin yanına gitmek yerine babamla kalıyorum ama onun tarafını tuttuğumdan değil. Ben kimsenin tarafında değilim. O zamanlar ailevi sorunlara film izler gibi dahil oluyordum. Filmin kısmetsiz hikâyesi şahidi olduğum süre dışında beni etkilemezdi. Olanları kolaylıkla ardımda bırakabiliyordum. Babamın sessizliği ya da boş boş çayına bakması beni endişelendirmezdi. Mesafemi koruduğuma memnundum. Arkadaşlarımla beraber kendi başımın çaresine bakabileceğimden kuşkum yoktu.

Bütün günümü Carrasco kardeşlerin evinde Camilo ve Pancho'yla geçirmemin nedeni buydu. Kendimize ait bir yerimiz vardı. Babası kuzeyde madende çalışır –babalarımız arasında bir tek onun işi vardı– annesiye yeni doğan bebeğiyle bütün gününü Carrasco'ların büyükannesinin evinde geçirirdi. Pancho evin en küçüğü, benim de en yakın arkadaşımdı. Kısacık boynu, geniş omuzları ve kısa bacakları ona bedeninden taşan enerjiyle hiç uyuşmayan oturaklı bir izlenim veriyordu. Küçüklüğünden beri macera yaratma ve başımı belaya sokma konusunda hayli becerikliydi. Tehlikeli olmayan, çocukça yaramazlıklar işte.

O sıralar ikimiz de on üç yaşındaydık ama aramızda yedi ay fark vardı, ben yakında on dördüme basacaktım.

Evlerimizin arasında sadece birkaç blok mesafe vardı, bu yüzden neredeyse her günümüzü birlikte geçiriyorduk. Carrasco'lar “küçük fare” anlamına gelen Pichidegua'da

oturuyor, bense “avlu” anlamına gelen Malal’da oturuyordum. Kasabadaki tüm sokak isimleri Mapue dilindeydi. Yıllar sonra Pancho ve yarı Mapue olan bir okul arkadaşımızla tüm sokak adlarını tercüme etmeye giriştik. Yaşadığımız toprakların dar sokaklarının önemli isimleri olduğu zannına kapılmıştık – sanırım Mapudungun’a kahramanca bir dil gözüyle bakıyorduk. Sonunda hemen hepsinin köyde yaygın olan hayvan isimleri olduğunu gördük, fakat halen sokaklarımızla gurur duyuyorduk, hele de caddelelerin adlandırılmak yerine numaralandırıldığı komşu sanayi kasabalarına kıyasla.

Hayallerimizin gerçeğe yansıması olan tek isim, “gök gürlemesi” manasına gelen Talcahuano idi.

Santa Julia kasabası, Talcahuano’nun Los Cerros kasabasının fethedilmesiyle ortaya çıkmıştı. Buradaki evlerin neredeyse tamamı sahipleri tarafından keresteler ve çinko panellerden yapılmıştı. Carrasco’ların evi bunların içinde en büyük ve en güzel olandı; iki katlıydı, girişte betondan merdivenleri ve arka taraftaki avluyu çevreleyen beton duvarları vardı. Bizim evse çok küçüktü, çünkü babam evi annesinin, yani babaannemin evinin arazisine yapmıştı. Santa Julia’da ailesiyle yaşamak istemiş, denizci olduğu için ona Donanma Konutları’nda ev sahibi olma hakkı tanınmasına rağmen bu hakkı kullanmamıştı. Donanma üyesi olmaktan utandığından filan değil; askerlerin tipik onurunu herkesten çok taşırdı ama çocuklarının o ortama alışmasını istemediğini söylerdi, bu aynı zamanda hiçbirimizin denizci olmasını istemediği anlamına geliyordu. Evimizin yanı sıra mobilyalardan oyuncaklara dek birçok eşyamızı babam yapmıştı. Ahşapla uğraşmayı severdi ama etrafta bulduğu

çerçöpü değerlendirmesini de bilirdi: şişeler, alüminyum kapaklar, süttozu kutuları, iplik makaraları. İmkânı olsaydı mühendis olacağını söylerdi hep. Annem ek para kazanmak için bir atölye açması konusunda babamı teşvik ederdi. Ancak babam her defasında ciddi bir ses tonuyla lafa girer, halihazırda bir işi bulunduğunu ve bizi geçindirmek için bunun yeterli olduğunu söylerdi.

Babamın zaten bir işi vardı.

Çocukluğumdan bu yana insanların babamın işini efsaneleştirmesine alışmıştım. Komşular, annemin ailesi, okuldaki öğretmenlerim ve arkadaşlarım ona çok saygı duyardı. Bir parça hayranlık ama esasında –sanırım o dönemki diktatörlük yüzünden– korku barındıran bir saygıydı bu, babamın mesleğini ümit ve gizemden oluşan bir haleyle sarıyordu. Elbette ailesi için işinin çekici bir esrarı yoktu. Tam olarak ne yaptığını gayet iyi biliyorduk.

Küçükken kimi zaman babamla deniz üssüne giderdim, kendisi çalıştığı sırada beni oynayayım diye torpidolarla dolu bir depoya bırakırdı. Öğlene kadar beni tutsak eden basit bir oyunum vardı: plastik bir topu torpidoların başına atıp sektirmek. O kadar. Babamın işinin savaşa ve cesarete en çok yaklaşan unsuru bu torpido deposuydu. Bildiğim kadarıyla babam açık denize bile çıkmamıştı. Bir olanak –yapacak bir şey– ararken orduya girmiş, neticede Talcahuano Deniz Üssü'nde çalışmaya başlamıştı. Bazı geceler bekçi, çoğunlukla da üniformalıların gazinosunda garson –sanırım resmi adıyla “kesedar”– olarak çalışırdı. Servis yapmaktan gocunmazdı. Denizci mavisi üniformasını ve aynı kıvançla giydiği beyaz garson önlüğünü kendi yıkar, kendi ütülerdi.

Babamı neden açığa aldıklarını hiç öğrenemedim. Kardeşlerim gazinoda yaşanan saçma bir kaza yüzünden, bir

yüzbaşıyla tartışmasından dolayı olduğunu söylerdi. Ne olursa olsun kesin olan şu ki onca kişiyi kendine hayran bırakan kararlı asker bakışları o zamandan sonra kayıtsız ve kayıp bir hal aldı.

Ocak ayının ortalarına doğru Pancho bize planını açıkladı. Marquito'yla o sabah merdivenlerin dibinde oturuyorduk. Marquito, Carrasco'ların kuzeniydi. On iki yaşında ve grubun en küçüğüydü. O da yakında, Cahuello'da ("at") oturuyordu, tıpkı benim gibi tüm gününü kuzenlerinin evinde geçiriyordu. İlk başta annesi onu, kendisi çalışırken bakması için kız kardeşine gönderiyordu ama sonra o da bizlerden biri oldu.

Carrasco kardeşlerin uyanmasını beklerken The Smiths' in "The Headmaster Ritual" şarkısının sözlerini çevirmeye çalışıyorduk.

Tatile çıkmadan önce Pancho'yla okuldan iki tane İngilizce sözlük çalmıştık. Amacımız yaz boyunca sevdiğimiz şarkıların sözlerini çevirmektir. O dönem The Smiths'e takmıştık. Conchester'daki –biz Concepción için böyle diyor– müzik markette bir şey satın almaksızın o kadar çok şeye hayran hayran bakardık ki satıcı bir gün boş kaset getirirsek istediğimiz albümleri kaydedebileceğini söylemişti. Bütün öğleden sonralarını satıcıyla muhabbet ederek geçirirdik. İngiltere'deki en yaygın ve sıradan soyadlarından biri Smith olduğu için Morrissey'nin grubun adını The Smiths koyduğunu anlattı bize; sıradan olanın dünyaya gösterilmesi gerekiyordu, buna inanıyordu. Bunun gibi hikâyeleri dinlerken gözlerimiz parlıyordu. Morrissey gibi, o satıcı gibi olmak istiyorduk, kendimizi hem sıradan hem inanılmaz üstün hissediyorduk.

“Her şeyi düşündüm,” dedi Pancho evin kapısını tek vuruşta açıktan sonra. Marquito’yla bakışlarımızı ona çevirdik. İşaretparmağıyla başını işaret ederek, “Her şey burada,” deyip duruyordu. Yeni uyanmıştı. Saçları karmakarışık, gözleri kanlanmıştı. Yanımıza oturdu, kafasında bir şey kurarken takındığı o dengesiz yüz ifadesiyle karşıya baktı. Marquito da ben de sözlükleri bir kenara bıraktık. Pancho’nun aklından geçenleri bize anlatmasını bekledik ama hiçbir şey söylemedi. Kafasını toparlamaya çalışırcasına derin derin nefes almakla yetindi.

“Camilo nerede?” diye sordu birden.

“Odada seninle değil miydi, uyumuyor muydu?” dedim ve tekrar sözlüğü elime aldım. Sayfaları J harfine çevirdim, *jealous of youth*’taki *jealous*’ı arıyordum.

“Nasil yani?” dedi Pancho, kafası karışmıştı. Tek hamlede ayağa kalkıp eve girdi.

Rüzgâr sokağın tozunu kaldırınca gözüme girmesin diye ellerimle yüzümü örttüm. Mevsim ne olursa olsun Talcahuano’da rüzgâr eksik olmazdı. Pancho yeniden dışarı çıktı, bu defa saçları ıslaktı ve elinde bizim için kestiği karpuz dilimleri vardı.

Karpuzdan birkaç ısırık aldıktan sonra, “Kiliseden müzik aletlerini çalacağız,” dedi kararlı biçimde. “Ben gitarı istiyorum.”

“Peki ya Camilo?” diye sordu Marquito.

“Odada, uyuyor.”

“Planımızın şarkı sözlerini çevirmek olduğunu sanıyordum,” dedim.

Yüzüme bakmadan, “Şimdi yapacak iki şeyimiz oldu,” diye yanıt verdi ve karpuz çekirdeklerini tükürdü. Pancho daima her şeyi aynı anda yapmak isterdi.

“Hangi kilise?” dedi Marquito.

“Batşeba’nın babasının kilisesi,” diye yanıtladı. Yeniden ayağa kalktı. Eve girdi ve sözlerini çevirmekte olduğumuz “Meat is Murder”ın ilk kısmını çaldı. Sesini sonuna kadar açtı, epilepsi atağı geçiriyor gibi kollarını sallayarak dans etti ve sonunda bir sıçrayışla hemen önümüzde duracak biçimde sokağa doğru atladı.

Batşeba, Talcahuano’daki Kutsamak İçin Kutsananlar adlı evanjelist kilisenin papazının kızıydı. Küçükken onunla da oynardık, ta ki babası kendini büsbütün din işlerine verip papaz olana kadar. Yazın başından beri Pancho onu etkilemek istiyordu. Aslında ikimiz de Batşeba’ya taliptik ama Pancho benden daha kararlıydı, onu görmek için kilisedeki buluşmalara bile giderdi. Hırsızlık fikri de önceki günkü buluşmada aklına gelmişti – evanjelistler yaptıkları ayin türevi şeylere buluşma derdi. Pancho adeta mistik bir aydınlanma yaşadığını söyledi. Anlattığına göre herkes elleri havada, “Yaşiyor, yaşıyor. Ölmüştü, dirildi. Yaşiyor, yaşıyor. Kutlu olsun,” diye dua edip şarkı söylediği sırada fon müziğinin papaz kürsüsünün yanındaki dar alanda çalan bir gruptan geldiğini fark etmişti. Bir an müzik aletlerini onları çalan müzisyenlerden bağımsız biçimde havada görmüştü: gitar, bas, bateri ve klavye. Tanrı’nın ona görüldüğünü ve kendisine yeni bir misyon yüklediğini hissetmişti, sanki müzik aletlerini çalmasını istiyordu. Bir önceki sene Tanrı’nın var olmadığına, varsa da bizi ilgilendirmediğine karar vermiştik. Yine de Pancho’nun böyle şeyler demesi bizi şaşırtmıyordu. Evanjelistlerle sonsuz uyumlu bir özelliği vardı: fanatizmin neden olduğu bir tür esrime, hezeyan. Onu günahla geçen yılların ardından Hristiyanlığa dönmüş birisi olarak düşünebilirdiniz ya da bir köy meydanında

müritlerini Marquito ve benim gibi insanların oluşturduğu küçük bir grupla çevrelenmiş, mistik translara giren ve kendini peygamber ilan eden birisi.

Camilo geldiğinde Pancho henüz planının tamamını açıklamamıştı. Camilo ondan bir yaş büyüktü. Pancho gibi o da kısaydı ama daha zayıftı. Ne fiziksel olarak ne de başka açılardan daha büyük duruyordu ama bu açığı daha sert davranarak kapıyordu. Birileriyle habire yumruk yumruğa girerdi, özellikle de Pancho'yla. Üzerinde uyurken bile çıkarmadığı eşofmanı vardı yalnızca, kahvaltı niyetine elinde bir parça karpuz tutuyordu. Kaşlarını kaldırarak bizi selamladı ve üçümüzden uzağa, yere oturdu. Keyifsiz bir tavırla başını evin duvarına dayadı, Pancho'nun dalaveresiyle hiç ilgilenmediğini iyice göstermek istiyor gibiydi.

Camilo merdivenin bir ucunda, bizse basamakların dibinde durmuş, o sabah bir araya gelebilmiştik sonunda. Her birimizi hücumu hazır bir çete üyesi gibi kendi rolünü oynarken gözümün önüne getirebiliyorum. Küçük oğlan Marquito, baş belası Camilo, çılgın fikirlerle dolu, asi ve fevri Pancho ve madalyonun öteki yüzü olarak daha sakin, sessiz, düşünceli, sadık dost kimliğiyle bendeniz. Oracıkta toplanmış Pancho'yu dinliyorduk; kendinden geçmiş halde, kekeleyerek planlarını anlatıyor, denizde sörf yaparmış gibi bir dalga kırılmadan bir başkasının altında kalma pahasına cümlesini bitirmeden yenisine başlıyor, sözünü tutarlı bir biçimde bitiremiyordu. Marquito'yla ben sık sık sözünü kesip sadede gelmesini söylüyorduk.

Elimizde önemli bir bilgi vardı: Müzik aletlerini geceleri tapınakta bırakıyorlardı. Pancho bilgi almak için yanaşıp tebrik ettiği basçıdan öğrenmişti bunu. Tapınak aslında eski bir ahırdı, ahır da vakti zamanında umumi bir spor salonuydu.

Başta Camilo, Pancho'nun planına ve ısrarına umursamaz yaklaştı ama kısa süre sonra huzursuzca sorular sormaya başladı.

“Peki aletleri nasıl paylaşacağız? Gitarı ben istiyorum.”

Bu müdahale kardeşler arasında bitmek bilmeyen bir kavgaya yol açtı. Sonunda akşama doğru anlaştılar: Camilo bateri, Pancho gitar, Marquito bas, bense klavye çalacaktım. Kişiliğimle uyduğuna düşündüğüm için klavye çalma fikri hoşuma gitmişti. Klavyeciler genellikle rahat ve daha akıllı tiplerdi. Yine de seçme şansım olsaydı gitarı tercih ederim.

Günün sonunda bu yeni plan hepimizi Pancho kadar heyecanlandırmıştı, ayrıntıları önümüzdeki günlerde düşünmeye karar verdik. Dönerken kömürle yol kenarına yazılmış şu sözleri gördüm:

*Give up education as a bad mistake.*¹

Eve dönerken, bakalım günler neler getirecek diye düşündüm. İçim umutla doldu. Tüm bu hırsızlık olayının nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum ama düşünmesi bile bana enerji ve güven veriyordu. Ortaya çıkabilecek tüm belirsizliklere ve güçlüklerle karşı bana güç veren bir yenilmezlik hissi belirliyordu. Bir gece evanjelistlerin ahırından zaferle çıkarken hayal ediyordum bizi. Müzik aletlerini çalma amacımız belli değildi. Kendimi klavyede “How soon is now?” çalarken düşünemiyordum ama Carrasco'larla beraber paramızın yetmeyeceği enstrümanların keyfini çıkarırken hayal edebiliyordum.

¹ The Smiths'in “The Headmaster Ritual” şarkısından. (e.n.)

Evi birkaç haftadır etkisi altına alan aseptik amaşış suyu kokusu burnumu sızlattı. Bu koku evde baskın olan ve alışkın olduğumuz nemli, yanık ahşap kokusuna kıyasla yeniydi. Annem Concepción'da birkaç aileye temizliğe gitmeye başladığından beri hijyen ve intizam konusunda takıntılı hale gelmişti.

Anneminki hariç tüm odalar karanlıktı. Vaktini kardeşlerimle geçirirdi. Daha önce ev dışında hiç çalışmamıştı, sanırım bir zamanlar olduğu gibi beraber vakit geçirmenin keyfini çıkarıyorlardı. Benim Los Tres² kasetlerimden biri çalıyordu. Gülererek şarkıya eşlik ettiklerini duydum: “Kim şu karşıdan gelen, bu kadar güzel, bu kadar nazik.” Perdenin arkasına saklandım, kapiya, karanlığa doğru yolu yarılamıştım. Annemi neşeli görmek garipti. Bilhassa genç görünüyordu, kardeşlerimden biri gibiydi. Babam evde yoktu. Bir müddet onları seyrettim. Bir an ablam Carola bulunduğum yere baktı. Beni sinir edecek bir şey söyleyip kavga çıkaracağını sandım –nedense bir süredir beni paylamak için fırsat kolluyor gibiydi– fakat beni görmezden geldi. Artık daha kuvvetli, daha yüksek sesle şarkı söylüyor, parmaklarını şaklatarak dans edip manasızca, tahrik edici şekilde öne eğiliyor, böylece küçük kardeşimi ve annemi daha çok güldürüyordu, onlar da devam etmesi için ablama alkış tutuyordu. Onu izlediğimin farkında olduğundan emin halde bakışlarımı Carola'ya sabitledim ve karanlıktan ona bakarken bir an çocukluğumuzda ne kadar eğlendiğimizi anımsadım. Sadece ikimiz varken ne kadar yakın olduğumuzu. Dönüp odama yürüdüm, kendimi yatağı attım. Geç saatlere kadar, babam gelene dek şarkı söyleyip gülüşmelerini dinledim.

² Concepción kökenli Şilili rock grubu. (e.n.)

Anahtar kilidi çevrildi ve birkaç saniye içinde ev sessizliğe gömüldü. Babam koridorda dosdoğru ilerledi. Profili-nin gölgesi kapımın eşiğine düştü. Başı yukarıda, karanlıkta durdu. Denizci tıraşı duruyordu; alt kısımlar kazınmış, tepedeki saçlar yana taranmış, yanakları sinekkaydı, bıyıkları özenle kırpılmış. Sanki bir yere gidecekti. Sürdüğü İngiliz kokusunu yatağımdan bile duyuyordum. Fakat bu denli taze bir kokuyu sarkmış suratına ve yüzündeki bitik ifadeye yakıştırmak imkânsızdı. Bana selam vermedi. Belki odanın boş olduğunu veya uyuduğumu zannetti. Ya da bir şey demek istemedi. Ben de selam vermedim. Derin bir nefes aldı, banyoya girdi. Sonra evden çıktı ve o gece bir daha eve girdiğini duymadım.

Ertesi sabah Pancho yanında bir dolu kitapla merdivenlerde oturmuş bizi bekliyordu. Bu kez daha da heyecanlı görünüyordu, sabahın köründe uyanmış ya da hiç uyumamış gibiydi. Gizemli bir ses tonu takınarak soyguna dair aklına müthiş bir fikir geldiğini, herkes toplanınca anlatacağını söyledi. Yanında duran kitaplar kim bilir nereden aşırılmış birtakım sözlükler ve ansiklopedilerdi. Az sonra bir torba tütünle Marquito geldi. Merdivene oturur oturmaz sigara sarmaya başladı, bu konuda doğuştan yetenekliydi. Tütünü sokaktan topladığımız izmaritlerden biriktiriyor, sonra da gazete kâğıdında saklıyorduk. Sigara kâğıtlarından Marquito sorumluydu, onları annesinin çantasından aşırıyordu.

Pancho sigarayı Marquito'nun elinden alıp derin bir nefes çekti ve, "Bu son sigara," diye duyurdu. İzmariti hepimize gösterdikten sonra yüzüne yaklaştırdı, veda eder gibi baktı, ardından işaretparmağı ve başparmağıyla fırlatıp attı.

"Ganimetler için bazı fedakârlıklar yapmamız gerek."

“Senin zorunla mı yapacağız?” diyerek karşı çıktı kapının eşiğinde beliren Camilo. Pancho derin bir nefes verip uysal bir tebessüm takınarak karşılık verdi.

“Ben kolay olacak demedim ki. İzin ver de açıklayayım.” Durdu, temiz havayı ciğerlerine çekti. “Şimdi sigaraları bir kenara bırakacağız, çünkü soygun için çalışmamız gerek.” Ayağa kalktı ve fazlasıyla heyecanlı bir halde, gözlerini kocaman açarak bize baktı. “Japonların kadim casusluk ve çetecilik sanatını öğreneceğiz: *ninjutsu*.”

Camilo, “Ninja mı?” dedi abartılı ve zorlama bir gülüşle. “Ninja kılığına mı girmek istiyorsunuz? Ninja Kaplumbağalar gibi mi?”

Pancho’nun heyecanlı gülümsemesi bir anda kayboldu.

“Bırak da bitireyim Camilo,” dedi rahatsız bir biçimde ama sözüne devam etmedi. Bir süre suskunluğunu korudu, sonra bana döndü. “Sen ne düşünüyorsun?” Bakışlarıyla onu onaylamam için yalvarıyordu.

“Evet, grubun küçük beyni fikrini söylesin.”

“Bilmiyorum... Ninjalar filmin kötü karakterleri değil midir?” dedim kuşkuyla. Pancho’nun gözleri parladı ve özgüvenli gülümsemesi geri geldi.

Camilo ironik bir ses tonuyla, “Bir günde pat diye nasıl ninja olacağız peki?” diye sordu ve kardeşler arasında yeni bir tartışmaya yol açtı. Bu arada Marquito ile ben de Pancho’nun elimizden aldığı sigarayı sarıp içme fırsatı yakalamıştık.

Pancho’nun olayları karman çorman etme gibi bir kabiliyeti vardı. Fikir üstüne fikir uyduruyor, hiçbirinde karar kılmıyordu. Yine de bu konudaki özgünlüğü inkâr edilemezdi, hiç düşünmeden gelen spontaneliği büyüleyiciydi. Sanki dünya Pancho ona hayran olsun diye yaratılmıştı.

Yüzünde o kararlı ifadeyle kendi fikirlerinde nasıl kaybolduğunu bugün bile anımsıyorum. Sanırım Camilo'nun kışkandığı bir şeydi bu, onunla sık sık alay etmesi de bu yüzden. Pancho'nun yanında herkes bir sahtekâr gibi görünüyordu.

Camilo yumruğunu Pancho'nun göğsüne dayadı ve, “Tamam, tamam,” dedi, “ne yapacağız onu söyle.”

Pancho aslında *ninjutsu* hakkında pek bilgi bulunmadığını, bu yüzden önce bulduğu ansiklopedilerdekileri okuyacağımızı, ne yapmak gerektiğine ondan sonra bakacağımızı söyledi.

“Peki neden başka bir şey denemiyoruz?” dedi Marquito. “Okulda kung fu dersi almıştım.”

Pancho “sonunda” der gibi ellerini havaya kaldırdı.

“*Ninjutsu* sanatını öğreneceğiz, çünkü ninjalar da bizim gibi.” Kullandığı ses tonunun resmiyeti öyle anlamsızdı ki kendisi bile dayanamayıp gülmeye başladı. Birkaç kez yerinde zıplayıp sakinleşti, kendini zorlayarak gülünç bir ciddiyetle bize baktı ve bir şeye uyum sağlamış veya ikna olmuşçasına başını salladı. Sonra kendini daha fazla tutamadı ve yine kahkahalara boğuldu.

Pancho'nun bana havale ettiği, gazete fasikülüne benzen bir kaç ansiklopediyi okuduktan sonra ninjaların “bizim gibi” olduğunu söyleyerek neyi kastettiğini anladığımı düşündüm.

Toparlayabildiğimiz bütün bilgi üç sayfayı geçmiyordu, üstelik bunların çoğunda doğrudan ninjalardan bile bahsedilmiyor, sadece samurayları konu edinmek amacıyla ninjalar onların ezeli düşmanı ve rakibi olarak gösteriliyordu. Anlayabildiğim kadarıyla *ninjutsu*'daki dövüş teknikleri ve

taktikleri samurayların benimsediklerinin gelişmiş bir türüydü, aralarındaki fark onlara esin kaynağı olan ideallerinde yatıyordu. Japonya’da yüzlerce yıl hüküm sürmüş elit askerler olarak samurayların felsefesi dogmalarla ve üstünlük, onur, yükümlülük, bağlılık gibi kavramlarla doluydu. Buna karşılık ninjalar anonim olarak sabotaj ve casusluk faaliyetleri gerçekleştiren bir paralı asker grubuydu. Samuraylık için belli bir soydan gelmek, yani bir aile adına ve varlığa sahip olmak mecburiyken, ninjalık için tek koşul kaybedecek hiçbir şeyinin olmamasıydı. Savaş sanatı konusunda ikisini karşıt gruplar haline getiren fark da esasen buydu. Ninjalar yoksul oldukları için onurlu ya da onursuz her türden işe razıydı. Pancho’nun da bu yüzden hoşuna gittiğini düşündüm. Nitekim haklıydı, ninjalar da bizim gibiydi.

O gece uzanmış, ninjaların kılık değiştirerek kalelere girmek, muhafızları öldürmek için doğru an gelene dek saklanmak ve sonrasında kaçmak üzere kuleleri ateşe vermek gibi bazı klasik operasyon biçimlerini okurken küçük kardeşim Andrea ile aramızda kısa bir konuşma geçti. Yandaki yatakta belki de saatlerdir bana bakıyordu, bense ansiklopedilere gömülmüştüm. Üçümüz aynı odada uyuyorduk. Babamın yaptığı bir ranza ile tek kişilik bir yatağın güçlüğüle sığıldığı küçük bir odaydı. Ranzanın üstünde Carola, altında Andrea yatardı. Bense yüzde yüz bana ait olan yatağın keyfini sürerdim.

“Yarımdan sonraki gün anneanneme gideceğiz,” dedi Andrea, ben ansiklopedideki “kimliğini belli etmeksizin gizlice kaçmak” sözlerinin altını çizirken.

Anneannem Arauco eyaletinde, Tirúa’da yaşıyordu, Talcahuano’ya yaklaşık dört saatlik mesafedeydi. Tatillerimizi onun köyünde geçirirdik. Anneannemle dayılarım buğday

ve yulaf yetiştirirdi. Tarla ormanla iç içeydi. Çocukken annem ve kardeşlerimle birlikte okaliptüs ağaçları arasında gezinmeyi pek severdim. Adeta endüstriyel olarak hesaplanmış bir mesafeyle dikilmiş, birbirinin tıpatıp aynısı olan koca çubukların arasında her defasında kaybolurduk. Tabii o sırada düşündüğüm şey köydeki günlerimiz değildi, küçük kardeşimin söylediklerini doğru dürüst dinlememiştim bile.

“Sus Andrea!” diye bağırdı Carola yukarıdaki yatağından. “Ne çok konuşuyorsun.”

“Efendim?” dedim Andrea’ya gözlerimi ansiklopediden ayırmadan.

“Susun ve ışığı kapayın!” diye azarladı Carola tekrar.

“Dur bir dakika,” diyerek ben de ona bağırdım. Son zamanlarda bana olan tavırları canımı sıkıyordu.

“Diyorum ki, yarından sonraki gün anneannemin evine gideceğiz,” diye yineledi kardeşim daha kısık sesle.

“Ah, ne güzel, anneanneme ve dayımlara benden selam söyle,” diye yanıtladım ilgisizce.

“Sen babamla kalacaksın,” dedi daha da kısık ve biraz da tereddütlü bir sesle. Bunu beyan olarak mı soru olarak mı söyleseydi, kararsız kalmıştı sanki.

“Andrea!” diyerek ablam tekrar çıkıştı.

“Galiba,” diye cevap verdim Carola’nın müdahalesine aldırmadan.

Ansiklopediyi yere bırakıp ışığı kapadım. Gözlerim odadaki karanlığa alışınca Andrea’nın halen aynı şekilde yan yatarak bana bakmaya devam ettiğini gördüm. Çizgi filmlerde kasvetli bir ormanda saklanan hayvanların tipik görüntüsünü andıran pasparlak gözleri kuşkuya yer bırakmıyordu. Beni görebildiğini düşünerek ona gülümsedim ama

bana bir yüz ifadesiyle yanıt verdiyse bile göremedim. Yan tarafa döndüm, gözlerimi kapadım ve tekrar ninjaları düşünmeye başladım.

“Senin baban askerdi ya, kullanabileceğimiz bir tabanca-sı filan yok mu?” diye sordu bana Camilo.

“Bilmiyorum,” dedim. Huzursuz olmuştum ama doğruydum, bilmiyordum. Küçükken barutsuz mermilerle oynadığımı hatırlıyordum.

“Sen hiç tabancalı ninja gördün mü?” dedi Pancho kardeşine. “Geleneksel silahlar kullanacağız: ip, zincir ve bir sürü *şuriken*.”

Şuriken ninjaların kullandığı yıldızlardı. Bunların nasıl yapıldığını bildiğimi söyledim. Babam bana plastik bir şişe kapağı ve beş çiviyle benzer bir şey yapmayı öğretmişti. Onları ağaç gövdelerine fırlatarak bütün akşamlarımızı beraber geçiriyorduk.

“Eğitimimiz”e başlamak üzere meydana yürürken annemle kardeşlerim geldi. Her birinin elinde kocaman paketler vardı. “Ev mi taşıyorsunuz?” diye dalga geçti Pancho. Annem şefkatle onu selamladı ve gülerek yine ne dolap çevirdiğini sordu. Annem hâlâ çok genç görünüyordu. Siyah saçlarını açık bırakmıştı. Herkesi yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. Bana uzun uzun sarıldı ve Clara’nın, yani anneannemin yanına gittiklerini söyledi. Kardeşim boynuma atlayıp beni çok özleyeceğini söyledi ama Carola onu sırtından çekip hızla benden ayırdı. “Ben de vedalaşmak istiyorum,” dedi bahane olarak. Ama yanağımdan hızlıca öper öpmez yine hızla geri çekildi. Gözlerime bir an olsun bakmadı. Daima peşinde olan Camilo’nun yanağına

birkaç kez dokundu, sonra gerisinde kalan annemle kardeşime acele etmelerini söyledi.

Saldırıya üç haftadan az bir süre kalmıştı.

Talimlerin bir bölümünü Santa Julia'daki San Francisco Meydanı'nda yapıyorduk. İdeal bir yerdi, çünkü sakın sakın çalışabileceğimiz tahtadan ve metalden oyuncaklar vardı; o kadar eski ve yıpranmış haldelerdi ki neredeyse hiçbir çocuk onlarla oynamıyordu. Sonuçta *ninjutsu* hakkında pek bilgi edinemedik, biz de sahip olduğumuz kıt bilgiyle, *sensei*'miz olmaksızın, içgüdüsel olarak bize hayati gelen konulara çalıştık. *Ninjutsu* kelime anlamıyla "tüyme sanatı" demekti, yani öncelikle hızlıca kaçmayı ve her hareketimizi sessizce yapmayı öğrenmek zorundaydık.

Denge tahtası üzerinde durmaya çalıştık, oyun parkındaki aletlerden tutun evlerin çatılarına, terk edilmiş fabrikaların duvarlarına kadar önümüze çıkan her şeye tırmandık. Kimi zaman iplerden yararlandık ama genellikle ellerimizi kullandık. Hızımızı artırmak için yokuş aşağı koşup yolda önümüze çıkan engellerin üzerinden atlادık. Tırmanmak, koşmak ve atlamak işin en kolay kısmıydı. Yara bere içinde kalıyorduk ama enerji patlaması yaşıyorduk, özellikle de kısa bacaklarına rağmen hepimizden yükseğe sıçrayan Pancho.

Öğrenmekte zorlandığımız şey usulca, ses çıkarmadan hareket etmek olmuştu. Ninjalar o denli sessizdi ki önlem olarak bazı kalelere minimum temasta bile gıcırdaması için özel zemin döşemeleri yapılmıştı. Bunlara "bülbül zemin" deniyordu, çünkü yerden çıkan alarm sesi bülbül sesine benziyordu. İki yeteneğimizi de geliştirmek için günü iki kısma ayırıyorduk: Sabahları oradan oraya koşuyor, öğle-

den sonralarıysa nispeten yorgun ve isteksiz bedenlerimizle, adımlarımızı ve hareketlerimizi sessiz hale getirmeye çalışıyorduk.

Carrasco'ların odasını boşaltarak ahşap zemini çalışmaya hazır hale getirdik – o dönem Carrasco'ların salonda yatıp kalkması gerekti. Pamuklu kumaş sesi azalttığı için çoraplarımızı çıkarmıyorduk. Hepimiz sıraya girdikten sonra en öndeki kişi ses çıkarma konusunda herhangi bir kısıtlama olmadan odanın içinde istediği hareketi yaparak diğerlerini yönlendiriyordu. Arkasındakilerin ise yerdeki tahtaları gıcırdatmadan onun hareketlerinin aynısını yapması gerekiyordu, tıpkı Büyük Maymun³ oyununda olduğu gibi. Bacaklarımızı hareket ettirirken parmak ucunda, yavaş yavaş ve dikkatle ayaklardan destek alıyorduk. Ses çıkaran kaybediyordu. Bir başka alıştırma: Bir yere dayanmadan, bacaklarımız karıncalanıncaya kadar çömeliyorduk, bu şekilde kim daha uzun süre dayanırsa o kazanıyordu. Çoğunlukla kazanan ben, ilk kaybedense Pancho olurdu. Son alıştırma: Birimizin gözlerini bağlayıp odanın ortasında duruyor, kalanlarımız neredeyse nefes almaksızın çevresinde dolaşırken bizi yakalaması gerekiyordu. Geceyi yorgun argın bitiriyorduk ama ertesi güne daha dinç başlıyorduk.

Bazı geceler, çalışmalardan kalan boş zamanlarda babamın eşyalarının arasında tabanca aramaya koyuldum. Neden bilmiyorum ama silahı olup olmadığını öğrenmek isti-

³ Tek sıra halinde dizilmiş oyuncuların biri Büyük Maymun olarak seçilir ve sıranın başına geçerek çeşitli hareketler yapmaya başlar. Arkasındaki diğer maymunların Büyük Maymun'un her hareketini taklit etmesi gerekir. Taklit edemeyen oyunu kaybeder. (e.n.)

yordum. Çekmecelerini, giysilerini, bazı eski valizleri, alet çantasını, hatta annemin bazı eşyalarını bile karıştırdım. Bulduğum tek şey oraya buraya dağılmış birkaç tahta parçası oldu. Aldığı askeri eğitimden dolayı çok düzenli ve özenli biri olduğu için bu durum garipti. Daha sonra bu yıpranmış tahta parçalarının evin her yanında olduğunu fark ettim. Farklı boyut ve türlerde, hemen hepsi işe yaramaz haldeydi; ya kırık, ya çok eski ya da yanmıştı. Babamın bunlarla bir şey yapmayı planladığını düşündüm, belki de annemin o kadar ısrar ettiği atölyeyi yapmak için malzeme topluyordu.

Günler geçtikçe babam tahta parçaları biriktirmeye devam etti. Annem ve kardeşlerim gittiğinden beri ev berbat durumdaydı. Gitmelerinin tek iyi yanı evin artık çamaşır suyu kokmamasıydı. Bir de renkli kalemle iş ilanlarının işaretlendiği gazete yığınları vardı: “Güvenlik şirketinde çalışacak güvenlik görevlisi aranıyor”, “titreşimli beton mastarı kullanabilen işçi”, “hammaddelerin ayrılması ve paketlenmesi işlemleri için makinist”. İşlerin çoğu şehir dışında, ya Santiago’da ya da daha kuzeydeydi. Gazeteleri annem alırdı. İlanları işaretler, babam baksın diye kahvaltı masasının üzerine bırakırdı. Babama başka yerlerde para kazanılabileceğini, herkesin Talcahuano’yu terk ettiğini söylerdi. Ben babamın gazeteleri attığını sanıyordum. Bir defasında, “Evimi bırakmayacağım, hiçbir yere gitmeyeceğim,” diye anneme bağırırmıştı. Fakat şimdi tüm gazeteler orada, umuttan ziyade yenilgi hissettiren son bir fırsat gibi duruyordu.

Evde biriken çöp babam hakkında fikir sahibi olmamı sağlayan tek şeydi. İkimiz de evde vakit geçirmiyorduk, babamı bir kez Carrasco’larla meydanda antrenman yaparken görmüştüm. Birden ortaya çıkmış, çöpü karıştırmaya başlamıştı. Giysileri pis, saçları karmakarışık, günlerdir tıraş

olmamıştı. Carrasco'ların pek dikkatini çekmedi, ben de yanına gitmedim. Onun da beni gördüğünü sanmıyorum, kendinde değil gibiydi. Çöpten bir çift tahtayla bir şişe çıkarıp elindeki torbaya attı ve gözlerini yere dikip yürümeye devam etti. Üst sokağa doğru kamburunu çıkararak uzaklaşmasını izledim. Köşeden dönerek gözden kayboldu. O an, ben çocukken sabah erken saatte işe gitmek için evimizin köşesinden dönüp gözden kayboluşu geldi gözümün önüne. O zamanlar en fazla altı yaşındaydım ama sabahın beşinde alarm çalar çalmaz babamla birlikte kalkar, herkes uyurken ona kahvaltıda eşlik ederdim. Kahvaltısı bitince masadan kalkardı, ben de peşinden, askeri ceketini, evrak çantasını uzatır, onu kapıya kadar geçirirdim. Başımı okşayarak vedalaşıp giderdi. Kapının eşiğinde durup sisin arasında uzaklaşmasını izlerdim, babam gözden kaybolduktan sonra bile orada durmaya devam ederdim. Gitmesini istemezdim. Bazı günler çıktıktan birkaç dakika sonra sert elleriyle kararlı ama şefkatli biçimde ellerimden tutup beni de işe götürmek için aceleyle, biraz da sinirle geri geldiğini görürdüm.

Ninjaların filmlerdeki inanılmaz akrobasi ve dövüş teknikleri konusunda aramızda –özellikle de Camilo ile– çokça tartıştıktan sonra çalışmalarımızın büyük kısmını bunlara ayırmamaya karar verdik. Hareketleri zor bulduğumuzdan değil. Pancho kilisede muhafız olmadığını söylediği için teknikleri uygulayabileceğimiz birisiyle karşılaşmayı beklemiyorduk.

Üç hafta sonra belli bir beceri düzeyine ulaşmıştık. Tabii bu düzey gerçek ninjalarla kıyaslandığında hiçbir şey değildi. Muhtemelen bizim eğitimimiz bir *sensei*'ye göre eksik ve

gelenekten yoksundu. Fakat aslında işin özüne yaklaşmış-
tık, mesele temelde pratik olup hayatta kalmaktı.

“TEKNİKLER İŞE YARAMAZ, ASLOLAN İÇGÜDÜ,” diyor-
du Pancho odasında çalışmaktan sıkıldıkça.

“HEY ŞEY BİR SİLAHTIR,” diyordu Camilo tekmeler sa-
vururken.

Hakkında biraz bilgi bulmayı başardığımız ninja ustası
Masaaki Hatsumi’nin sözleriydi bunlar.

Yakalanmadan kaçmaya tastamam hazırдық, buna kuşku
yoktu. İlk zamanlara göre daha hızlı ve atıktık. Yine de bizi
arabayla kovalayan olursa diye şurikenlerden ilham alarak
çivili sopalar hazırlamıştık.

Planımız kabataslak şöyleydi: Ahıra girip müzik aletleri-
ni almak için sabah üç ile dört arasında yaklaşık bir saatimiz
vardı. Pancho kilisenin duvarına tırmanacaktı. Üç dört met-
re yükseklikteki üst pencereler metaldı, eski ve paslı olduk-
ları için doğru dürüst kapanmıyorlardı, Pancho da bunların
birinden içeri girecek ve dediğine göre bir kerpetenle kilise-
nin yan kapısındaki zinciri kıracaktı. Kapı açıldıktan sonra
sıra bize geliyordu. Müzik aletlerini kucaklayıp olabildi-
ğince hızlı ve sessizce oradan çıkacak, El Piñón yokuşuna
çıkan yan kapıdan kaçacaktık. Çam ormanının yanından
geçen bu karanlık yokuş daha uzun ama güvenli bir yoldan
dönmemizi sağlayacaktı. Ormanda malları aramızda payla-
şacaktık. Planın en karışık kısmı müzik aletlerini, özellikle
de –parçalı ve gürültülü olduğu düşünülürse– bateriyi tek
seferde, sessizce taşıyabilmektir. Bunları nasıl yapacağımızı
Pancho’yla kâğıda çizdik: Camilo küçük davulları büyük
davulla beraber sırt çantası gibi arkasına bağlayacak, ben
trampetle timbali göğsüme, zilleri sırtıma bağlayacaktım,
Pancho da bas ile gitarı sırtına ve göğsüne çaprazlama asa-

caktı. Camilo kardeşinin en kolay işi üstlendiğinden yakındı, Pancho ise her şeyi planlayarak yeterince çalıştığını öne sürdü. Müzik aletlerini Carrasco'ların annesinin hamileyken giydiği gepgeniş giysilerle saklayacaktık. Zaman ve yer kalırsa bazı kablolarla nota sehpalarını da alacaktık. Amfiler planın dışındaydı, daha sonra ufaklarından edinecektik.

Plan hepimize kusursuz görünmüştü, en azından kâğıt üstünde. Sirtında katana yerine müzik aletleri taşıyan ninjalar gibi olacaktık.

Hırsızlığın gerçekleşeceği gün üstümüzde heybet ve tehlike karışımı bir hava vardı. Artık antrenman yapmanın anlamı yoktu. Sporcuların yaptığı gibi vücudu dinlendirmenin daha iyi olacağına karar verdik. Böylece tek yaptığımız sabahleyin üniformalarımızı yıkayıp güneşte kurutmak, öğleden sonra da merdivenin dibine oturup kalan son karpuzlarımızı yemektir. Camilo fazlasıyla gergin olduğunu itiraf ederek Marquito'dan sigara için tütün getirmesini istedi. Pancho onu uyumsuzlukla suçlasa da sonunda hepimiz sigara içtik. Çocuklara siyah kıyafetli ninja imajının efsaneden ibaret olduğunu, siyah karanlıkta parladığı için denizci mavisini tercih ettiklerini söyledim. Marquito okul üniformalarımızın misyonumuz için biçilmiş kaftan olduğunu söyledi.

“Zaten başka seçeneğimiz yok,” dedi Pancho ve ağzından bir duman bulutu çıktı. Hep beraber gülerек onayladık.

Son ayrıntılar.

Ne Marquito'nun ne de benim Carrasco'larınkı gibi maskemiz var, bu yüzden siyah tişörtleri kapüşon gibi kullanmaya karar veriyoruz. Carrasco'ların mutfak saati 20.30'u

gösteriyor. Gerekli bazı aletlerin babasında olmadığını fark ediyoruz. Saldırı için elzem değiller ama risk alamayız. Eksik olanları babamın alet çantasında gördüğümü söylüyorum. Pancho ile beraber bunları alıp gelmeye, dönüşte de kiliseyi kolaçan etmeye karar veriyoruz. Operasyona saat tam 3.00'te başlayacağız.

Sokak bomboş, Pancho yol boyunca susmuyor. Hiç olmadığı kadar heyecanlı. Ne yaptığımızı anlayıp anlamadığını tekrar tekrar soruyor. Neredeyse bağırarak, “Farkında mısın? Farkında mısın?” diye yineliyor. Hızlı hızlı yürüyor, kararlı, bakışları dimdik, fakat sonra bir an doğrudan gözlerime bakıp büyük bir vurgun yapacağımızı, bundan sonra hiçbir şeyin bizi durduramayacağını, yenilmez olacağımızı söylüyor. Ben de ona bakıp aynı kararlılıkla yanıt veriyorum: “Evet,” diyorum, “farkındayım, bunu başaracağız, neredeyse oldu bitti bile. Yenilmez olduk.”

Bizim eve varıyoruz, içerisi karanlık. Gördüğümüz ilk şeyse koltuğa uzanmış babam oluyor. Onu hiçbir şey yerinden kaldıramaz gibi duruyor. Yerdeki safra birikintisini görüyoruz. Pancho mimikleriyle bir şişeyi kafasına diker gibi yapıyor, sonra kafasını yana eğip dilini dışarı çıkararak yarı açık gözleriyle babamın sarhoş suratını taklit ediyor. Aletlerin olduğu avluya geçmesini söylüyorum. Pancho gider gitmez babama yaklaşıyorum. Bedeninde gezdiriyorum bakışlarımı, eskiden büyükannemin olan, babamın birkaç çiviyle onarıp yünle doldurduğu koltuğa yığılmış. Gazete, tahta parçaları ve çöple dolu odanın aksine babamın yüzü bomboş, ifadesiz. Yaşlı görünüyor, yaşlı ve işe yaramaz. Perdeden sızan sokak lambasının ışığı altında ona bakarken

ne kadar düştüğünü ve benden ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Ona bakıp tüm o düşüncelere daldığım süre boyunca olup biteni ortaya koyan o sessizliğe rağmen hiçbir şeyin farkına varmamış olmam her şeyi daha inanılmaz ve aşağılayıcı hale getiriyor. Pancho ingilizanahtarlarını alıp döndüğünde ona aletlerle şaka yapmaya çalışıyorum, derken Pancho babamın nefes almadığını haykırıyor.

Pancho günler sonra, hayatında hiç o denli hızlı koşmadığını, antrenmanların neticede boşa gitmediğini söyledi bana. Evden çıkıp yokuş yukarı koşmaya başladığında ben hâlâ yardım için bağırıyordum. Tabii benim için antrenmanla, planla, ninjalarla, hatta Pancho'yla ilgili hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı o an.

Babamın üstüne atlayıp onu sarsmamın ve kendine getirmeye çalışmamın nedeni nefes almayışı değildi. Ondan gelen mide bulandırıcı kokuydu. Bozulmuş gibi değil de dezenfektan ve ekşi maya karışımı bir şey kokuyordu. Pancho yanılmıştı, babam nefes alıyordu. Yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlamam için kulağımı burnuna yaklaştırmama bile gerek kalmadı. Pancho'nun çığlıkları sayesinde algılayabildiğim tek şey tüm o süre boyunca ondan gelen leş kokusu olmuştu. Titreyen parmaklarımı onu kusturmak için ağzına götürdüm. Ellerim de dizlerim de titriyordu. Bir elimle öğürmesini sağlamaya çalışıyor, diğer elimle başından beri orada duran safra sıvısından biraz daha çıkarması için karnına vuruyordum, bu sırada tüm bedenim korkudan titriyordu.

Çamaşır suyu. Babam çamaşır suyu içmişti. Bir kamyonet her hafta çamaşır suyuyla dolu bir buçuk litrelik Coca-Cola şişeleri satardı. Çamaşır suyu içerek ölenler olurdu

ama bunların büyük çoğunluğu yanlışlıkla içen çocuklardı. Belki de babam bir çocuğun yaşadığı şeye katlanarak ölebileceğini düşünmüştü. Yahut elindeki tek şey buydu. Sonuçta tabancası yoktu. Hayır, bunların hiçbirini düşünmemişti. Sadece annemi düşünmüştü. Dikkatini çekmek istemiş, şöyle düşünmüştü: Ona bir mesaj ileteceğim, işini, aptalca takıntılarını yutacağım. Hırsını da. Hepsini içeceğim ve her yudumda beni öldürmelerini sağlayacağım.

Böyle düşünmüş olmalı, çünkü acilde beklediğimiz saatlerin ardından bana söylediği tek şey “Carmen’i ara” oldu. Ben kaygılanmaması gerektiğini, annemin iyi olduğunu, sadece yazı anneannemin evinde geçirdiğini açıklamaya çalıştıktan sonra daha sertçe yineledi.

“Anneni ara.”

“Peki baba.”

“Ara onu.”

“Emredersiniz efendim.”

Ondan sonra her şeyi tek seferde çözmüştüm sanki. Kimseyi aramadım, diğerleriyle beraber benimle hastaneye kadar gelen Carrasco’ların annesine ve Pancho’ya eve yalnız dönmek istediğimi söyledim. Fakat doğrudan eve gitmedim. Ninja kıyafetimle sahil kenarında yürüdüm. Yürürken de annemin uzakta olduğunu, okaliptüs ağaçları arasında kaybolduğunu düşündüm. Bizi bırakıp gittiğini biliyordum. Annem gitmişti, beni evde bir başıma bırakmış, bir ayağı çukurda olan bir adamla kaderime terk etmişti. Ben hariç herkes bunun farkındaydı. Küçük kardeşim bile biliyordu, beni uyarmaya çalışmıştı ama onu dinlememiştim.

Limana varınca merdivenlere oturup denizcilerin hazırlanışını izledim. Yıllar önce Pancho’yla şafak vakti gelip balıkçı gemilerinin demir almasını izlerdik. Ticaret yapan

denizciler olmayı düşlerdik. Denizcilerin soğuktan kaskatı kesilmiş, kırıksıklarla dolu yüzlerine bakar, denizdeki işlerini kaygılı bir dikkatle yapmalarını seyrederdik. Onların güçlü ve sert adamlar olduğunu düşünürdük. Böylelerini hiçbir şey korkutamazdı. Fakat şimdiki şafak vaktinde, fonu kaplayan kara denizin eşliğinde denizcilerin yüzünde görünen tek şey hüzündü. Açık denizdeki soğuk gibi iliklere işleyen kuru bir hüznün. Hayatım boyunca Talcahuano'nun çetin bir yer olduğuna inanmıştım ama aslında sadece kederli bir yerdi. Sonra hastane yatağındaki babamı düşündüm ve bunu neden yaptığımı anladım. Sonunda ona dair bir fikrim olmuştu: Babam zavallı bir adamdı ama yine de birilerine zarar verebilirdi. Yaralayabilirdi, istemeden de olsa. Bunu daha önce anlamalıydım ama bir türlü anlamamıştım işte.

Birkaç gün sonra annemle kardeşlerim geldiğinde ev bıraktıkları gibiydi. Tahta parçalarını ve gazeteleri attım, kusmuşu sildim. Ev temizliği. Kendim için yaptığım ilk şey bu oldu. Belki de bunu şansım dönsün diye yapmıştım. İlk günler anestezi almış gibiydim. Kendimi düşünmekten başka çarem kalmadığına ikna oldum. Babamın biriktirdiği çöpler birden tehlikeli görünmeye, etrafımı sarıp farkına varmadan beni boğacak gibi gelmeye başladı. Bütün o çöp, o yoksulluk ve Carrasco'larla geçirdiğim akşamlar birdenbire tehditkâr bir hal aldı. Hırsızlık yüzünden değil – sonunda banka soyguncusu olacağımızdan filan korkmuyordum. Muhtemelen zararsız bir grup olarak o merdivenlerde oturmaya devam ederdik ya da büyüdüğümüzde de bir köşede oturup asla gerçekleşmeyecek planlar kurardık. Belki tehditkâr olan tam da buydu. Carrasco'larla oynadığım, gerçekte etrafımızda neler olup bittiğinden bihaber, kur-

nazlığımızla övündüğümüz tüm o zamanın ne denli aptalca olduğunu gördüm. Sonra Pancho'yu büyüleyici gösteren o ışık da sönüverdi, geriye inatçı, hayalperest ve silik bir çocuğun gölgesi kaldı.

Yaz çabuk geçti. Daha çok rüzgâr, yağmur ve bacalardan tüten dumanla birlikte kış geldi. On dört yaşına girdim. Annem ve kardeşlerim bir süreliğine eve döndü. Annem bana olayları bir de kendi açısından anlattı ve her şeyin düzeleceğine, hep beraber yeniden başlayacağımıza söz verdi. Ben öyle olmayacağını biliyordum ama pek de umursamıyordum. İnsan zorlu deneyimler yaşayınca artık pek çok şeyi anladığı yanılsamasına kapılıyor. Artık hayatı çözdüğüme inanıyordum.

Evi toplayıp temizledikten sonra yorgun düştüm ve düşündüm ki bundan böyle aynı şekilde devam etmeliyim: Hayatta ilerlemek için kendimi yormalı, kendime yükümlülükler koymalıyım. Bunun beni ayakta tutacağına inandım. Ne babam gibi boş boş gezecek ne de korkuyla bana ne olacağını düşünecektim. Direnecek, havadaki tehditlerin kokusunu alacak, kendi hayatımı kendim kuracaktım. Carrasco'larla beraber beni nasıl bir kader bekliyordu kim bilir. İlk fırsatta Talcahuano'dan ayrıldım. Çalışmak üzere önce Carrasco'ların babasıyla –Pancho'yla son bağlantım oydu– kuzeye, ardından da Santiago'ya gittim. Ailemden ve sahip olduğum yegâne arkadaşlardan kurtuldum. Okumak için borçlandım, günde on iki saat çalıştım, iki saati de otobüslerde geçirdim. İnsanların belli bir seviyeye erişmek için yaptığı ne varsa yaptım. Sonra yoruldu, yorgun bir insan haline geldim. Renca'da, Recoleta'da, Quilicura'da yaşadım – isimlerinin ne anlama geldiğini hiç öğrenmeden.

FREDDY'Yİ UNUTMAK

O kadar üzgünüm ki günlük tutmaya başlayabilirim.

Odasındaki defterlerden birine böyle yazdı. Buna gereğinden fazla önem yüklememek için defterin ilk sayfasına değil, ortadan rastgele bir sayfaya yazmıştı, çünkü eline kalemi aldığı anda bile bu fikre halen direniyordu. Günlük yazmaya başlamak ona çocukça ve duygusal geliyordu. Aynı zamanda tehlikeli. Duygularını yazmak ona göre tehlikeliydi. Elbette daha önce, ilkokul beşten ortaokul dörde kadar çok defa günlük yazmıştı. Anlatacak yeni bir şeyi olmasa bile her gün kutsal bir şeymiş gibi yapardı bunu. Şifreli bir dil kullanırdı, çünkü annesi temizlik yaparken günlüğü komodinin çekmecesinde yapayalnız, savunmasız bir risk haline geliyordu. Dolayısıyla günlüğüne ya da gaibe seslenir gibi değil de kendine hitaben, mektup yazıyormuş gibi yazardı. Gelecekteki kendine mektup. Bilemediği bir sebepten ötürü yaşadıklarını unutmak istemiyordu. Garip bir sebepten, bugünkü yaşına geldiğinde bunları yeniden okuyacağından emindi, gözleri gururun ışıltısıyla parlatacak, en azından bir ortaklık hissiyle azıcık da olsa gülümseyecekti. Fakat günlükler kayboldu. Bir taşınma sırasında

onları çöp torbasına doldurmuştu. Artık peşinden sürüklemenin anlamı yoktu, fazla ağırdılar.

Annesinin evine döndükten kısa süre sonra yazmaya başladı. Sigaraların da ilaçların da onu sakinleştiremediği bir pazar gecesi idi. Odasının karanlığında durmuş, penceresinden göz kamaştırıcı şehre bakıyor, Bellavista'ya arabayla gelip giden insanların kendinden geçmiş halde bağırışlarını dinliyordu.

Sürekli partilere takılan tiplerden biri.

Kendine acıma günü.

Önceleri bir adamla beraber yaşıyordu. Tam dört yılları beraber geçmişti, sonra adamın evden ayrılacağını söylediği o gün gelip çattı. Geceydi, yataktalardı. Yan yana, birbirlerine dokunmadan. İyi geceler demeden. Uykuları gelsin diye karanlıkta sessizce beklerken. Adam ansızın bir daire tuttuğunu, ertesi gün taşınacağını söyledi. Zaten birkaç aydır taşınmak istediğini söylüyordu, kız ise onu soru sormadan onaylıyordu. Bu fikirle heyecanlandırıyor gibi görünmek istememişti, çünkü erkeklere genelde fazla heyecanlı görünmemek gerektiğini düşünüyordu. Ama heyecanlıydı işte. Belki yeni bir evde yeniden mutlu olabilirlerdi. Sonunda adamın kendi başına taşınacağını duyduğunda, yani adamın onu terk ettiğini anladığında kalakalmıştı. Onu şaşırtan, adamın gitmesinden çok tüm sinyalleri gözden kaçırmış olmasıydı. Çünkü her zaman yaptığı gibi kendi kafasına hapso-lup korkularına ve düşlerine kapanmış, gerçeği unutmuştu.

Beraber yaşadığı adam şöyle demişti: “Son zamanlarda bu ilişkiyi yürütebilmek için her şeyimi verdim. Beni

sevmen için ne gerekiyorsa yaptım. Gemileri yaktım.” Kız işte o zaman deliye döndü. Kollarıyla kendini sarmaladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Mutfağa gidip bir bıçak aldı, adamın bisikletinin lastiklerini kesti. Esas kesmek istediği şey yataktı ama bir an için halen her şeyin çözülebileceğine ve yatağın kesiksiz haliyle lazım olacağına dair bir ümide kapılmıştı.

O yatakta beraber uyudukları son gece olmuştu.

Gemileri yaktım, dedi ve sürüklendim akıntıda, bir başıma.

Şimdi de akıntıdaydı, annesinin banyosundaki küvette.

Sinir krizi geçirdiğinde annesiyle bir şeyler atıştırtıyorlardı. Saat sekizde yayınlanan diziyi izliyorlardı, şoförüne âşık olan zengin kadının hikâyesi anlatılıyordu. “Adam kızı hak etmiyor.” Saçma olmasına rağmen izlemeyi bırakamadığı dizideki ilişkiye böyle yorum getirdi annesi. Kız yağ sürerken bıçak elinden kaydı, titreyen ellerine baktı ve yok yere ağlamaya başladı. “Neyin var?” dedi annesi huzursuzca, küçükken de sebepsizce ağladığı zamanki ses tonuyla. “Neyin var?”

Ömrüm boyu sebepsizce ağladım.

Yemeğimi yemem gerektiği, çünkü Afrika’da yemek bulamayan çocuklar olduğu bana kaç kez söylenmiş olursa olsun, bunu hiçbir zaman anlamadım. Benim sorunun bu. Hiçbir zaman bunu anlamamış olmak.

“Yokluk sendromu,” dedi annesi, çay bardağını kadeh kaldırır gibi zaferle kaldırırken. Kızının yaşam tarzına ilişkin eleştirilerinde yine haklı çıkmıştı. Uzun zamandır öner-

diği üzere psikiyatristten randevu almak için ayağa kalktı, sonra banyoyu hazırlamaya gitti.

Bebeği için biberondaki sütün sıcaklığına bakarcasına dirseğini musluktan akan suya uzattı. Banyo küçüktü, ortalama, sıradan bir evin banyosu nasılsa öyleydi: Küvet solda, lavabo sağda, lambalar duvardaki aynanın üzerinde, kızı da ortada, suyun içinde oturuyordu. Küvet dolana kadar sessizce izlediler. Bakışlarının yalnız gözlerinde değil, bedenlerinin herhangi bir noktasında kesişmesinden de kaçınıyorlardı. Anne musluğu kapadı, son kez suyun sıcaklığına baktı. Her şey hazırды ama banyodan çıkmadı, küvetle lavabodan artakalan alanda durup suyun içindeki kızına baktı. Kız yerinden kıınıldamadı, annesi orada durduğu sürece hiçbir şey yapmadı. Annesinin önünde soyunmayacaktı. Titreyen elleriyle tişörtünü çıkarmaya çalışarak annesinin yardım etmesine neden olmayacaktı. Hiçbir şey hissetmeyecek, bitki gibi olacaktı, hidroponik sistemle sulanan bir marul gibi; doğru, annesi onunla ilgilenir, yemeğini her gün hazır ederdi – buzdolabında plastik kaplar içinde değil, ona sadece ocağı yakmak kalsın diye tencerede, fakat o yine de annesinin önünde soyunmayacaktı. Böylece her ikisi de o kısa mesafede hareketsiz kaldı. Sonra bir an bakışları çakıştı. Kız döndüğünden beri paylaştıkları kayıp evlat bakışı. Kayıp bir koyunun bakışı. Tanrı'dan gelen lütuf. Fakat kıssalarda eksik bir kısım var diye düşünürdü kız her zaman. Kayıp evladın yeni ayakkabıları ve yüzüğüyle kutlamanın ortasında durup müziği dinlediği, sofraya baktığı ve hâlâ tatminsiz, hatta daha da kayıp hissettiği kısım.

Kollarını açıp seni kucaklamaları en büyük cezadır – merhametle işkence etmektir.

“Neyin var?”

Kız başını sallayıp itiraz ediyor.

Anne dışarı çıkıyor, ardından kız kapıyı kapayıp kilitliyor. Soyunmaya başlıyor. Her zaman yaptığı gibi daha güzel ve daha çirkin görüldüğü pozları ve halleri keşfetmek için en az beş dakikasını aynanın karşısında geçirmiyor bu defa; karnını içine çekmiyor ya da şişirmiyor, parmak ucuna kalkmıyor, saçını göğüslerinin üzerine taramıyor, göğsünü kabartıp meme uçlarının sertleşmesini izlemiyor.

O günden sonra dört defa daha banyo yaptı. Uyku haplarıyla sakinleştiriciler bittikten ve ona ilaçları veren arkadaş eczanedeki işinden atıldıktan bir gün sonra sendrom yeniden baş gösterdi.

Terapiye devam etmeyi reddettiği için ilaçları üç yıldır el altından ediniyordu. Genel olarak doktorlardan hoşlanmıyordu. Onları açgözlü ve fazlasıyla küstah buluyordu. Üstelik terapiye gideceği kişinin zihinsel ve analitik kabiliyetlerinin kendisinininkinden üstün olması gerekirdi ama böyle birini bulamayacağından emindi, en azından mevcut bütçesiyle. İlk ve son kez bir terapistte gittiğinde seans boyu sıkıntıdan ölmüştü. Sonunda doktor ona tedavi için yapması gerekenleri anlatırken kız küçümsercesine tek kaşını havaya kaldırdı. Neredeyse kendini tutamayıp, “Tamam da siz en son hangi kitabı okudunuz” diye soracaktı. Hayır, o sıradan birinden tavsiye alamazdı.

Anne sanatoryum hemşiresi gibi banyo kapısının diğer tarafında bekliyor. Kız internette “Tarihin En Tuhaf 10 Psikiyatri Tedavisi” başlıklı bir makale okuduğunu, yirminci yüzyılın başlarında histerik kadınlara saatlerce, bazen gün-

lerce süren küvet banyoları yaptırıldığından bahsedildiğini hatırlıyor. Üzerinde parmaklıklar olan küvetlerde boğazına kadar suya batmış üç kadının sepya görüntüsü beliriyor zihninde. Gözlerindeki boş ifade ve kafalarındaki bonelerle fotoğraf makinesine bakan hapsedilmiş kadınlar.

Kız da küvetin içinde birkaç saat geçiriyor. Kafasını suya sokuyor, ciğerlerindeki tüm havayı baloncuklar halinde salıyor ve nefesini tutuyor. Suyun altında gözlerini açıyor, acayip bir şey olmasını bekleyerek öylece duruyor. Bulanık yüzeyde hayalete benzer bir şey görmeyi veya bir elin suya girip boğazını sıkmasını bekliyor o an. Korku filmlerindeki gibi. Kahramanlar ne zaman küvette banyo yapsa daima garip, şaşırtıcı bir şey olur. Önceleri bunun aktrisleri çıplak göstermeyi amaçlayan uyduruk, saçma bir sahne olduğunu düşünürdü. Tabii ya, Freddy seni tüm rüyalarında öldürmeye çalıştığında gidip kendini banyoya kapatır ve mum ışığında küvete girersin. Sahnenin esas çetrefilini ancak şimdi anlıyordu: Tüm karakterlerin kendininki gibi bir anesi vardı, çocuğunun akıl sağlığının bu denli bozulduğunu görünce ona banyoya girmeyi telkin ediyorlardı. “Hadi banyoya gir de şu katili unut.”

Bugün saçımı ben küçükken babamın kuruttuğu gibi kuruttum. Önce uzatma kablosunu, ardından kurutma makinesinin fişini takardı. Başım şiltenin ucundan aşağı sarkacak biçimde beni sırtüstü, enlemesine çift kişilik yatağa yatırır, saçlarımı halıya benzer bir şeymiş gibi yukarıdan aşağı doğru kurutmaya başlardı. Duygusal değil pratik olduğu için böyle yapardı. Babam pratik bir adamdı.

Su ağzını ve gözlerini örtene dek küvetin eğimiyle aşağı kayıyor. Burnu suyun üstünde bir ada gibi tek başına kalıyor. Ama o, ada gibi suyun üstünde durmak istemiyor, nehirdeki bir taş gibi batmak istiyor.

Kalkarken eliyle küvetin kenarından güç alıyor, yanağını soğuk seramiğe dayıyor ve o bilmeceyi hatırlıyor. Bunu her banyo sırasında aklından geçirirdi. İlkokul üçüncü sınıftayken öğretmen bir bilmece sormuştu. Bilen kişi yıldızlı pekiyi alacaktı. Bilmece aşağı yukarı şöyleydi: Bir adam bir dükkâna girip bir küvet alıyor, fakat haftalar, aylar geçmesine rağmen küvet bir türlü teslim edilmiyor. Bu gecikme üzerine adam satıcıya bir mektup gönderiyor. Kısa bir mektup. Bembeyaz kâğıdın tam ortasında şöyle yazıyor: “E?” Satıcı şaşırıp kalıyor. Sınıf annesi adamın mektupta ne demek istediğini soruyor. Yedi yaşındaki kızın kalbi küt küt atıyor ve soruyu yanıtlayabilmek için zihni tam gaz çalışmaya başlıyor. Korkuyla arkadaşlarına bakıyor. Yıldızlı pekiyi umursamıyor, daha önce defalarca aldı zaten. Katlanamayacağı şey başka birinin vereceği yanıt karşısında uğrayacağı yenilgi. İlkokul birden beri çarpma bölmeyi biliyor, okuma yazmayı ise neredeyse okula girdiğinden beri. Dikkat çekmesi ve herkesin düşündüğü gibi harika çocuk olması için annesi onu evvelden hazırlamıştı.

İki eliyle sırayı sıkıca tutuyor, kurşunkalemmini, saç örgüsünün ucunu, mavi önlüğünü ısıırıyor. Bir anda kafası duruyor.

Sınıfta kimse soruyu çözmeyi başaramıyor ve öğretmen yanıtı açıklıyor: “Buradaki harf olan E değil, Ee, küvete ne oldu, der gibi, ünlem olarak E.”

“Çok kolaymış!” diyor öğrenciler gülererek. Fakat kız gülüyor, içi çekiliyor. Bilmeceyi çözemedi. Artık belli oldu:

Sandığı kadar akıllı değil.

Sanırım o zaman anlamalıydım. Özel olduğuma, üstün olduğuma inanırdım hep. Her gün neredeyse üç cenaze konvoyu görüyorum, hafta sonları da iki üç katını. Uzanıp pencereden dışarı bakarken ya da balkonda otururken. Başlarda beni etkilerdi, halbuki sıradışı bir yanı yoktu. Bu benimle ilgili değil, oturduğum yerle ilgiliydi. Mezarlıklara çıkan yolda oturan yığınla insandan biriydim yalnızca: Halk Mezarlığı, Katolik Mezarlığı, Yahudi Mezarlığı, Anılar Parkı Mezarlığı ve Büyük Şehir Mezarlığı.

Bilmece olayının yaşandığı dönemde küvette banyo ona göre milyonerlere özgü bir lükstü. Beş yaşına kadar mutfakta çamaşır yıkanan beton lavabonun içine girmeyi başarıyor, televizyondaki küvetlerin altın renkli, aslan pençeli ayaklarına benzer heybetli pozlar vermeye çalışıyordu. O zamanlar babası henüz evden ayrılmamıştı ve kız Pisagor adlı bir devlet okulunda okuyordu. Annesi birkaç yıl sonra iki sebepten dolayı okulunu değiştirmeye karar verdi. Birincisi ve en önemlisi, öğrencilerini halkın arasından sıyrılmak üzere yetiştiren bir okul olmadığını, sıradan bir halk okulu olduğunu fark etmesiydi. Anne kızının daha iyi olmasını istiyordu, kendisinden daha iyi olmalıydı. İyinin de iyisi. İkinci sebepse okuldaki Bay Osvaldo adlı hizmetlinin ana sınıfındaki, ilkokulun birinci, ikinci, üçüncü sınıflarındaki birçok çocuğu istismar ederek onlara şiddet uygulamakla suçlanmasıydı.

Ferahlamak için ayaklarını musluğa uzattı ve alt kattaki komşuların bağırışlarını dinledi. Son zamanlarda dışarıyla tek teması buydu, bir de annesiyle beraber bir şeyler atış-

tırmaları. Facebook hesabını kapatmış, tüm gününü bir yedinci kat dairesinde geçiriyordu. Büyük konakların yıkıntıları üzerine inşa edilmiş kulelerden birinde. Bu dairelerde yaşayan kiracılara değer vermiyordu, asansörde asla selam vermezler, aceleci ve sabırsız müşteriler gibi davranırlardı. Ulaştıkları yere ulaşmış olmanın gururunu parlatmak için zorlama bir umursamazlık ve küçümseme takınırlardı. O da onlarla selamlaşmıyordu, kırk beş metrekarelik dairenin içinde bütün gün oradan oraya dolanıyordu. Sabırsız, hevesiz, aynı zamanda gurursuzca. Döndüğünden beri hayatı sabah esnemek kadar sönük bir hal almıştı. Tüm günü uykulu, önceden kalan yemeği ısıtarak, azıcık yiyip kalanı çöp kovasında sakladığı bir market poşetinin içine atarak geçiriyordu. Önceden beraber yaşadığı adamın en sevdiği dizi olan *Seinfeld*'i izliyor ama pek gülmüyordu. Gündüzleri mayışık, geceleriye uykusuzdu. Böyle gecelerde, beraber yaşadığı adamla sahip olabileceği çocuğu düşünüyordu. Güzel, gerçekten güzel bir oğlan çocuğu, babasının boyunu ve düz, sivri burnunu alacak. Hem heyecan verici hem de tiksindirici bir düşünceydi bu. Çünkü annesinin babasına ilişkin söylediği şeyle aynıydı: Babasını çoğunluğun iyiliği adına, insan soyunu güzelleştirmek için seçmişti.

Başka geceler balkonda vakit geçiriyordu. Meydandaki çeşmenin durmaksızın yağmur yağdığını düşündüren sesini dinleyerek. Sigaraların birini söndürüp diğerini yakıyor, yüreği buruk, etrafını çevreleyen binalardaki ışıkların sönmesini bekliyordu.

Güvenebileceğim bir şey duymaya ihtiyacım var, belki bir köpek havlaması.

Annesinden daha iyi olmayı başaramamıştı. Aslında bu bir nevi teselliydi, çünkü o tarz bir kadın olmayı hiç istememişti. Hayatı düşlerle, sakın keyiflerle dolu olsun, annesinin sertliğiyle ve ciddiyetiyle olan bağları kopsun istiyordu. Beşeri bilimler okumuş, ardından gerçek yeteneğini bulmak için bir dizi kursa gitmişti. Yaratıcı yazarlık kursu, senaryo yazarlığı kursu, sinema kursu, köşe yazarlığı kursu, otodiktlik kursu, organik sebzeler ve gumbo-limbo fidesi yetiştirme kursu. Bir süre bu yaşantıyı sürdürmek ona cüretkâr ve çekici gelmişti. Hiçbir işe yaramayan bir öğrenim gören, neredeyse hiç tanımadığı bir adamla genç yaşta eve çıkan cesur bir kız. Öngörülemez deneyimler ve kararlar; annesinin yaşadığı ve kızı namına arzu ettiğinin tam aksi – tam da bu nedenle cüretkâr. Tek sorun artık üniversiteye gitmeme-si ve şansını deneyeceği bir adamın olmamasıydı.

Küvetteki çıplak bacaklarına bakıyor. Bacaklarından hep nefret etti, çünkü annesininkiler gibi kalındılar. Fakat beraber yaşadığı adam onlara bayılıyordu. Geceleri uykuya dalmadan önce beline sarılır, pijamasını bileklerine kadar indirip bacaklarını okşardı. “Acayip,” derdi, “seninkiler acayip.”

Bir defasında adama Casio marka bir saat aldı. Bir kendine, bir de ona. Adam eski zamanlardaki gibi bir kol saati kullanmayı takıntı haline getirmişti çünkü. Metal, pahalı, mekanik, camından ve kayışından yıprandığı anlaşılabilecek bir saat. Daima kullanılabilecek, bir söz gibi çocuklarına miras bırakılabileceği bir saat. Adama bu yüzden hayrandı. Onunla beraber o sözün bir parçası olmak istiyordu, bu nedenle ona çok pahalı olmayan ama genel olarak bu fikri temsil eden bir saat hediye etti. Böylece ikisinin de saati olmuştu. Bir gün adamın bir arkadaşındayken –aslında ar-

kadaşlarının hepsi adamındı- kız şakayla karışık, bu saatlerin aslında söz yüzükleri olduğunu söyledi. Arkadaşı ve kız güldü, beraber yaşadığı adamsa gülmedi, ciddi bir ses tonuyla, saati kendini suçlu hissettiği için aldığını söyledi. Önce kendine almış, sonra vicdan azabıyla tekrar mağazaya girerek bir tane de adama almıştı.

Hep böyleydi. Kız ona yeterince âşık değildi.

Adam nasıl bu kadar emin konuşabiliyordu? Bu kadarını nereden biliyordu? O böyle bir adamdı işte, her şeyden çok emin, kızın kendi duygularını bile ondan daha iyi bilen biri.

Uzun boyluydu, iriydi. Güçlü, sağlıklı. Soğuk, insanlara güvenmeyen, neredeyse nobran.

Bir defasında, “Zamanının ötesinde bir adam,” diyerek Ballard’ın bir kitabının arka kapağını okumuş, ardından da eklemişti: “Böyle diyecekler benim için.” Kızın çok hoşuna gitmişti bu. Öyle olacağından emindi. Çünkü adam akıllıydı, tanıdığı en akıllı insandı. Bu yüzden de kaşlarının hep çatık durmasında, takıntılı, ciddi veya sabitfikirli olmasında bir sakınca yoktu. Dimdik omuzlarına, ağzının keskin hatlarına, düz ve zalim burnuna âşıktı.

Orson Welles’in *Şanghaylı Kadın*’ındaki gibi sert öpen bir adamdı aynı zamanda. Kız da onunla oynayan *femme fatale*’di. Rollerı böyleydi. Adam kıızı sinir etmek için ona “güzellik” diyordu. Kız onun için dış görünüşün önemli olup olmadığını soruyor, adam olmadığını ama bir zararının da dokunmayacağını söylüyordu. Başlangıçta bunu oynuyorlardı.

Bugün başucumdaki çekmecedeki iki kutu dış ipi buldum. Bunları dört yıldan uzun bir süre önce, annemin evinden ilk taşındığımda aldığımı anımsıyorum. Kesin dış ipi lazım olur diye

düşünmüşümdür, tam da bir yetişkinin ihtiyaç duyacağı bir şey. İlk aldığım şeyler bir uzatma kablosu ve kampanyalı iki kutu dışıydı. Uzatma kablosu ya kayboldu ya da bozuldu ama dışı iple-ri bunca zaman nasıl sağlam kaldı ve bunları önemseyip neden geri getirdim bilmiyorum. Geri dönmek üzere toparlanırken bu defa gerçekten ihtiyacım olur diye elime alıp bir torbaya koydu-ğumu düşünemiyorum.

Komşuların bağırışlarını anlayabilmek için bir kez daha suya daldı. Ses suyun içinde daha iyi iletiliyordu. Kapı yumruklanıyor, sonra bir erkek sesi, “Seni öldüreceğim,” diyor- du. Suyun altında dayanabildiği kadar dursa da başka bir şey duymadı. Sudan çıktığında apartman yöneticisine ha-ber versem mi diye düşündü. Böyle bağırın kim olabilirdi? Sonra belki de sorun olmadığını düşündü, biri sana niyetini söylediğinde en azından neyle karşılaşacağını bilirsin. Bir- birlerine çığlık atıyor olsalardı birlikte yaşadığı adamla onun ilişkisi de kurtulabilirdi belki. Hakaret etmek işleri kolay- laştırabilirdi ama hiçbir şey demediler, sonra da adam gitti.

Kıza hiçbir şey sormamıştı. Kızın e-postalarını ve Face- book’taki mesajlarını okumuş, sonra ona dönüp nefretle bakmış ama tek bir söz söylememişti. Kız onun neye baktığı- nı biliyordu, yine de söze dökülmemiş soruları yanıtlamadı.

“Geçen gün Wilhelm Reich okudum,” dedi bir arkadaşı, “senin neden benden daha histerik olduğunu anladım.”

“Neden?” dedi gülerek.

“Çünkü baban daha sert biriydi.”

“İ-ih, senden daha histeriğim çünkü internette daha faz- la vakit geçiriyorum.”

Gmail'deki durumunda yazdığı gibi erkekler karşısında da hep “müsait” görünüyordu. Elinde değildi. Arkadaşı da kendisi de bunu kabul ediyor, derinlerde bundan haz aldıklarını gizleyerek birbirlerine eleştirel bakışlar atıyorlardı. Arzu edilmek neden bu kadar hoşuna gidiyordu? Bir partide neden hep etrafındaki herkesin dikkatini çekmek zorundaydı? Neden adamın arkadaşlarının hoşuna gitme ihtiyacı duyuyordu? Yanıtlaması en zor olan, sormaya cesaret bile edemediği soruysa sadakatsizliğini neden tamamına erdirmemiştiydi. Gerçekten sadık olduğu için mi böyleydi, yoksa bunu yapacak özgüveni mi yoktu? Nitekim heyecan verici ufak bakışmalar ve ilginç sohbetlerin ötesine geçmiyordu. Fakat adam onun her sözünü, zapt edilemez heyecanını, gülücüklerini, karşılıklı *like*'lerini, manalı alıntılar ve şarkılarla dolu mesajlaşmalarını gözlemler, sonra beraber bir şey okurken gözlerini kitaptan kaldırıp ona ironik ve hırs dolu bir bakış atardı; ona göre tüm bunlarda ihanetin tadı vardı.

Hep kendiyle mücadele içinde hissediyordu. Çünkü adam kızın şüphe duymasına izin vermiyordu. Onu köşeye sıkıştırıyordu. Ya hep ya hiç. Fakat kız kusursuz değildi, kusursuz olmayan bir aşktan başka verebileceği bir şey yoktu. Sonunda adam onu hep ikna ederdi. İlk ne yapmıştı? Hatırlayamıyordu. Casio saati vitrinde görüp kendisine almış, sonra mı geri dönmüştü? Yoksa önce adamın saatini, sonra kendininkini mi almıştı? İkisini aynı anda mı? Saat en başından beri birlikte yaşadığı adam için miydi, yoksa bir anlığına şüpheye düşmüş müydü?

Annesi kapının tokmağını çevirdi ve anahtarın takılı olduğunu anlayınca dek şiddetle zorladı. İki kez kapıya tıklattı. Diğer taraftan, “Her şey yolunda mı?” diye seslendi.

Annesi içeri girmeden önce izin istemeyenlerdendi. Evdeki her sesi duyabilmek için kapısı açık yatan annelerdendi, olup biten her şeyi bilmeli, kontrol etmeliydi, çünkü orası ona aitti, onun yuvasıydı.

Kız karşıdaki buğulu aynaya baktı ve tekrar suya daldı.

Adama âşıktı, emindi. Neredeyse emindi.

Beraber yaşıyorlardı, başka ne olabilirdi ki?

Beraber yaşamaya başladıklarında, henüz kızın hiçbir şeyi yokken aralarındaki şey aşka benziyordu. Uyumsuz kap kacaklar ve çatal bıçaklar, ya hediye ya çalıntı. Üst üste duran, kartondan iki süpermarket kutusu, paslanmış kamp ocağı ve bütün günü üstünde geçirdikleri tek kişilik eski bir şilte. Hepsi buydu. Perde de yoktu, hava karardığında tavan dışarıdaki arabaların farlarıyla aydınlanıyordu. Kız yukarı, tavana bakıyor, bir köşeden diğerine, sonsuz bir döngü içinde ışık harelere denizdeki dalgalar gibi birbirini ardına görünüp kayboluşunu izliyordu. Bu kesinlikle aşk olmalıydı. Adam iriydi, kız ufak, tek kişilik şilte onlara yetiyordu. Adam üstüne çıkıp içine girdiğinde kız tavandaki harelere bakmaya devam ediyor, harelere bütün gecesine yayılıyordu.

Hava sıcak olduğunda, Monckeberg'de yakıcı güneşin altında yürürlerken de öyleydi. Adam kızın önüne geçer, biri diğerinin arkasında, duvar kenarlarındaki dar gölgenin içinde adeta yekvücut yürürlerdi. Kız adamın kocaman bedenine bakardı ve onu güneşten korumaktan çok ona ışık olduğunu, önden giderek yolu aydınlatan ateşi tuttuğunu düşünürdü. İlerlerken adamın adımlarıyla uyumlu biçimde ileri geri sallanan ellerini tutmaya çalışırdı. Adamsa ne arkasını döner ne de bir şeyin farkına varırdı; kız onu daima takip ederdi, ta ki parmaklarını yakalayana kadar.

Dün gece rüyamda hamileydim ama aç değildim, sadece susamıştım. Çok susamıştım ve kana kana su içiyordum, neredeyse hiç yemek yemiyordum. Karnım yedi aylık gibiydi, kese çatlayınca bacaklarımın arasından sağanak gibi su gelmeye başladı. Yerdeki su birikintisine bakıyordum, ayaklarım sırlıslıkladı ve ben çocuğun ölmüş olduğunu, içimde hep ölü olarak yüzdüğünü biliyordum. Uyandığımda rüyada olmadığımı, bunu gerçekten yaşadığımı anladım. Babam gittikten sonra annemin yemekte bana anlattığı gibiydi belki de. “Onu hiç görmedim,” demişti bana, “sana bir şey söylenmedi, hiçbir açıklama yapılmadı.”

Buruşmuş parmaklarına baktı. Suyun içinde epey zaman geçirmiş olmalıydı. Bir defasında haberlerde, parmak uçlarının suda buruşmasına dair biliminsanlarının nihayet bir açıklama getirdiğini okumuştı. Evrimden kaynaklanıyordu, nehirlerde daha kolay yiyecek toplamaya yarıyordu. Bin yıl önceki insanların işine yarayacak bir özellik. Küvette iki saat yıkanmayan insanlar için kesinlikle. Bu konu Newcastle Üniversitesi’ndeki İngiliz biliminsanlarının kafasını epey meşgul etmişti. Kız da şimdi o biliminsanları gibi hissediyordu. Onun da işe yaramayan, çağdışı bir kabiliyete kafa yormakla geçmişti hayatı.

Dizlerini göğsüne çekti ve buruşmuş parmaklarıyla plastik perdenin miknatisını yakaladı. Çelik küvetin kenarına miknatisı yaklaştırıp uzaklaştırırken rahatladığını hissetti. İşte bu icat gerçekten faydalı bir araştırmadan çıkmıştı.

Çocuk lavabosunda yaptığı banyodan yetişkinlerin duş başlıklı kabinine geçerken en zorlandığı şeylerden biri de duş perdesini kullanmak olmuştu. Perdenin plastik yüzü

onu korkutuyordu. Sıcaktan yanıp da kenara çekildiğinde sapık gibi tüm bedenine yapışıyordu. Perdenin sabit durması için şampuanı ve saç kremini kenarlarına koyuyordu ama perde bir şekilde sıyrılıp onu beyaz seramik duvara kısıtınıyordu.

Bay Osvaldo'yu öğrendikten sonra Noel Baba'ya inanmayı bıraktı ve tecavüzcüleri düşünmeye başladı. Çocukluğunda hiç kimse tecavüzcüler kadar yer etmemişti. Ne hırsızlar, ne Meryem Ana, ne melekler, ne gulyabani, ne vampirler ne de cinler. Onun hayalinde tecavüzcü kambur bir adamdı, elleri ve parmakları kocaman, suratı uzun, teni safra sarısı, dişleri parlak, kurta benzer biriydi. Her zaman kızı köşeden sinsice izler, onun ekmek almak için evden çıkmasını beklerdi. Tecavüzcüler aynı zamanda, tıpkı Tanrı veya şeytan gibi, her şekle girebilirdi, geceleri yatarken duyulan ayak sesleri de duş perdesinin dokunuşları da ona ait olabilirdi.

Okulunda çocuklar istismar edildiği, pedofili kavramını o dönemde kimse kullanmadığı için –belki de çocukken umuda, mutlu sona ihtiyaç duyduğundan– kafası allak bulak olur ve tecavüzcülerin sadece on dört yaşından küçük çocuklarla meşgul olduğunu düşünürdü. En çok istediği şey o yaşı geçmektir. Bir an evvel on üç barajını geçip kurtulmak istiyordu.

Bay Osvaldo'nun istismarları konusunda şikâyetle bulunan kişi Daphne adındaki sınıf arkadaşısıydı. Arkadaşlıkları, Daphne'nin yedinci yaş gününe katılan tek davetlinin olmasıyla başlamıştı. Ona renkli boncuk ve iplerin olduğu bir bileklik seti hediye etmişti. Daphne'nin annesi birinin gelmiş olmasından dolayı öyle mutlu olmuştu ki parti için

aldığı oyuncakları ona vermiş, kızların çilekli Yupi meyve suyuyla saçlarının bir tutamını boyamasına müsaade etmişti. Üçü çok güzel vakit geçirmişti ama bir yandan da o akşam Daphne ile annesi arasındaki ilişkiyi kıskanmıştı. Baba eksikmiş gibi durmuyordu, aksine, babanın her ailede ne denli fazlalık olduğunu gösteriyordu.

Daphne. Okulu değiştikten sonra bu ismi tamamen unutmuştu.

Yedinci sınıfta Yunan mitleri konusuna gelene kadar bir daha aklına gelmemişti. Tarih kitabında ormanda koşan yarı çıplak bir kadının olduğu neoklasik bir tablonun resmi vardı, kadının ağzı açık, gözleri korku doluydu, göğse doğru kaldırdığı kolları ağaç dallarına dönüşüyordu. Ders sonuna kadar sayfayı çevirmedi, sonra teneffüste ve evde resme bakmaya devam etti. O zaman zihninde arkadaşının görüntüsü belirdi: Saçının bir tutamı pembe olan o küçük kız imgesi değişti ve Apollon'dan kaçan periye dönüştü. Daphne, Bay Osvaldo'nun elinden kaçıyor ve defne ağacına dönüşüyordu.

Annesi hırsızlara karşı eve alarm taktırdığında kız tecavüzcüler için de alarm olup olmadığını sordu. Annesi öne doğru eğildi, kızın gözlerine bakarak arkadaşının yaşadığı gibi bir şey yaşamasına asla izin vermeyeceğine söz verdi. Daphne'yle kızın birbirlerinden farklı olduğunu söyledi. Daphne'nin babası yoktu ama onun vardı, Bay Osvaldo bunu biliyordu, çünkü onu tanıyordu. Kısmen doğrudu, babası evde tamirat yapacağı zaman Bay Osvaldo'dan alet ödünç almaya giderdi. Kız güvendedi, çünkü babası vardı. Buna şükretmeliydi. Annesinin son sözü de bu oldu: “Şükret.” Fakat ses tonundaki, bakışında ya da hareketlerindeki

bir şey kızı huzursuz etmişti. Bunu yüzüne çarpar gibi söylemişti, sanki aksini itiraf ediyordu. O âna kadar babasının evdeki en soğuk suyun banyodaki olduğunu belirtmesi bile onun özel olduğunu, yeryüzünün en bilge adamı olduğunu düşünmesi için yeterliydi. Fakat annesi şükretmesini söylediği an babasının yetersiz olduğunu anlamıştı. Üstelik ona bir baba verdiği, bir aile kurmak için babasıyla beraber olduğu için annesine borçluydu da – kapatması imkânsız ve uzun zaman peşini bırakmayacak bir borç. Her gün kulağına fısıldayan, annesinin ertelenmiş düşlerini, özverilerini ve yenilgilerini sırtlanmaya onu mecbur bırakan bir borç.

Kız o zaman şükretmişti ama babası onları terk ettiğinde neredeyse bir rahatlama hissetti. Fazla üzüлp yıpranmadı, çünkü annesi de pek üzgün değil gibiydi. Şaşkındı ya da öyle görünüyordu. Onu her sabah yatakta uyanık halde, matematik problemi ya da bilmece yazılı bir karatahtaya bakar gibi saatlerce duvara bakarken yakalıyordu. Kıza göre annesini şaşırtan şey babasının onu yanında kalacak kadar seviyor olmaması değil, gidecek cüreti göstermiş olmasıydı. Adamı hep hafife almıştı.

Anne kız hayatlarına baş başa, neredeyse eskisi gibi devam ettiler. Tek fark, sanki artık ampuller daha çabuk patlıyor, borular daha sık tıkanıyor ve musluklar daha çok damlatıyordu. Babasının hayaleti televizyon kumandasının düğmelerine daha kuvvetli basmaları gerektiğinde ortaya çıkıyordu, çünkü kimse pilini değiştirmeyi akıl etmiyordu. Kızı şaşırtan şey birkaç ay sonra babasının çekmecelelerinde bir dolu külot ve boyunbağı bulmak olmuştı. Ya da kendinde babasını göreceği bir ayna bulamamak – tıpatıp benziyorlardı, aynı yeşil gözler, aynı uzun kirpikler, kıvrır-

cık saçlar, rahat ama davetkâr olmayan, tedbirli bir gülümseme. Ya da babası gittikten sonra telefon operatörleriyle konuşurken annesinin sesindeki o sükûnet. Operatör annesine saat kaçta ararsa eşine ulaşabileceğini sorduğunda aynı sükûnetle onun geri gelmeyeceğini söylerdi. Hatta bir keresinde operatör onun ölüp ölmediğini sorduğunda annesi bir an sessiz kalmış, sonra hiç yutkunmadan söylediği dingin bir “hayır” süzölmüştü telefon hattından.

Birkaç yıl içinde yeni bir daireye geçtiler, sonra da kız evden tamamen ayrıldı.

Bir damla yaş yanağına, diğeryse göğsüne düşüyor. Bedeni kızarmış, sıcak. Kaynar suyla duş almak hep hoşuna giderdi. Akan suyun altında daha fazla kalmak için şampuan etiketlerini okurdu. Banyonun buharlı havasından soğuk odasına geçerkenki değişim hoşuna gidiyordu. Başının dönmesi, beyaz ışık topları görmek ve bayılmadan hemen önce kendini yatağa atmak. Şimdi de biraz başı dönüyor, bir şeyler kayıyor. Tavana bakıyor. Tavan beyaz, köşede nokta nokta küçük küfler. Ayrıldığında ev yeni gibiydi oysa.

Bazen pazar günleri annesini ziyarete giderdi. Öğlen yemek yerler, öğleden sonraysa salondaki koltukta *Law & Order* izlerlerdi. Kız hep ilk bölümde uyuyakalır, sonra boynu tutulmuş halde uyanırdı. Birlikte yaşadığı adam onu terk etmeden önce annesini ziyarete geldiği son seferlerden birinde annesi ona bir hikâye anlatmıştı. Bir şeyler atıştırıyorlardı. Televizyonda öylesine açtıkları bir kanalın sesi duyuluyordu. İkisi de dikkat kesilmiş gibi duruyordu.

Annesinin anlattığına göre iki yaşındayken çok hastalanmış, hastaneye kaldırılmıştı. Kız da bölük pörçük bir şeyler anımsıyordu.

Babaannesinin bir nevi ruhani rehberi vardı: Rahibe Julia. Hastaneden çıktıktan sonra babaannesi torunu tamamen iyileşsin diye Rahibe Julia'dan bir zarf getirmişti. Babaannesi annesine açık bir talimat verdi: Mamasını hazırladığı her seferinde sütün içine muhakkak zarfın içindekinden katacaktı. Annesi kabul etti, zarfı çantasına koydu. Eve gelince çantasından çıkarıp açtı ama zarfın içi boştu. Kayınvalidesini arayıp bir yanlışlık mı olduğunu sordu. Kayınvalide içerlemiş bir tonda yanıt verdi: Zarfın içinde Rahibe Julia'nın nefesi vardı, süte katması gereken şey oydu.

“Ne saçma,” dedi kız gülerek.

“Evet, neredeyse bayılacaktım.”

Konuşurken saatler geçmiş gibiydi, hava kararmış, kızla annesini loş ışıktaki bırakmıştı. İkisi de çayından bir yudum aldı ve dikkatlerini televizyonun monotonluğuna bıraktı.

“Sen ne yaptın?” diye sordu kız.

“Süte hava kattım,” dedi anne omuzlarını silkerek, “başka ne yapacaktım.”

Annesini genç hayal etmek neredeyse imkânsızdı, yine de gözünün önüne getirebiliyordu. Çocukluğundan beri annesinin kişiliği ona hep güçlü görünmüştü. En az yirmi yıl olmuştu herhalde, katı ve baskın tavırlı bu kadın mutfakta tek başına, belki biraz kafası karışmış halde dikiliyor, o hiçi süte katarak bebek mamasına iyice karışmasını bekliyordu. İtaatkâr, soru sormayan, şikâyet etmeyen, yapılması gerekeni yapan annesiydi bu.

“Baban saçmalamamamı, zarfı çöpe atmamı söyledi.”

Baban. Babası. Tıpkı zarfın içindeki gibi. Hiç.

Atıştırmayı bıraktılar ve akşam ışıklarıyla televizyonun kuru gürültüsü eşliğinde sessizce birbirlerine baktılar. Bir an her şey sönükleşti ve bakışları çakıştı.

Bana baktığında bazen sana onu anımsatıyor muyum?

Annesinin ona bakarkenki yüz ifadesini görünce bunu sormak istedi. Daha evvel hiç görmediği üzgün bir ifadesi vardı. Çok üzgün. Yine de sessiz kaldı, yemek bitip pazar günü rutini sonlandığında da her zamanki gibi hiçbir şey söylemeden ayrıldı.

Birlikte yaşadığı adam bir gün ondan kendisine bir sır vermesini istedi. Tek kişilik yatakta uzanmışlardı, perdele-ri yoktu hâlâ, dışarıdan gelen ışıklar tavanı aydınlatıyordu. Adam kıza âşıktı. Arkasından sarıldı, kulağına yaklaştı ve usulca seslendi: “Bana bir sır ver.”

Bir defasında televizyona çıktım.

Bay Osvaldo’nun yaptığı istismarlar soruşturulduğu sırada okul gazetecilerle dolmuştu. Her gün olay hakkında abuk sabuk haberler, tecavüz yöntemlerine ilişkin iddialar çıkıyordu. Çocuklara oynattığı oyunlar. Yerleri süpürdüğü palmiye dalını çevirerek çocukları üstünden atlatması, tıpkı bir saat gibi. Öğrencilerin sıralarını ve masalarını onardığı atölyede bulunan iç çamaşırları ve kan.

Bir gün okul çıkışında patates kızartması yiyip arkadaşlarıyla oynarken birkaç adam ona seslendi. Bugün artık sıranın kendisine geldiğinden emin, çünkü bu yaşta okul arkadaşları arasında en açık tonlu, sarıya en yakın saç rengine sahip olan oydu.

“Televizyona çıkmak ister misin?”

Kızı kameranın karşısına oturtular ve üzgün bir yüz ifadesiyle başını öne eğerek, “Hayır, hayır” demesini istediler.

Akşam haberlerinde çıkacaktı.

Kız inanamıyor. Saat dokuz haberleri! Yüreği mutlulukla dolu, koşarak yola koyuluyor. Eve kadarki mesafe gitgide büyüyor, heyecandan nefesi kesilecek neredeyse. Gürültü patırtıyla zıplayarak, kapılara, duvarlara vurarak giriyor içeri. Mutlulukla haykırıyor. “Anne! Anne! Televizyona çıkacağım!” O kadar heyecanlı ki büyük olayı bile güçlkle anlatıyor. Annesinin ağzı ve gözleri kocaman açılıyor. Kızı omuzlarından tutup silkeliyor. Annesini daha önce hiç böyle görmemişti, deliye dönmüş gibi duruyor. “Ne yaptın?” diye bağılıyor ağzından tükürükler saçarak. “Farkında değil misin, farkında değil misin? Ne yaptın?” diye tekrarlıyor ve ellerini yüzüne götürüyor. “Şimdi herkes tecavüze uğradığını, onun sen olduğunu zannedecek.” Kız ağlamaya başlıyor. Annesi onu son bir kez daha sarstıktan sonra arkasını dönüp gergin gergin volta atıyor. “Herkes seni görececek. Senin o olduğunu düşünecekler.”

Haber saat 21.15’te ilk başlık olarak veriliyor. Televizyonu izledikleri sırada kız bir tabak mercimek yiyor, çok zayıf olduğu için doktor geceleri yemesini tavsiye etmişti. Ağzında kaşıkla orada duruyor ve tabii ötede, ekranda da. Karşı karşıya duran, göz göze gelmeme oyunu oynayan ikizler gibi. Çünkü bu kendisi. Görüntü flu, benek benek ama kim inkâr edebilir, kendisi işte. Yaklaşık on saniye ekranda kalıyor ve hemen sonra telefon çalıyor.

Televizyon sana eşlik eder. Televizyon seni kollar. Seni eğitir. Televizyon hikâyeler anlatır sana. Hikâyelerin gerçek olmasını sağlar, rüyalarını gerçeğe dönüştürür. Sanırım onu daima biraz kıskandım. Onu, Daphne’yi. Ben de bir defne ağacına dönüşmeyi çok isterdim.

Su hâlâ ılık, kız hazır. Ne şampuana ihtiyacı var ne de saç kreminde, yapması gereken tek şey çıkmak.

O an farkına varıyor, korku filmlerinde asla gösterilmeyen bir sahne var: kadın kahramanın banyosunu bitirip küvetten çıktığı an. Filmlerde sadece, başroldeki kadının korkudan sıçradığı veya su sıçratarak ayağa kalktığı kısmı çekiyorlar.

Kız son banyolarında bu sahneye dair bir şeyler öğrendiğine inanıyor. Tıpayı çıkardığında su kümeleri infilak eden bir binanın katları gibi alçalıyor. Su senden ayrılmaya, seni terk etmeye başlıyor. Çünkü kız öyle hissediyor; bu sular onun içinden akıyor, onunla birlikte her şeyi alıp götürüyor. Kız suyla beraber yitip gitmek istiyor ama orada kalıyor, kurumuş bir nehirdeki taş gibi.

NANA TEYZE

Saklandım. Belirsiz bir karanlığa gömüldüm. Çizgi halinde dalgalanan bir ışıkla çepeçevre – sığınağımın tek sınırı bu. Evet saklandım ama nedenini pek hatırlamıyorum. Biliyorum, kendimi koruyorum ama güneşten korunmak için ağacın gölgesine sığınan biri gibi sadece. Sükûnet içindeyim, belki de çıkmak için bir şeyin durulmasını bekliyorum. Yatağımın altındayım. Yedi yaşındayım. Annemin bana seslendiğini duyuyorum. Beni arıyor. Kollarımı kavuşturup başımı yaslıyorum. Toz kokuyor, yer soğuk. Bulunduğum yerden şifoniyerin en alt çekmecesini ve komodinin kenarını görebiliyorum. En dikkat çekici şey halı ve belli bir desen oluşturmayan renkli iplikleri. Fakat kapının dışından bakınca en çok göze çarpan şey yatağım oluyor: tahta beyaz çerçevesi ve üzerindeki çiçekli kaz tüyü yorganı. Geçmişte ve şimdi sahip olduğum her şey gibi bu yatak da benim için özel olarak seçildi. Bütün bunlara rağmen ben yatağımın altındayım. Saklı, güvende. Belki de oyun oynuyorum. Küçükken de her şeyi oyuna çevirirdim. Bulunduğum ara bölgenin alt sınırı yerdeki parke, üst sınırı yatağın şiltesini tutan sunta. Kendimi bildim bileli en sevdiğim yer. Annemin yaklaşan sesini duyuyorum. Odaya girdi-

ğinde topuklarını görüyorum. Bana bir kez daha sesleniyor ve aramaya devam etmek üzere uzaklaşıyor. Beni görmedi. Artık çıkabilirim.

“Nereye girdin sen?” diyor üstümü başımı düzeltirken. Genç görünüyor. Saçları uzun, kendi renginde, koyu. Onu çok seviyorum. Bazen vakit geç olup da işten hâlâ gelmemişse öldüğünü, hiçbir zaman geri gelmeyeceğini düşünüyorum. Ağlamaya başlıyorum ve yüzünü gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Kimi zaman oluyor, kimi zaman olmuyor. O yaşlardayken birini ne kadar sevdiğini anlamanın yolunun, gözlerini kapayıp yüzünü aklına getirmek veya sesini hatırlamak olduğuna inanırdım. Annem geri gelmeyecek olsa bu benim suçum olurdu, yaramazlık yaptığım için Tanrı’nın bana verdiği bir ceza. O yaşlarda acı çekmek böyle bir şeydi: gözle görülür, abartılı, nedenleri masumane ama somut. Rollerin nasıl değişeceğini, acının sessizce ilerleyen gizli bir duygu olabileceğini, neredeyse hiç farkına varmadan kırgınlıklar biriktirebileceğini hiç düşünmezdim.

“Babanın işsiz kaldığını hatırlıyorsun değil mi?” diyor bana şüpheli bir sesle. Başımla onaylıyorum. “Peki...” diyor dikkatli bir sesle, başka söz söylemiyor. “Hadi git Sonia’yla vedalaş.”

“Neden? Nereye gidiyor?”

“Elbiselerini bağışlayacağız. Huzurevine.”

“Ben de geliyor muyum?” diye soruyorum gülümseyerek.

Sonia’nın odasına koşuyorum, etrafı siyah plastik torbalarla çevrili yatağında otururken buluyorum onu. Beni fark etmiyor, ağlıyor.

En sevdiğim yerlerden biri de onun odası. Beyaz olduğu için hastane odasına benziyor. Sadece belli bir işlevi olan eşyalar var: bir yatak, bir dolap, bir lamba, bir alarmlı saat. Sonia üç yıldır bizimle yaşıyor. Pazartesi'den cumartesi akşamüstüne dek. Cumartesi'leri, bana kızdığında kullandığı tabirle “gerçek yuvası”na dönüyor.

Onunla olan hayatımı çok iyi anlatan iki anı aklımda.

Birincisini her gün yaşıyoruz. Onun odasında, elimizle yaptığımız şekillerle gölge oyunu oynuyoruz. Çok özel bir şey değil, bileklerimizi kıvrıp yumruklarımızı açıp kapayarak birbirleriyle kavga eden kuğular ve yılanlar yapıyoruz. Bu oyuna bayılıyorum: Yaptığımız hayvanlardan dolayı değil, filmlerde bütün arkadaşlar ya da baba oğullar mutlu oldukları zamanlarda bu oyunu oynar da ondan. Sonia'nın elleri şişirilmiş plastik eldivenler gibi tombul olduğu için onun yaptığı her şey daha iri duruyor. Buna gülüyorum, o da bana parmaklarımın çubuk makarnaya benzediğini söylüyor, ellerini yakalayıp kendiminkilerle kıyaslıyorum, aradaki komik farkı görünce o da gülmeye başlıyor. Elleri toprakla, çamurla uğraşan birininki gibi sepsert, oysa tam zıddı işlerle meşgul; toz aldığı bezler, süpürgeler, deterjan ve çamaşır suyu yüzünden yıpranmışlar.

İkinci anı bana ait değil. Benim kahramanı olduğum ama bilerek kafamdan attığım bir hikâye bu. Gelgelelim annemler anlata anlata kafama yeniden sokmayı başardı.

Küçük bir kız olan ben annemin işyerine telefon edip gergin bir halde beklemeye koyulmuşum. O sırada kadın, yani Sonia mumya gibi hareketsiz, yatağında yatmaktaymış. Sonia'yla sessizce bakışmışız, birimiz diğerine düş kırıklığıyla bakmış, çünkü akşam saat dokuza kadar beklememiz gerekecekti.

“Daha önce çıkamadım,” diye açıklıyor annem – seçtiği sözcükler bunlar, burada onun hatıramdaki şahitliğine sığınıyorum. “Onu yatağa kelepçelemişti. Bu fikri nereden buldu bilmiyorum,” diyor sesinin arkasına kahkahalar serpiştirerek.

Pek de önemli olmayan bir yaramazlık bu: Evde birkaç kelepçe varmış, ben de onlarla oynamak istemişim. Hatırlamadığın bir şeyin aklında bu kadar zaman yer etmesi inanılmaz. Bazen kendime bunu neden unuttuğumu soruyorum; yaşımla ilgisi olamaz, daha küçükken bile yaptığım bazı şeyleri hatırlıyorum. Başka bir sebebi olmalı diye düşünüyorum, bir noktada kendime ait bir parçadan kurtulmak istemiş olabilirim. Sonia’ya kelepçe vurmam basit bir oyunun ötesinde başka bir şeyi ortaya çıkarıyordu: şımarık bir kız çocuğunun terbiyesizliği ya da büyüklenmesi.

Sonia’nın yanına oturuyorum, giysilerini bağışlamaya çağını itiraf ediyor. Artık evde kalmayacağını, giysileri de giderken götüreceğini söylüyor. Sonra annem geliyor ve bizi birbirimize sarılmış halde buluyor. Torbaları kapıyoruz, Sonia’nın yaşlı bir adama bakacağı yeni işyerine, büyük bir eve götürüyoruz.

Bütün bunların üstünden neredeyse yirmi yıl geçti.

Doksanlı yılların sonuna doğru yaşandı bunlar, o zamanlar her şey akıp gidiyor ya da süzülüyor gibiydi. Babamın yeni işyerine yakın olduğu için Recoleta’da ev kiralamıştık, tabii “yakın” demek biraz ironik kaçıyor. Babam o işe ilk kez gitmek üzere evden çıkmadan önce bana işini anlatmaya çalışmıştı: Koca kafalı ve üçgen şapkalı bir çöp adam çizdi. Ağza benzeyen bir yarımaya ile göze benzeyen iki çizgi çekti. “Böyle, gördün mü?” dedi işaretparmaklarıyla gözle-

rini yana çekerek. “Çinli,” diye açıkladı, “babam Çinlilerle çalışıyor.” Aslında bahsettiği insanlar Koreliydi. Beni etkilemek için bunu sık sık tekrarlardı. Bense çekik gözlü insanlardan çok onlarla dolu bir ülke olmasına şaşardım. Günün birinde babamın Kore’ye gittiği bir iş seyahatinde ona eşlik ederken bu defa benim gözlerimin yadırganması fikri beni cezbederdi. Tabii böyle bir şey hiç olmadı, babamın çalıştığı Korelilerin mağazalarının bulunduğu Patronato’ya bile gitmedim. O zamanlar ya ben anlamıyordum ya da bana söylenmemiştir ama bunun bir adı vardı: Asya krizi. Bir buçuk yıl sonra ailem üstünde derin etkileri olacaktı.

Babam daha evvel de işsiz kalmıştı ama bu defaki en dramatik olanıydı. Yürümeyen veya yarım kalan işler icat ediyordu sürekli. Bir dönem taksi şoförlüğü yaptığını, ondan önce San Diego’da bir dükkân kiralayıp plastik leğen, bardak, lazımlık ve tabak sattığını hatırlıyorum. Patronların emir vermesine dayanamadığı için normal bir işte çalışamayacağını söylerdi. Sanırım çok kuralcı olan babasıyla, yani büyükbabamla alakalı bir durumdu bu. Büyükbabam jandarmaydı, babamın da küçüklüğünden beri kendi gibi olması için uğraşmıştı. Evdeki kelepçeler ona aitti, bir çift copla beraber bize hediye etmişti. Her ne kadar ilk kez benim tarafımdan Sonia’yı tutsak etmek için kullanıldıysa da aslında ailemizin korunması içindi. Dedem onları belki de ne kadar savunmasız ve emniyetsiz olduğunu babamın yüzüne vurmak için vermişti. Olabileceği ama olamadığı şeyi ona hatırlatmak için.

Hiçbir girişim babamı Korelilerle olan iş kadar heyecanlandırmamıştı. Artık büyük vurgun yapacağına ve ekonomik bağımsızlığını elde edeceğine inanarak birçok bankaya kredi başvurusunda bulundu. Annemin anlamadığı veya

anlamak istemediği bir şeydi bu. İş battıktan sonra babam bir daha asla eskisi gibi olmadı. Gücünü yitirdi, tüm pullarını kaybetmiş bir kumarbazinkine benzer kederli ve şaşkın bir ifadeyle gezdi uzun süre.

Babama dair anımsadıklarım, bildiklerim ve bana anlatılanlar bunlardan ibaret. Babam işsiz kaldığında, beklene-nin aksine, Kore'ye gittiği zamankinden bile az vakit geçirir olmuştu evde. Nereye gittiğini hiç öğrenemedim, bir süre sonra başlayan kavgalara bakılırsa annem de bilmiyordu.

Annem akıllı ve hırslı bir kadındı. Arkasında bıraktıkları için kaygılanmaksızın daima önüne bakardı. Yoksul geçen çocukluğuna, zorlukların üstesinden nasıl geldiğine dair hikâyelerinden biliyorum bunu. Annem düştüğü yerden kalkıp üstündeki toprağı silkeleyen biri gibi geçmişinden hızlı, kolay, şipşak kurtulabileceğine inanırdı. Çalışkandı, bir dönem iyimserdi de. İnsanın tam olarak ne istediğini bilmesi yeterli diye düşünürdü. Galiba babamla tanıştığında onu işinsanı sanmıştı, planları da her seferinde bir engele takılıyordu. Hamile kalınca evlenmek zorunda kaldı. Eşinin tüm projelerinde ona destek oldu ama eşi işsiz kaldıktan bir süre sonra evliliklerinin de başarısızlığa uğradığının farkına vardı. Tabii annem asla, en azından o dönemde, babamdan ayrılmayı düşünmedi. Bir yandan oldukça muhafazakârdı, diğer yandan yenilgiyi kabullenmek onun için yenilmekten beterdi.

İşte annemlerin öyküsü ben fark etmeden böyle şekillenmişti. Yedi yaşındaydım ve doğru dürüst anladığım tek şey Sonia'nın gittiği, bir süre evde yalnız kaldığım ve sonra Nana Teyze'nin bizimle yaşamaya başladığıydı.

Nana Teyze annemin teyzesiydi, gerçek ismi M3nica'ydı ama ailede herkes ona Nana derdi. Kocaman g3zl3klerin ardından bakıyor olsa da ona dair hatırladığım en g3zel Şey g3zleri. G3zbebeği ile irisi arasında ayırım olmayan kapkara g3zleri t3yleri yolunmuŐ bir kuŐu anımsatan seyrek kirpiklerle çevriliydi. Genel hali de zavallı, savunmasız bir hayvancağızı andırırdı.

“İstemiyorum onu! Gitsin!” diye bağırdım mutfakta beraber olduğumuz ilk sabah. Dilim dilim meyveler, çikolata-lı s3t; kahvaltayı 3zenle hazırladığı belliydi. “İstemiyorum onu. Sonia'yı istiyorum ben,” diye bağıırken sesim titriyordu. Nana fırından cevizli *kuchen* ıkardı, bir dilim kesti ve g3l3mseyerek bana uzattı.

“İnsan her Şeye alışır,” dedi 3z3r diler bir sesle, ağızının etrafındaki milyonlarca kırıışığı ortaya çıkaran yarım bir g3l3Őle. Beyaz saçları her zamanki gibi dağınıktı. Esmer teni kağısamıŐ, hafif kamburu çıkmıştı.

Elbette Nana Teyze'yi 3nceden de tanıyordum ama hayatının hiçbir ayrıntısına vākıf değildim.

Altmış beş yaşında olmasına karşın her Şey daha da yaşlı olduğuna işaret ediyordu, n3fusa yazdırıldığında bunu hatırlayabilecek yaŐtaydı. 3 kardeŐin en b3y3ė3y3d3, doğrusu 3vey kardeş sayılırdı. G3ya annesinin T3rk bir patronu varmış, Nana'nın babası da oymuŐ, en azından b3yle anlatılırdı. Aslında gerçek babasını hiç tanımamıŐtı ama kendisi bunu trajediden ziyade anekdot olarak g3r3yordu. Kardeşlerinin aksine hiçbir zaman evlenmemiŐti. Annesine bakmak için evde kalan kardeş oydu. Altmışlarda Hirmas'ın iplik fabrikasında terzi olarak çalışmıştı. MaaŐını olduğu gibi annesine veriyordu, evdeki kararları veren de annesiy-

di. Diktatörlük döneminde birçokları gibi Nana'nın çalıştığı fabrika da kapandı. Bir süre sonra *nana*, yani dadı olarak iş buldu, birkaç yıl sonra annesi ölünce önce kardeşlerinin çocuklarına, sonra onların çocuklarına baktı. Mónica'nın adı işte o zamanlar yaptığı işin arkasına saklandı; artık herkes ona Nana, Nana Teyze demeye başladı.

Bana dadılık yapmasına rağmen annem ona para vermiyordu ama bunun sebebi yaşadığımız ekonomik sıkıntılar değildi, bir tek bu değildi en azından. Nana Teyze'nin annesi öldükten sonra gidecek başka yeri kalmamıştı. On yıl sonra hiç kimsenin onu evinde istemeyeceği barızdı, ne kardeşleri ne de yeğenleri. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu; en azından ben kendi işimi görebilene kadar annem ona hem kalacak yer hem yemek veriyordu, sayılı yılları kaldığı düşünülduğünde bu süre yeter de artardı.

Tabii ben tüm bunları çok sonra, Nana'nın görünenin aksine herkesin sandığı kadar hassas olmadığını anladığım zamanlarda öğrendim.

“Onu hiçbir zaman sevmeyeceğim!”

O sabah kahvaltıya elimi bile sürmedim. Nana Teyze'nin fedakârlığı ve nezaketindeki bir şey beni fazlasıyla rahatsız etmişti. Odama koştum ve yatağın altına saklandım. Sonia'nın gitmesinin sebebi o değildi, biliyordum. Peki ama kimdi sebebi o zaman? Bunun bir sorumlusu olması ve cezalandırması gerektiğini düşünüyordum. Belki de kimin sorumlu olduğunu veya bunun bir sorumlusu olup olmadığını bilmemekten kafamı karıştıran. Okula tek başıma gittim, bütün günü aç geçirmeme rağmen eve dönünce de yemeyi reddettim. Nana Teyze'yi akşama kadar bir daha görmedim. Tek yapmak istediğim yatağın altında kaybolmaktı.

Bir süre önce korkunç bir haber okumuştum. Yoksul bir ailenin yaşadığı evin ikinci katını harap eden bir yangın. Çocuklar üst kattayken banyoda şofben patlamış ve dört kardeş ölmüştü. En küçüğü iki, en büyüğü on yaşındaydı. Haberin son paragrafında, cesetlerinin beraber uyudukları odada bir yatağın altında bulunduğunu yazıyordu. Son satırlardaki bir ayrıntıydı bu ama o sahne gözümün önünden gitmiyordu, ne yapacağını, nereye kaçacağını bilemeyen korkmuş çocuklar. Onları alevlerden koruyacak tek bir yer vardı. Onları başka durumlarda da kollayan, eskiden karşılarında duvar gibi duran ama şimdi tuzak olan bir yer. Yine de ablaları kurtuluşlarının orada olduğuna, en azından kardeşlerini daha önce olduğu gibi buna inandırarak sakinleştirebileceğine inanıyor. El ele tutuşmuş, olacakları bekleyen kardeşler gözümün önünden gitmiyor. Peki suçlusu kim? Çocuklara bakıcılık yapan komşu merdivenleri çıkıp onları kurtarmayı başaramamış. Çocuklar alevlerle çepeçevre, hâlâ yatağın altında. Bu durumda insanın aklına ne gelir? Kim bunun sorumlusu? Kazanın sorumlusu değil, çocukların yatağın altında daha güvende olacaklarını düşünmelerinin sorumlusu kim?

Nana Teyze'nin bizde kaldığı ilk gece annem odama geldi. Merdivenleri çıktığını duydum. Birçoklarına göre de-mode olan ama annemin klasik olduğunu söylediği köşeli topuklarının parkede çıkardığı sesler. Adımları ciddi ve kuvvetliydi, öyle algılanmak istiyordu. Bu ayak sesleri sabahları yalınayak yürürken duyduklarımdan farklıydı. Sabah dörtte, karanlıkta, kimseyi uyandırmamak için dikkatle aşağı inerdi. Geceki adımlarında biraz korku ve itaat içeren, kimseye göstermek istemediği bir şeyler vardı. Onu ayakta,

tülün arkasına saklanmış, pencereden dışarı bakarken hayal ederdim. Aşğı inip gerçekte ne yaptığına bakmaya hiç cesaret edemedim.

Annem başucu lambasını yaktı ve yatağı oturdu.

“Uyanık mısın?” diye sordu.

Hemen arkamı döndüm. Yorgun, yıpranmış bir hali vardı. Sanki orada olmak istemiyormuş da birileri onu benimle kalmaya mecbur etmiş gibi görünüyordu. Soluduğumuz havada gezen sıkıntının kaçınılmaz biçimde aramıza girdiğini hissetmiştim çok defa. Sessiz kalarak avuç içleriyle battaniyeyi düzeltmekle yetindi.

“Nana Teyzen hep böyleydi,” dedi birden, derinlerde belli bir hayranlık da barındıran küçmsen bir ifadeyle. Kahvaltıda Nana Teyze’ye bağırdığım için beni azarlayacak sandım ama bu olayı bildiğini gösteren bir şey söylemedi. Aksine beş yaşına kadar onunla yaşadığını anlattı bana. Annesi arka arkaya iki çocuk doğurunca diğerk üç kardeşle beraber bakımlarını üstlenmekte zorlanmıştı. Annem büyük çocuk olduğı için teyzeye bırakılan o olmuştu. Lafın nereye geleceğini pek anlamadım, konuşmasındaki soğukluk beni tedirdin etmişti. Ahşap tavanlı eski bir evde yaşadıklarını, kâbus gördüğünde Nana Teyze’nin yanına yattığını ve beraber tavandaki budakları saydıklarını anlattı. Annem uykuya daldığında oyun da sona eriyordu. Odanın tavanına baktım, fosforlu birkaç yıldız dışında pürüzsüzdü. Annem konuşmadan boş bakışlarla bir süre daha oturdu, sonra kalktı.

“Baban?” diye sordu bana kapıya gelince.

Yanıt vermeden baktım.

Odadan çıkmadan önce derin bir iç çekti. Ayakkabılarını çıkardı ve odasına kadar çorapla gitti.

O gece uyuyamadım. Sebebini bilmesem de annemin

yanıma gelmesi beni huzursuz etmişti. Okulun ya da tatilin başlamasına birkaç gün kala da böyle hissederdim ama bu defa farklıydı. Üstümdeki örtü ağırlık ediyormuş gibi, boğulacak gibi hissediyordum. Karnım aç değildi ama içimdeki boşluk kocamandı. Annemin çocukluğu aklımdan çıkmıyordu: Küçüktü, geceleri korku içindeydi. Sabaha karşı yalınayak aşağı inmesinin nedeni bu muydu? Büyüdükten sonra da mı korkuyordu? Galiba ilk kez uyku kaçmıştı; tüm bunları düşünmekten kendimi alamıyordum. Sabaha karşı babamın geldiğini duydum. Anahtarın evin kapı kilidini açma sesi geldi kulağıma. Sonra sokağın sessizliğini, sokak lambalarının cızırtısını, mobilyaların çıtırdamasını dinledim. Arabalar ve günün ilk ışıklarıyla gürültüler geri geldi.

En sonunda gözlerimi kapamayı başardığımda odanın rengi buz mavisine dönüyordu.

Kalktığımda saat onu geçiyordu, yarı uyur vaziyette annelerin odasına gittim. Yatak toplanmış ve boştu. Cumartesi olduğundan evde sessizlik hâkimdi. Dün geceyi, annemle konuşmamızı hatırladım ve koşarak Nana Teyze'nin odasına gittim. Bağırduğım için özür dilemek istiyordum. Salona, yemek odasına, mutfaka baktım, kimse yoktu. Sonia gittiğinden beri ayak basmadığım o odaya girdiğimde şaşkına döndüm: Aynı beyaz duvarlar şimdi bambaşka görünüyordu, içeride gerçekten biri yaşıyor gibiydi. Çok daha fazla mobilya vardı, hepsi de bir sürü fotoğraf ve ıvr zıvırla doluydu. Eski şeyler. Siyah beyaz bir fotoğraf dikkatimi çekti. Krom görünümlü plastik bir çerçevesi vardı. Fotoğrafta bir kadın ve iki kız çocuğu ahşap bir bankta oturuyordu. Büyük olan şüphesiz Nana Teyze'ydı. Hafif kambur sırtı, cana yakın gülümsemesi ve sabırlı yüz ifadesi aynıydı. Saçları kısaydı, üstünde çiçekli bir önlük vardı. Kız çocuklarının kim

olduğunu anlamak için çerçeveye yaklaşıncam camda kendi yüzümün yansıması belirdi. Aynaya bakıyor gibiydim ama fotoğraftaki kız ben değil bir başkasıydı. Ona baktım. Yüzü gri, hayalet gibi. Çocuk gibi bile görünmüyor, sanki yaşı yok. Göğsüm sıkışıyor ve korkuyla sığınağıma giriyorum.

Odama girmeden önce evdeki seslere kulak veriyorum. Hiç ses yok. Kapının eşiğinde geçirdiğim süre bana sonsuz geliyor. Tek başımayım. Belki de dönmez, diye düşünüyorum, eşyaları yerinde durduğuna göre saçma bir düşünce belki ama yine de beni rahatsız ediyor. Geçen sabahki bağrımlarımı hatırlayıp, Onu kırdım, diyorum kendi kendime. Her şeyi koca bir sorun olarak gördüğüm sırada yatağın altında bir şey buluyorum. Bu bir armağan ama paketi yok, üzerine kurdele bağlanmış, birkaç küçük süs var. Cepte taşınan kumaş mendiller bunlar. Mendil kutusunun üzerinde Çince bir şeyler yazıyor. Daha önce buna benzer şeyler görmüştüm, babam Korelilerle çalışırken ona göre çok zor olan dillerinden bazı şeyler göstermişti bana. Bana göre bunlar yazıdan çok şekildi: yürüyen bir adam figürü, bir ev, ağaç dalları. Kenarlarında renkli işlemler olan beyaz mendilleri alıyorum. Daha önce hiç böyle bir hediye almamıştım. Bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Biri yukarı çıkıyor, adımları neredeyse hiç duyulmuyor, sanki ayakkabısı yok.

“Pazardaydım,” diyor Nana Teyze, yaklaşıyor. Kafam karmakarışık, elimdeki mendillere bakarak yatakta oturuyorum. “Oralara kadar gitmek beni çok yordu,” derken gü-lüyor ve kambur sırtını gösteriyor.

“Affedersin,” diyorum burnumu çekerek. Mendili alıp yanaklarımı kuruluyor. Mendil tenime direniyor, neredeyse hiç kurulamıyor.

“Bende bundan çok var, çok kullandım,” diyor.

O günden sonra bir daha evde hiç yalnız kalmadım. Ben onunla büyüdüm, o benimle yaşlandı. “Denk geldik” diye düşünmek hoşuma gidiyor, birbirini tanımadan bütün gün beraber oynayan iki çocuğun özgürce karşılaşması gibi güvenli, yetişkinlerin önlemlerinden ve kuşkularından uzak. Dizi izliyoruz, birbirimizin saçlarını tarıyoruz, pazar için alışveriş listesi yapıyoruz; önce ben söylüyorum o yazıyor, zaman içinde o yazmakta zorlanıyor ve rolleri değişiyoruz. Pek konuşmuyoruz, Nana Teyze sessiz biri olmaya devam ediyor. Zaten gerek de yok, mükemmel anlaşıyoruz, sessizlik bizi birleştiren bağ oluyor.

Nana Teyze’nin habitatu olan mutfakta vakit geçiriyoruz en çok. Orada kendini rahat hissettiği öyle belli ki hazırladığını da bozduğunu da sonsuz özgürlükle yapıyor, her gün evin yemeğini, ayda bir de spesiyalitesi olan cevizli *kuchen*’i orada pişiriyor. Mutfakta sığınaktaymış gibi güvende olduğunu biliyor, ben de kendimi himaye altında, kimi zaman büyük bir yatağın altına girmiş gibi hissediyorum.

Akşam yedi civarı günün en sevdiğim ânı başlıyor. Nana Teyze masaya iki havlu seriyor, çamaşır sepetini getiriyor ve radyoyu açıyor. O ütü yapıyor, bense hiçbir şey yapmıyorum, öylece duruyorum. Hep aynı programı dinliyoruz: ulusal radyoda yayınlanan bir tür radyo tiyatrosu. Konular gerilimli olunca merakımı cezbediyor, beni hem huzursuz ediyor hem de büyülüyor. Cinayetler ve iz sürmeler, iki yabancıнын birbirine baktığı uzun ve karanlık koridorlar ilgimi çekiyor. Mutfaktaki halimizi görebiliyorum: Tek kelime etmeden kendimizi hikâyelerin heyecanına kaptırmışız. Hava ütünün buharı yüzünden biraz boğucu, günışığı neredeyse sunucunun sesiyle aynı ritimde yok oluyor. Her şey bizi ka-

ranlıkta bırakıyor, ışıkları yakıp radyoyu kapamaya zorluyor.

Mutfak hâlâ bizim yerimiz ama artık ben on beş yaşındayım, sonra on altı, on yedi, ardından her şey öylesine değişti ki artık bu o kiralık ev mi, o aile mi emin değilim. Belki ben uzaklaştım evden ve aileden. Benden küçük iki erkek kardeşim, geçici işlerde çalışan bir babam var, bir de annemin gece adımları. Yakında hiçbir şeyim kalmayacak.

Hayatımda neredeyse hiç değişmeyen tek şey Nana Teyze'yle olan ilişkim. Her gece onun odasına gidiyorum ve yedi yaşındayken öğrettiği oyun cümleleriyle ona iyi geceler diliyorum. Onun yanında hâlâ küçükkenki gibi davranıyorum.

Nana Teyze bitap düşmüş. Karşısında ütülenip katlanmış bir çamaşır yığını duruyor. Radyo programı artık yok. Mutfakta neredeyse karanlıktayız. Yarın evden gideceğim ve bana yardım edecek birkaç arkadaşım dışında bunu kimse bilmiyor. Nana Teyze'ye de söylemedim, kaçmak için ihtiyacım olan cesareti kaybetmeyi göze alamam. Küçükken istediğimi elde edemeyip veya annemlerle takışıp çaresizce ağladığımda Nana Teyze, "İnsan şükretmeli," diyerek beni avuturdu. Ama şimdiki halimle artık bu sözlerde teselli bulamayacağımın farkındayım.

İkimiz de ışığı açmıyoruz. Her zamankinden daha sessiz oturuyoruz. Nana Teyze'ye anlatmaya gerek yok, zaten bir şekilde biliyordur diye düşünüyorum. Bana baktığında yağmur değil de rutubet grisi yaşlarla dolu gözlerini görüyorum. Mutfakta son kez beraber oturuyoruz. Bakışı benim kaçma kararına yanıt verir gibi: "Benim hayatım böyleydi, herkesin şükredemeyeceğini anlıyorum." Sarılıyoruz ve böylece vedalaşıyoruz.

Neler olacağını biliyordum. Bir süre bana ulaşmak zor olacaktı, yine de ankesörlü telefonda yapılan bir telefon görüşmesi haricinde Nana Teyze'yi ne aradım ne ziyaret ettim. Fedakârlıklar, dedim kendi kendime ve o zamanlar bütünüyle bana ait olduğuna inandığım hayatı yaşamaya devam ettim.

Onu bir daha beş yıl sonra, cenazesinde gördüm. Cenaze törenine gittiğimde annem beni kısa ve mesafeli bir "merhaba" ile selamladı. Tören Independencia'daki cenaze evinin bir odasında yapıldı. Neredeyse her şeyiyle annem ilgilendi: evrak işleri, gelenleri ağırlayıp çay, kahve, kurabiye ikram etmek, etrafı çiçeklerle süslemek. Gece sokağa çıkmış sigara içiyordum, gelip o da bir tane yaktı. Gözlerinin altı morarmıştı, cenazeyi evde yapmadığını, çünkü artık orada yaşamadığını söyledi. Bunu zaten biliyordum, ne ben başka bir şey sordum ne o başka bir şey anlattı. Babam cenazeye gelmemişti, bunu da biliyordum.

Nana Teyze en sevdiği renk olan denizci mavisi bir elbise giyyordu. "Elbiseyi kendi mi seçti?" diye sordum, öyle olduğunu, onu kendisinin giydirdiğini ama çene kasları çok gergin olduğu için takma dişlerini yerleştiremediğini söyledi.

"Sen nasılsın?" diye sordu. Evden ayrıldığımdan beri konuşmamıştık.

"İyiym," dedim, "sen?"

"İyi."

Sessiz kaldık, sigaralarımızın bitmesini bekledik. Onunla konuşmak istiyordum, ne hakkında olduğunu bilmesem de bir şeyler sormak ve yanıtlamak. Onu görür görmez içimden ağlamak geldi ama kendimi tuttum. Hep güçlü göründüm. Ona karşı içimde üstesinden hiçbir şekilde gele-

mediğim bir direnç vardı. Belki o da aynı hissediyordu.

“Babana ulaşmaya çalıştım. Ölmeden önce birkaç kez onun adını sayıklamış,” dedi izmariti yere attıktan sonra. “Hemşireler söyledi. Sabaha karşı vefat edene dek kendi kendine konuşup babanı sayıklamış.”

Geceleri kalkıyorum, kiralık evimde yalınayak yürüyorum. Bu gece mutfğa kadar geliyorum ve güneye bakan pencereden dışarı bakıyorum. Bir binanın tepesinde Venüs parlıyor. Nana Teyze’nin ölümünün üzerinden bir yıl geçti, çocukluğumda mutfakta olduğu gibi, gündelik işlerin arasında tabak çanak sesleriyle şimdi buralarda olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Kendimi de hiçbir şey yapmadan, sadece orada, onun yanında dururken düşünüyorum.

Cenaze aracı gelmeden evvel tabutu çevreleyen az sayıda aile üyesi veda sözlerini söyledi. Ben de bir şey söylemek istedim ama yapamadım. Nana Teyze’nin bana öğrettiği her şeyden, sessizlikten bahsetmek istiyordum. Nana Teyze sessizdi ve mutfakta beraber geçirdiğimiz her akşam bana sessizliğin ne denli güzel olduğunu göstermişti. Bunu söylemeyi çok isterdim ama yapmadım. Annem oradayken bunu söylemek doğru gelmedi. Fakat aslında cesaret edemediğim için söylememiştim. Ondan bir şeyler öğrendiğimi teyit etmek, kendimi onunla kıyaslamak olurdu bu. Ben Nana Teyze’den farklıydım. Onun gibi değildim. Sorumluluk hissetmez, onun yaptığı hiçbir şeyi yapmazdım. Onun yaptıklarını başka kim yapabilirdi ki? Kendin hariç herkesin hayatı için titizlenmek. Kendini başkalarına bırakmak, başkaları tarafından unutulmak ve şükretmek. Ben şükretmeyecektim, on yedi yaşındayken karar vermiştim kendimi düşünmem gerektiğine.

Ailemi ve başka kimi gerekiyorsa terk edebileceğimi, önüme bakabileceğimi ve sonuçlarından kendimi sıyrabileceğimi düşünüyordum. Unutmayı başarabileceğimi umuyordum. Kadın kahramanlar gibi özgür olmayı arzuluyordum, kendime ait mutlu bir hayatım olsun istiyordum. O dönemde manasızca bütün dünyaya dikleniyor, hiçbir yara almadan muzaffer olacağıma inanıyordum.

AMERİKAN RUHU

Birkaç ay önce arkadaşım Dorothy ile buluştum. Friday's'te çalıştığımız dönemde çok yakındık, o barmenlik yapıyordu, ben de garsonluk. Fakat görüşmeyeli uzun zaman olmuştu. En son üç yıl önce görüşmüştük, Dorothy doğum yaptıktan, bense işten istifa ettikten hemen sonra. Bana Facebook'tan yazarak El Golf'ta şimdi bir İtalyan restoranı olan bizim eski mekânda buluşmayı önerdi. "Eski zamanları hatırlamak için," diye yazmıştı mesajında. "Güzel zamanları" veya "bizim dönemimizi" demiyordu, o zamanın tek özelliği sadece geçmişte kalmasıydı demek ki. Sözlerinde belli bir küçümseme hissetmiştim, yadırgamıştım ama hemfikirdim, o günleri ifade etmenin en doğru şekli buydu.

Başka hiçbir işten Friday's'te garsonluk yapmak kadar nefret etmedim. Yine de o akşam orada her şeyin değişmiş olduğunu görünce duygulandım. Kocaman meşe tezgâh, üzerindeki pervane, restoranın ortasındaki kano, antika-lar, bronz tırabzanlar, kırmızı beyaz çizgili masa örtüleri, Tiffany lambalar; hiçbirinden eser yoktu. Kafam karışmıştı. Öğrenerek ve kasti bir özensizlikle temizlediğim tüm bu şey-leri şimdi özlüyordum.

Dorothy oturmuş, elinde menüyle beni bekliyordu. Friday's'te müşterilerle yakınlık kurmak için yaptığımız gibi eğildim ve Amerikan ruhunu hissettirmek için takındığımız o saçma neşeli ses tonuyla, *"Thank God it's Friday,"* dedim.

Dorothy rahatsız olmuş gibi gülümsedi.

Onu hatırladığımdan farklıydı, çok güzel görünüyordu. Daha zayıftı, siyah, uzun saçları vardı ve ona çok yakışan mavi, vintage bir elbise giymişti.

"Çok güzelsin," dedim.

"Sen hiç değişmemişsin," diye yanıtladı. Sanırım yüz ifadem bozulmuştu, çünkü hemen ardından toparlar gibi ekledi: "Sen de aynı şekilde hoşsun, her zaman olduğun gibi."

Konuşmaya ne var ne yok diyerek başladık. Ben orada bulunmaktan pek de mutlu değildim, bu yüzden sadece belirsiz yanıtlar veriyor, bazı konuları konuşmaktan kaçınıyordum. Ona sıkıntılı görünmüş olmalıyım, oysa hayattaki ezikliklerimden utanç duyduğum için böyle davranıyordum, özellikle de Dorothy'yi tanıdığım zamanki çıtır, havalı ve idealist hallerimi düşününce.

Dorothy ise aksine, bana heyecanla oğlunu, iki yıl sekiz aylık olduğunu, birkaç aydır bir deniz biyoloğu ile süren ilişkisini ve kendisinin Şili Bankası'ndaki hesap yöneticiliği işini anlattı. Heyecanı bana abartılı ve yapay gelmişti. Beni kötü hissettirmek istemese de sanki başarılarını yüzüme çarpmak istiyordu. Galiba temelde onay bekliyordu, yaşantısının nihai olarak kutsanmasını, benim kutsamamı istiyordu. Elbette alttan alta bazı kırgınlıklarını gizlemediği anlamına gelmiyordu bu.

Eskiden bu dostlukta kendinden emin görünen bendim. On dokuz yaşındaydım, edebiyat öğrencisiydim ve

hep felsefe, siyaset, sinema, şiir gibi tutkunu olduğum, önemli bulduğum konulardan bahsederdim. Dorothy beni şüpheyle ve ilgisizce dinlerdi. Benden birkaç yaş büyüktü, eve yardım etmek ve bir şeyle meşgul olmak için tamgün mesai yapardı. Büyükannesinin evinde annesi, iki teyzesi ve kuzenleriyle birlikte yaşıyordu. Babası Miami'deydi – ona Amerikan ismi koyan da oydu. İkisi en son lisedeyken haberleşmişti (ona birkaç Incubus CD'si yollamıştı).

Garson olmanın maddi getirileri güzeldi ama o zamanlar bunun övünülecek bir iş olmadığını düşünüyordum. Bu fikrimi Dorothy'ye de söyledim, daima okula gitmesi, bir şeylerle ilgilenmesi konusunda ısrar ediyor, üstünde baskı kuruyordum. Büyük ölçüde savunma mekanizması olsa da galiba kendimi yükseklerde görüyordum. O zamanlar tek başıma yaşayıp geçiniyordum, basit bir garsondan fazlası olduğumu ve daha önemli uğraşlara doğru yol aldığımı düşünmek insanı tüketen o rutine katlanmam, en önemlisi de kendi kararlarıma ihanet etmemem için bana gereken gücü veriyordu. Annemlerin evinden bu denli erken ayrılarak seçtiğim hayat buydu.

“Hep aklıma geliyorsun,” dedi Dorothy bana ifadesiz gelen bir ses tonuyla.

İyi anılarla mı kötü anılarla mı olduğunu çözmemek beni korkuttu.

Açıklığa kavuşmamış bir başka konu daha vardı çünkü. Dorothy hamile kaldığında ilk seçeneği kürtaj yaptırmaktı. Misoprostol almaya gittiğinde ona eşlik ettim, yatağa uzandığında, bacaklarını ayırıp yukarı kaldırdığında destek olmak için hep yanındaydım. İşe yaramadı. Aldığı ilaç muhtemelen sahte çıkmıştı ama ikinci defa denemeye direndi. Bu girişimden pişman olduğunu hiç söylememiş

olsa da bana oğlundan bahsederken bir gerginlik hissettim. Yüreğinin derinlerinde, farkında olmadığı bir köşecikte, artık istemediği bir şey için onu desteklemiş olduğumdan dolayı bana kızgındı aslında. Yine de birbirimizden uzaklaşmamızın sebebinin bu olduğunu söylemek doğru olmaz. Ortadan kaybolduğumda bundan rahatsız değildim, sadece restorandaki işimi bıraktım ve kendi meselelerime daldım.

Dorothy'yle güzel vakit geçirirdik. Beraber gizlice yiye-
lim diye müşterilerden artakalanları saklardım, o da mik-
serde kalan meyve sularını ve *milkshake*'leri ayırırdı. Res-
toranın dolu –denir ya “tıklım tıklım”– olduğu geceler tüm
o hengâmenin ortasında mutfağa koştururken ona dönüp,
“Sarı tuğlalı yolu takip et” ya da “Ev gibisi yok” derdim, Do-
rothy de başını öne eğip gülerdi. Şimdi onun bu soğuk tavrı
beni üzmüştü. Bir an ona açıklama yapmayı, hayatına ve so-
runlarına karşı duyarsızlık ettiğimi hissettirdiysem af dile-
meyi düşündüm. Fakat kulağa haksızlık gibi gelecek, biraz
küstahça olacaktı; yine ona dair çıkarımda bulunmuştum.

Sipariş vermek için elimle garsona işaret ettim. Yirmili
yaşlarındaki garson fazla müşteri olmadığı için çatal bıçak
silmele vakit geçiriyordu.

“Çatal bıçakları silerken nasıl eğleniyorduk hatırlıyor
musun?” dedim konuşmayı daha güvenli bir geçmişin anı-
larıyla sürdürmek için.

“O döneme dair *eğlenceli* hiçbir şey hatırlamıyorum,”
diye ironiyle yanıtladı. “Gerçekten o iğrenç restorana o ka-
dar zaman nasıl tahammül ettim anlamıyorum.”

Tıpkı Facebook mesajı gibi sözleri de beni şaşırtmıştı.
İşi bu denli kötü hatırladığını düşünmezdim. Sempatik ve
sosyal biriydi, bu yüzden herkes onu severdi. Diğer garson-
larla arkadaştı, gece vardiyasının sorumlusu olan Diego ile

yıllar süren bir ilişkisi olmuştu. Restoranı kapadıktan sonra aşçılarla beraber grup halinde barda oturup bir şeyler içerler veya *after party*'ye giderlerdi. Kimi zaman beni de çağırırlardı ama ben ders çalışacağımı ya da erken kalkacağımı bahane ederdim. Aslında onlarla gezmememin sebebi yanlarında sıkılacağımı düşünmemdi. Bana ilginç gelmiyorlardı, ortak hiçbir yanımızın olmadığını ve konuşacak bir konu bulamayacağımızı düşünüyordum.

“Orada en kötü zamanlarını geçiren tek kişinin ben olduğumu sanırdım,” dedim Dorothy'ye gülererek, “ben ve Denka.”

“Denka...” dedi Dorothy, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle dudak bükerek bakışlarını çevirdi.

Denka benim gibi öğrenci ve gece vardiyasında çalışan bir başka garsondu. Sırp-Hırvat kökenliydi, asıl adı Zdenka'ydı. Basık bir burnu vardı, saçları ve teni kızıldı. Apumanque'nin karşısında bir dairede annesiyle beraber yaşıyordu, taksiye binip eve erken gitme lüksüne sahipti. Herkes çalışmaya mecbur olanlara özgü hınçla onun sosyeteler gibi görüldüğünü düşünür, kimse neden çalıştığını anlayamazdı. Yetmezmiş gibi anlayışlı bir insan da değildi –bağırıp çağırır, söylenir, tantana ederdi– dolayısıyla kötü muamele görür, başına olmadık işler açardı.

Restoranın genel ortamı kimse için pek hoş sayılmazdı. Gece vardiyasında garson olmak vahşi ve düşmanca bir yeraltı dünyasına girmektir. O tempoya dayanmak için garsonların çoğu kokain çekip çalışır. Kazanılan para da bahşişlerden ibaret olunca sert ve zorlu bir rekabet ortamı kaçınılmazdır. Friday's'te kurdukları küçük çaplı zorbalık sayesinde Diego'nun arkadaşları en iyi masalara bakar, en

basit işleri yapardı. “En kötü zamanlarını geçirmek” derken bunu kastetmiştim. İlk ciddi işlerimden biriydi bu, belki de abartıyordum ama çok defa baskıya dayanamadığımı, personel tuvaletinde bir kabine kapanıp ağlamak için sık sık üst kata çıktığımı hatırlıyorum. Beni teselli eden tek şey o acının geçici olduğunu bilmektir. Üniversitedeki ilk yılım olduğu için gerçek bir iş bana çok uzak geliyordu, bu nedenle şiir alanında bir edebiyat bursuna başvurma fikri kafamda şekillenmeye başlamıştı – okuldan bir arkadaşım pek bir şey yapmadan bu bursu kazanmıştı. Ben de böyle bir şey sayesinde Friday’s ve başka herhangi bir işten uzak kalabilirdim. Sanırım şair olmayı bir daha asla o zamanki kadar çok istemedim.

“Zavallı Denka...” diye ekledim gülerek.

Ben en kötü zamanlarımı geçirdiysem de Denka ile kıyaslanamazdım. Sorun masalar veya iş değildi, gözünün içine baka baka onunla alay ediyorlardı. Buna rağmen nendense Denka onu durmadan aşağılayan bu insanların hepsiyle arkadaş olmak istiyordu. Onu da mesai sonrası partilere davet etsinler diye neredeyse yalvarıyordu.

“Neden zavallı?”

“Evet aslında. En sonunda herkesin ağzına sızıp gitti. Sandığımız kadar aptal değilmiş meğer.”

Dorothy gülümsedi.

En sonunda olan şey şuydu: Diego’yu ve garson kızlardan birini tek kuruş ödmeden işten atmışlardı.

Diego kırk yaşlarında, boşanmış, kaba biriydi. Yakışıklı değildi ama havalıydı. On yaşında bir oğlu vardı, Friday’s’te de yaklaşık o kadar zamandır çalışıyordu. Çalışmaya mutfakta başlamış, sonra gece vardiyasının sorumlusu olmaya kadar yükselmişti. İdare şekli pek adil değildi ama resto-

randa sabaha karşı, bariz biçimde müdürden gizli bedava yenip içilen etkinliklerle herkesin sempatisini kazanırdı.

Yaş gününde özel bir kutlama düzenlendi. Gündüz vardiyasındaki garsonların bile davet edildiği gerçek bir partiydi bu. Ben o gün çalışmıyordum, dolayısıyla bahane bulmama gerek yoktu. Denka çalışıyordu ama kutlamaya davet edilmemişti. Müzik çalmaya başlayıp Johnnie Walker şişeleri barda boy gösterdiği sırada Denka tuvaletleri temizlemeyi bitirmiş, eve gitmek üzereydi.

Kutlamanın tam ortasında, sabaha karşı saat üçte herkes biraz sarhoşken genel müdür geldi. Bir e-posta almıştı.

“Hayvan gibi çalışıyorduk, hatırlıyor musun?” dedim.

Gerginlikle geçen o uzun mesaileri unutmam mümkün değildi. Müdür gece çalışan herkesi ayrı ayrı sorguya çekmiş, e-postada bahsedilen ve bir süredir devam eden kuraldışı eylemleri ayrıntılarıyla anlatmamamız durumunda toplu işten çıkarmayla tehdit etmişti.

“Biraz,” dedi Dorothy. Yan dönüp bacak bacak üstüne attı.

“Şansıma mutfaktakiler hemen dökülüp her şeyi anlattığı için sorguda bana sıra gelmedi bile.”

Doğruydı. İkillem yaşamamak içimi rahatlatmıştı, özellikle de Diego’nun işten çıkarılmasının beni pek üzmediği düşünülürse. Masaları ve işleri dost kayırmaca olmaksızın adil biçimde paylaşılacak yeni bir patronun olması bilakis işime gelirdi.

“Öyle mi?” dedi Dorothy yapay bir alaka göstererek.

Garson siparişleri getirdi. Tabakları masaya bıraktıktan sonra, “Afiyet olsun,” deyip gitti.

Müdür e-postayı gönderen kişinin adını hiçbir zaman söylemedi ama gözler Denka’ya çevrilmişti ve tatsız şeyler

yaşandı. Mesai sayacı kartına “Kahpe!”, “Hain kaltak!” gibi laflar çiziktirmişler, tuvalette bağırıp çağırmışlar, onu dövmekle tehdit etmişlerdi. Denka stres yüzünden birkaç hafta rapor almıştı. Geri döndüğünde düşmanca tavırlar hâlâ bitmemişti, sonunda istifa etti.

“Denka’nın da kendine göre nedenleri yok değildi,” dedim. “Hatta sanırım onu biraz kıskanıyorum,” diye ekledim Dorothy çatalına fettuccine makarnaları dolarken.

“Kıskanıyor musun?” diye sordu.

Ağzımdakini hızlıca çiğneyip yuttum.

“Eh, yani. Benim asla yapmaya cesaret edemeyeceğim bir şey yaptı. Mesai sonrası partileri kötüydü demiyorum... İşten çıktığımız saat, maaş, berbat çalışma koşulları filan düşünülürse yapılabilecek en masum şey biraz eğlenmektir. Ben daima bir şekilde şirketleri zorlamak gerektiğine inanırım. Hesapları eşitlemek için. Aslında sorun Diego’ydu. Kendini korumaya alıp başkalarına adaletsiz davranamazsın. Günün birinde biri bunu sana ödetmez mi? Hayatta her şeyin bir bedeli var,” dedim bilmiş bir ifadeyle.

“Hayatta her şeyin bir bedeli var...” diye yineledi Dorothy. Dirseklerini masaya koyarak bana yaklaştı, çatalını bana doğru uzattı. “Gerçekten Denka’nın böyle bir şeye kalkılabileceğine inanıyor musun?” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Ya kim olacaktı?”

Geri çekilip tekrar arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

“Eh,” dedi gözlerini kocaman açarak, “Diego’yla sorunu olan tek kişi Denka değildi...” Başını iki yana sallayıp dudaklarını ısırırken sözleri havada asılı kaldı.

“Ne! O sen miydin? E-postayı sen mi gönderdin?”

Dorothy gülümseyerek onayladı.

“Şaka mı ediyorsun?” dedim ve kahkahayı patlattım.

Meydan okuyan bir ifadeyle baktı bana.

“Peki ama neden? Nasıl? Niçin?” Şaşkınlıktan neredeyse bağırıyordum. İki masa ötemizde oturan memurlar dönüp bana baktı.

“İntikam için diyelim,” diye yanıt verdi soğukkanlılıkla. “Diego ile çıktığımı hatırlıyor musun?”

“Evet, zaten bu yüzden... anlamıyorum.”

“Dediğin gibi, Diego *adaletsiz* biriydi. Ama sadece işte değil,” dedi gizemli, zorlama bir sesle. Sonra sustu.

“Ne yaptı?” diyerek ısrar ettim. “Onu tek kuruş ödemedi. Sen de aynı durumda kalabilirdin. Hepimiz,” dedim sesimin suçlayıcı çıkmamasına dikkat ederek. “Bunun senin için önemi yok muydu?”

“Başka kimseyi işten atmayacaklardı ki, bunu baskı oluşturmak için söylediler. Her gün gece mesaisine kalan tüm personeli bir anda atacaklarına gerçekten inanmış mıydın?”

“Hayır ama...”

“Lisette’yi hatırlıyor musun?” diye sözümü kesti. “Öğle araları çalışıyordu.”

“Yok, çıkaramadım.”

“Neyse. Bir gece Diego bana eski eşine dönmek istediğini söyledi. Ona son bir şans vermek istiyormuş. Bunu kendi için değil oğlu için, aile olmak için yapacaktı. Çok kalbim kırılmıştı ama tabii ki onu anlıyordum ve dert etmemesini, ona destek olmaya devam edeceğimi filan söyledim... Olay şu: Yaş gününden kısa süre önce farkına vardım ki aylardır Lisette ile takılıyormuş. Eski eşine dönme işi palavraymış.”

Birasından bir yudum almak için durdu, sonra devam etti.

“Tabii ki berbat hissettim. Çok acı çektim, çok ağladım. Ama aynı zamanda içim hırsıla doldu, hem de nasıl. Hayat ona bedelini ödetsin diye oturup beklemek istemedim,” diye tahrik edici bir tonla sözünü bitirdi.

Dorothy bana kararlılıkla bakıyordu, bense ona şaşkınlık ve hayranlıkla – tıpkı kurnaz ve cüretkâr planlarıyla karşısındakini şaşırtan kötü kadınların yarattığı hayranlık gibi. Şüphesiz Dorothy kötü kadın değildi, ancak adalet ana da değildi. Oynadığı rol bundan çok daha karmaşıktı.

“Başka bilen var mı?”

“Yok. Sır.”

Biramdan büyük bir yudum aldım. Friday’s’in eski salonundan kalma bir şey arıyordu gözlerim. Anlamsız bulduğum tüm o insanlar şimdi anılarımın kahramanları olarak zihnimde canlanıyordu. Denka’nın korku dolu gözleri, Diego’nun boyun eğmiş, hüzünlü bakışları. Hiç görmemiş olsam da on yaşındaki oğlunun işsiz babasını karşılayan halini hayal ettim. Tüm bu yüzlerin tepesinde Dorothy’nin boş yüz ifadesi belirliyordu. Bütün bunlar yaşanırken şüpheliler korosunun bir parçası olmamıştı o. Nasıl davrandığını, ne tepki verdiğini hatırlamaya çalıştım. Rahatsız mı olmuştu yoksa korkmuş muydu? Yorgun muydu yoksa üzgün mü? Sessiz mi kalmıştı yoksa gözlerinde bir zafer ışıltısı mı vardı? İçimde bir şey o e-postayı gönderebilecek tınyette olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Bunun planını yapmış ve sonuçlarının yarattığı baskıya dayanabilmiş olduğunu da.

“En komiği de neydi biliyor musun?” dedi Dorothy düşüncelerimi bölerek. “Bunu senin sayende yaptım. Olan bitende büyük payın var.”

Kafam karışarak ona baktım.

“Bana verdiğin o kitabı hatırlıyor musun?”

“Ne kitabı?”

“Hani hep kitaplardan bahsederdin, ben de kimi zaman kitaplarından birini ödünç isterdim, hatırladın mı?”

Hatırladığımı söyledim ama ona kitap verdiğimi, hele onun benden kitap istediğini anımsamıyordum.

“Adını pek hatırlamıyorum. Bana kısa ve çabuk okunur olduğunu söylemiştin ama ben yavaş okuduğum için sana neredeyse bir yıl sonra geri getirmiştım. Bir de bana izlettığın o acayip Kore filmini hatırlıyor musun? DVD’ye çekmiştin de ben beğenmediğimi, uyduruk bulduğumu söylemiştim.” Durdu, birasını yudumladı. “Her neyse, sonuç olarak galiba ikisini de beğenmiştim. Hem kitabı hem de filmi. Ne bileyim, intikamı anlatıyorlardı ve olaylar tam da ben kitabı okurken olmuştu... Bir ölçüde beni etkilediler. En azından bana sinirlenme ve içimden geleni yapma şansı tanıdılar. Çaktın mı?”

“Evet, çaktım,” diye yanıt verdim. Bana hâlâ sinsice geliyordu ama doğrudu, onu anlıyordum.

Sonunda anlıyordum. Onu ne kadar hafife aldığımı farkına vardım. Ona daima tepeden bakmışım. Akli havada ve korkak olmasının yanı sıra bütünüyle masum ve sadık olduğunu zannetmişim.

Tatlının ardından sarılarak vedalaştık ve daha sık görüşmek üzere sözleştik. Oğlunun yaş gününde ya da güzel bir film çıktığında. Bir daha hiç konuşmadık. Dorothy’nin itirafı yüzünden değil. Sanırım ikimiz de bizi bir araya getiren hiçbir şey olmadığını kabullenmiştik. İkimizin dostluğu ânin koşullarına özel bir şeydi, yine de duygularımızın içten olmadığı anlamına gelmiyordu bu. İtfaiyecilerin yaşadığına benzer bir durumdu sanki: Yeri gelince birbirleri için canlarını verebilir, sonra birlikte bira içebilirler ama bu yılbaşını

beraber geçirecekleri veya ortak çok şeyleri olduğu anlamına gelmez. Belki de eksik kalan tek şey bu bölümdü ve son buluşmamızın ardından o da *eski zamanlardan* bir başka anıya dönüşmüştü sadece.

O akşam El Golf'tan Italia Meydanı'na kadar yürüdüm. Isidora Goyenechea'dan hızla geçtim ve Mapocho'nun yanındaki parka giden çıkışı aradım. Yolda genç bir rahip gördüm, sonra makineyle metal arayan bir kadın ve omzunda gitarı, kolunda dövmesi olan bir adam, dövmedeki kadın figürünün kafasının olması gereken yerde bir saat. Karşıma çıkan herkes bana garip ve manalı geliyordu. Dorothy'nin hikâyesinden değil ama olayların kusursuz bir metafor olusundan etkilenmiştim. Son zamanlarda, yirmi beş yaşında başıma böyle şeyler geliyordu işte. Aydınlanmalar. Düş kırıklıkları. Dünyanın nasıl bir yer olduğunun yeni farkına varan saf ve temiz biri gibi, bir kurban gibi hissettim. Galiba günlerce gözlerim kocaman açık, naifçe bakmaya devam ettim. Dünyanın alaycı gülümsemesi karşısında kederliydim.

Sonra birkaç şey daha anımsadım.

Özellikle bir şey.

Bu olay olduğunda Friday's'te bir buçuk yıldır çalışıyordum. Hafta içi, olağan bir gündü. Amerikalı bir çift geldi. Altmışlı yaşlarda ve evli gibi duruyorlardı. Çok sıcakkanlı ve konuşkandılar. Adam bir an ayağa kalktı ve ona tuvaleti göstermemi istedi. Onu yönlendireceğimi söyledim, masaların arasından yürüdüğümüz sırada adam elimi tuttu. Şaşırdım ve birden ellerimize baktım. Onun eline ilgiyle bakmış olmalıyım, çünkü yüzükparmağında mavi taşlı büyük bir yüzük taşıdığını ve kırışıklıklara rağmen cildinin yumuşak olduğunu anımsıyorum. Şaşırmıştım, öfkelendim

ve üzüldüm ama elimi tutmasına izin verdim. Bunu bahşış için yapmıştım, çünkü adam Amerikalıydı ve Amerikalılar daima iyi bahşış bırakırdı; elimin üstünde duran eline baktığım o kısa süre içinde düşündüm ki rahatsız olduğumu belli edersem bana iyi bahşış bırakmaz. İşte böylece para için yaşlı bir adamın elimi tutmasına izin vermiş oldum.

Saçma gelebilir ama bundan hiç kimseye bahsetmedim. O gün ödeşmek, deneyimlerimizi eşitlemek için Dorothy'ye anlatabilirdim ama yapmadım. Kimseyle paylaşmamamın nedeni utanmam olsa da Dorothy'ye anlatmamamın nedeni bu değildi, aklıma gelmemiştii, o kadar. Olayı hatırlamıyordum. Sanırım böyle oluyor. İnsan saf değil, sadece kendini aldatıyor. Kendini o denli iyi aldatıyorsun ki sonunda kendin de unutuyorsun ve günün birinde yaptıkların arkandan gelip seni şaşırtıyor. En azından şu anda, yine hedefsizce yürürken böyle düşünüyorum. Buna sığınmam gerek, çünkü gözü açıklar safından gözü kapalılar safına geçmeyi tercih ediyorum.

LAYKA

Josefa kısa süren rüyasından uyandı. Karanlıkta birisi hafifçe ama ısrarla omzunu sarsıyordu. Birisi fısıldayarak ona sesleniyordu: “Josefa, Josefa, uyan.”

“Selam Fede,” diye yanıtladı uyku mahmurluğuyla.

“Selam Josefa,” dedi o da. Yüzünü neredeyse hiç göremiyordu, orada olduğundan emin olmak için elini uzattı, oğlan yakaladı ve kızın avucunu öptü.

“Sahile gidip UFO'lara bakalım,” dedi.

“Uykum var,” diye yanıtladı, odanın karanlığında onu görebiliyordu artık. Gözleri kediler gibi gecenin karanlığına alışınca çok hoşuna giderdi.

“Hadi ama,” diye ısrar etti Fede ve kız o sırada korkuya kapıldı. Fede'nin gözleri UFO'larla dolu bir gökyüzü gibi parlıyordu.

“Korkuyorum,” dedi Josefa.

“Bir şey olmaz, UFO'lar yıldızlar kadar zararsızdır,” diyerek onu sakinleştirdi oğlan. “Ayrıca ben varım yanında.”

Annesi Fede'nin yanında uslu durmasını tembihlemişti, çünkü onlara yardım edecek olanlar Arjantinlilerdi. Josefa annesini mahcup etmek veya onun sözünden çıkmak istemiyordu. Son zamanlarda annesini çok kızdırmıştı, Josefa

onun daha fazla kızmasını istemiyordu. Onu daha fazla üz-
mek de istemiyordu.

“Küreğimi de alabilir miyim?” diye sordu Josefa kararsızlıkla. Plastik bir oyuncak değildi bu, annesinin bahçede kullandığı, gerçek, metal bir kürekti, Josefa onu ödünç alıp tatilde yanında getirebilmek için annesine yalvarmıştı. Yetişkinlere göre bir aletti. Josefa’nın hayali bir an evvel büyü-
mek, bir sabah uyanıp yetişkin olduğunu görmektir, böylece yetişkinlerin yaptığı her şeyi yapabilecekti – ya da yetişkin-
lerin yaptığını düşündüğü her şeyi, tıpkı plastik kürek yerine metal kürek kullanmak gibi.

“Tabii,” dedi Fede gülümseyerek, “küreğe ne zaman ihtiyaç olacağı belli olmaz.”

Josefa küreğin yerini gösterdi. Oğlan yatağın üstünü açtı, başucundan küreği aldı ve bir kılıcı sunar gibi yere paralel tutarak diz çöktü. Josefa gülerek küreği eline aldı ve sıkıca tuttu. “Gördüğün gibi ben tam bir şövalyeyim,” dedi Fede. Josefa’yı bir battaniyeye sararak karanlıkta el yordamıyla kollarına aldı.

Sabahın o saatinde sahil bomboştu. Fede UFO’ları görebilmek için uygarlıktan olabildiğince uzaklaşmaları gerektiğini söyledi. Köy evlerinin sırasındaki kayaları geçip arada kalan küçük bir kumluk alana vardılar. Fede’nin kollarındaki Josefa, yıldızlarla dolu gökyüzünün önünde Fede’nin yüz hatlarını seçebiliyordu.

Fede kucağındaki Josefa’yla kuma oturdu ve gökyüzünü görebilmek için başını geriye attı. Düşünceli ve sessizce, konuya bilimsel bir resmiyet katmak istemiş gibi biraz da ciddiyetle birkaç dakika aynı pozisyonda kaldı. Hava soğuk olmasaydı Josefa uyuyakalabilirdi.

“Bak,” dedi Fede birdenbire. İşaretparmağıyla yukarıyı göstererek ağır ağır ilerleyen bir ışık topunu takip etti. Josefa küreğe daha kuvvetli sarıldı, göğsüne yaklaştırdı ve titremeye başladı, gerçi UFO korkusundan değil, soğuktan titriyordu.

Fede bir sigara yaktı. “Josefa,” dedi ciddi bir sesle, “sana yalan söylemeyeceğim. Seninle beraber bir UFO görmeyi çok isterdim ama bu UFO değil, uydu. Bak nasıl ilerliyor. Dünyanın çevresinde dönen yapay bir uydu. Bunlardan çok var. Bazıları eski, artık çalışmıyor, manasızca dönüp duruyor. Bunlara özel hurda diyorlar. Şurada bir tane daha var, gördün mü?”

Josefa görmüştü. “Layka gibi mi?” dedi gökyüzünü işaret ederek.

“Bak sen,” diye sevindi Fede, “Layka’yı da biliyorsun demek! Tatlı bir kızıdan ibaret olmadığını biliyordum.” Onu burnundan öptü, nefesi tütün kokuyordu. Josefa çekingenlikle güldü. Layka’yı annesinin dinlediği Mecano’nun bir şarkısı sayesinde öğrenmişti. O şarkıya bayılırdı. Gizemli bir havası vardı, her dinlediğinde aklına bir sürü soru gelirdi. Layka’ya ne olmuştu? Şimdi neredeydi? Ünlü olduğunu, hakkında bir şarkı bestelendiğini tahmin ediyor muydu acaba? Ona gizemli gelen bir sürü şey vardı, dünya kimsenin bilmediği ve anlamadığı sırlarla doluydu: Bermuda Şeytan Üçgeni’nde kaybolan gemiler ve uçaklar. Mısır’daki piramitler. Mayaların ve dinozorların kaybolması. Ateş. Karıncalar. Rasputin’in zehirden ve kurşunlardan sağ kurtulması. Marilyn cinayeti. Michael Jackson’ın teni. Josefa ölüp göğe yükseldiğinde Tanrı’dan veya yetkili bir melekten tüm bu büyük muammaların akıbetini öğreneceğine inanıyor-

du. Bunları öğrenmeyi o denli arzuluyordu ki bir an için ölü olmayı, ölmeyi istedi.

“Layka’yı gönderdikleri uzay gemisinin ismini biliyor musun?” dedi Fede ağzındaki dumanı üfleyerek.

Josefa başını hayır anlamında salladı. Layka hakkında pek bir şey bilmediğini fark edecek diye kaygılandı.

Anaokulundayken öğretmen bir defasında kimlerin yıldız çizmeyi bildiğini sormuştu. Josefa diğer çocuklarla birlikte elini kaldırdı, kendinden emin, gülümseyen bir ifadeyle tahtaya kalktı, tebeşirle noktalı bir tür daire çizdi. Bütün çocuklar güldü ve bağıra çağıra bunun bir yıldız olmadığını söylediler. Bunun üzerine Josefa tahtaya tekrar baktı: Doğruydu, çizdiği şey zihnindeki gibi değildi, bir yıldız değildi. Aynı akşam Mauricio’ların evinde ağlamaya başladı. Mauricio akşamları Josefa’ya bakan komşunun oğluydu, üzülmesini söyleyerek Josefa’yı teselli etti, ona yıldız çizmenin en kolay yolunu öğretecekti. Önce ters bir V çizmesi, sonra sol üste doğru bir çizgi, sonra sağa doğru yatay bir tane, son olarak da ters V’nin sol ucuna kadar bir tane daha çizgi çekmesi gerekiyordu. “Kendin yapabilirsin, gördün mü,” dedi Mauricio, “hem kalemi kaldırmana bile gerek yok.” Josefa’nın yetişkin olmak istemesinin nedenlerinden biri de buydu. Yıldız çizmeyi ve yetişkinlerin bildiği diğer şeyleri öğrenirse artık kimse ona gülmezdi.

“Sputnik 2. Bir Sovyet gemisi,” dedi Fede kendi söylediğinden etkilenmiş gibi. “Layka bakımsızdı, bir sokak köpeğiydi. Gerçek adı Kudryavka’ydı ve Rusların eğittiği diğer iki köpeğe üstün gelmişti. Uzaya gönderilen ilk canlıydı, yedi saat sonraysa yörüngede ölen ilk canlı oldu.”

Josefa, Layka'nın öldüğünü öğrenince üzüldü. Hâlâ yaşadığını, uzayda dönüp durduğunu hayal etmesi aptalcaydı aslında ama aklından böyle geçiriyordu, tıpkı şarkıda olduğu gibi, uzay roketinin penceresinden renkli küreye, Dünya'ya baktığını düşünüyordu.

“Lenin’in yanına, Uzayın Fethi Anıtı’na koymuşlardı onu. Anıtta bir şiir vardır ve dizelerinden birinde, Ateşli kanatlar dövdük örsümüzde, yazar. Tabii Rusça, İspanyolca değil. Ben Rusları Yankilerden daha çok seviyorum, ya sen?”

Fede’nin kollarında sanki kucağındaymış gibi duran Josefa anlamını bilmeden ve neredeyse hiç konuşmamış gibi alçak bir sesle, “Ruslar,” dedi.

Fede çok şey biliyor, diye düşündü. Tıpkı Mauricio gibi. Fakat farklı şeyler biliyorlardı. Mauricio’nun bildikleri süper kahramanların tarihiyle alakalıydı. Mauricio’yu olduğu kadar Fede’yi de beğeniyordu. Fakat Mauricio onu Fede’nin yaptığı gibi kucaklamıyordu. Hatta Mauricio onu neredeyse hiç kucaklamıyordu, tek yaptığı kollarını tutup ellerini yanağına vurarak, “Niye kendini dövüyorsun,” diye sormaktı ya da onu dayanamayacağı kadar çok gıdıklamaktı. Üstelik bir defasında kendini tutamayıp gülmekten altına kaçmıştı, Mauricio da neredeyse iki saat, Josefa utancından ağlayıncaya kadar gülmüştü. Sonra Josefa’ya banyoya gidip çişli çamaşırlarını çıkarmasını söylemişti, onları yıkayıp saç kurutma makinesiyle kurutacaktı. Akşam annesi Josefa’yı almaya geldiğinde Mauricio hiçbir şey söylememiş, altına yaptığı için onu suçlamamıştı.

“Astronomi okumayı çok isterdim. Bu yıl liseyi bitiriyorum ama işler pek de yolunda gitmiyor. Üstelik astronomi hayli zor, benim kafam basmaz,” dedi Fede karamsar bir ifadeyle. “Neyse, galiba bugün UFO göremeyeceğiz.”

Josefa onun telaffuzunu taklit ederek güldü.

“Neye güldün? Yoksa bana mı güldün ufaklık?” dedi Fede şakayla. “Dur bakayım, ayağa kalk, bakalım nereme geliyorsun. Dizlerime bile yetişemezsin kesin.”

Dijlerine, diye yineledi Josefa zihninde ve yeniden güldü.

Fede sigarasını kumun üstüne attı.

“Pis!” dedi Josefa daha bir güvenle.

“Ne demek pis? Kime pis diyorsun sen?” Sardığı kollarını çekip Josefa’yı kuma bıraktı, küreği elinden alıp arkasına, kuma sapladı, sonra Josefa’yı koltukaltından tutup karşısında ayağa kaldırdı.

“Bir bakayım sana,” dedi elini şüpheyle çenesine götürerek. Üzerindeki battaniyeyi kaldırdı.

“Beni seviyor musun?” diye sordu elini yeniden çenesine götürüp gözlerini kısarak.

Josefa bakışlarını kuma çevirdi ve başıyla evet dedi.

“Ne kadar seviyorsun? Buradan Ay’a kadar mı?”

Yine başıyla onayladı. Ona göre Fede yeryüzündeki gelmiş geçmiş en yakışıklı çocuktı; televizyon dizilerindeki erkek kahramanlar kadar ya da babasının gençlik fotoğraflarındaki kadar, annesinin gençken yakışıklıydı dediği kadar.

“Ben seni buradan Plüton’a kadar seviyorum,” diye yanıtladı Fede ve gözlerine bakabilmek için Josefa’nın küçük suratını yukarı doğru kaldırdı. “Buradan Plüton’a ve Plüton’dan buraya.”

“Peki ya Paola’yı?”

“Paola mı? Hangi Paola?”

“Dokuz numaralı evdeki.”

“O çocuk hiçbir şey bilmiyor, senin gibi değil. Sen uzay çağını bile biliyorsun.” Fede göz kırptı. Josefa başka söz söyleyemedi.

“Öpücük vermeyi bile bilmiyor ama sen biliyorsun.”

Kızın yüzü aydınlandı. Doğruydu, öpücük vermeyi biliyordu.

“Çok mu öpücük verdin?”

Heyecanlandı, bir kez daha başıyla onayladı.

Televizyon dizilerindeki öpücükler. Dizi karakterlerinin yaptığı gibi dudaklarını sıkıştırıp başını yana eğerek anne babasıyla pratik yapıyordu.

Fede yavaşça yaklaştı, kızın başını ellerinin arasına aldı. Nefesi sıklaşmıştı. Gözlerini kapadı ve dudaklarını heyecanla gözlerini kırpıştıran Josefa'nın dudaklarına değdirdi. Josefa yumuşak, nemli ve soğuk bir çıkıntının ağzına girdiğini hissettiğinde başını sağa sola yatırma hareketine koyulmak üzereydi. Gözlerini kocaman açtı, baş hareketini yapamadı, dilinin yaşadığı şaşkınlık karşısında hiçbir kasını hareket ettiremiyordu. Bu kısmı hiç bilmiyordu, televizyonda göstermemişlerdi.

Fede geri çekildi.

“Hımm,” dedi düş kırıklığıyla. “Hâlâ biraz eksik var.” Josefa başını önüne eğdi, içinden ağlamak geliyordu.

“Hayır canım, alınma böyle,” dedi parmaklarıyla yüzünü yukarı doğru kaldırarak. “Yaşına göre gayet iyisin.” Josefa rahatlayarak gülümsedi. “Hem ben sana öğretebilirim. Yapman gereken, benim içeride yaptığım şeyi taklit etmek. Böylece evlendiğimiz zaman uzman bir öpücükçü olursun.”

Josefa'nın gözleri yeniden yusyuvarlak, kocaman açıldı.

“Sonuçta... benimle evlenmek istiyorsun değil mi?”

Josefa başını hızla aşağı yukarı salladı.

Fede göğsünde duran zinciri çözdü.

“Beğendin mi?” dedi zincirin ucunda asılı duran altın renkli güneşi göstererek. “Bu sözümüzün simgesi olsun.”

Zinciri Josefa'nın başından geçirdi. "On sekiz yaşına bastığında Şili'ye gelip seni bulacağım ve evleneceğiz." Josefa'ya bir öpücük daha verdi ama bu defa dilini değdirmeyen, daha kısa, Josefa'nın anne babasının yaptığı gibi küçük, bir nefeslik bir öpücük. Josefa başka çocukların anne babalarının öpüşmesinden öğrendiğini biliyordu ama onun hoşuna gidiyordu; çok sık olmasa da anne babası başlarını hareket ettirmeden, esinti gibi kısacık öpücükler kondururdu.

Josefa zincirin ucundaki güneşi ellerinin arasına alıp hipnotize olmuş gibi baktı. Sonra bıraktı ve daha çok parlaması için göğsünü kabarttı.

"Şimdi bu sözü denizle mühürleyeceğiz," dedi Fede sahile bakarak. Josefa'nın dalgalı saçlarını bir lastikle topladı. "Islak saçla yatıp tatilini hasta geçirmek istemezsin herhalde," dedi gülümseyerek ve giysilerini çıkarmaya başladı. Önce pijamasının üstünü. Sarıydı, en sevdiği renk, üstünde erimek üzere olan bir dondurma tutan çizgili bir fil vardı. Sonra çorapları, son olarak da pantolonu.

Josefa kızarmış göğsünü içeri çekince güneş de göğsüyle birlikte battı. Öylece kalakaldı.

Fede'nin karşısında çıplak duran Josefa yine utanca boğuldu ama sınıfta tahtaya yanlış bir yıldız çizdikten sonra duyduğundan farklı bir utanç hissediyordu. Bu daha çok okulda aş yaptıkları gün onu saran duyguya benziyordu. Çocukların oluşturduğu sırayı çekinerek takip etmişti, çünkü üniformasının üstünü çıkarınca onu yarı çıplak göreceklərini biliyordu, yine de hevesliydi. Sırası geldiğinde hayal kırıklığına uğramıştı: Hemşire sadece kol düğmesini çözmüş, yenlerini dirseğine kadar sıyırmıştı.

“Bu göbecik benim,” dedi Fede, Josefa’nın şişkin karnına dokunarak. Önce göbek deliğini, sonra biraz daha yukarısını öptü. Diliyle göğüs ucunu öptü, dudakları teninden ayrılırken Josefa kendi bedeniyle Fede’nin dudaklarını ipek bir örümcek ağı gibi birleştiren tükürüğün parlayarak ip gibi uzadığını gördü.

Fede, Josefa’yı kendine doğru çekti, sıkıca kucakladı ve dilini zarf yalar gibi boynunda gezdirdi. “Güneş kremi kokuyorsun, sahilin tadı var üstünde,” dedi.

Pantolonunu, yeleğini, tişörtünü ve iç çamaşırını hızlıca çıkardı. Josefa, Fede’nin bedeninde bronzlaşmamış yerlere ve pusula ibresi gibi ucu denizi gösteren erekte olmuş penisine baktı. İlk defa görmüş ve çok etkilenmişti. O andan itibaren penis görüntüsü aklına o şekilde kazındı. Sonrasında banyoya yanlılıkla girip babasını duştan çıkarken çıplak gördüğü zamanki gibi yumuşak ve sarkık değil, dik ve sertti. Annesinin avludaki ağaçlardan erik topladığı süpürge sapı gibi amansız. Dersten sıkıldığında sol bileğine çizdiği saatin akreple yelkovanı gibi süregelen.

El ele tutuşup denize yürüdüler. Josefa hallerini çocuklar için olan resimli Kutsal Kitap’taki Âdem ile Havva’ya benzetti. Küçükken her gece o kitabı okurdu, en romantik kısma Şimşon ile Delila’nın hikâyesi olduğu için en çok onu severdi.

Yürürken başını çevirip dikkatle ayak izlerine baktı. Kuru kumun üstündeki izler sık ve belirsizdi. Islak kumdakilerse ayrıntılıydı, ağırlık ve boyut farkını yansıtıyordu. Çok geçmeden hepsi silinecek ve yeniden kumsalın bir parçası haline gelecekti. Kimileri ötekilerden önce gidecekti ama sonunda hepsi kaybolacaktı. Josefa ayak izlerini gördüğünde Fede ile yaşadığı her şeyin gerçek olduğunu

anladı. Bazen çocukluğuna dair capcanlı anıları sonrasında rüya, hayal ya da kendi kafa karışıklıkları çıkabiliyordu. Özellikle aklını kurcalayan iki anı vardı. İlkinde evde annesiyle yalnızdı. Josefa garip seslere uyanıyor, annesine haber veriyordu. İkisi birlikte salona doğru gidiyor ve karanlığın ortasında hırsızları görüyorlardı. Hırsızlar yemek masasının altında, koltukların ve gaz sobasının gerisinde iki büküm saklanmıştı. Dört kişi olmalıydılar, Josefa hırsızların birörnek giydikleri yüksek boğazlı, siyah kıyafetlerinin hatlarını hatırlıyordu, saklambaç oynayan çocuklara benziyorlardı. Öteki anısı babasıyla geçirdiği bir akşamdandı. Tam olarak ne yaptıklarını hatırlamıyordu ama bir an babası kaybolma yeteneğine sahip olduğunu söylemiş, koşarak öteki odaya gitmişti. Josefa onu takip ederek tüm evi dolaşmış ama babasını bulamamıştı. Aynanın karşısına oturmuş, kendine bakıp tek boyutlu yansımasıyla oynarken babasının saklanmak için çizgi filmlerdeki küçülme haplarından aldığı sonucuna varmıştı. Bu anılara ait görüntüler gerçekten yaşadıklarına nazaran zihninde çok daha berraktı. Josefa büyüdükçe mantıklı veya muhtemel olmaktan çıkmışlar, sahiciliklerini yitirmişlerdi, o da artık bu anları hafızasından silmeye zorluyordu kendini.

Fakat ayak izleri oradaydı işte, iki kişinin iki çift ayak izi. Bazısını rüzgâr, bazısını deniz silecekti. Kalıcı olmayacaklar, her şey gibi unutulacaklardı ama bu onları daha da gerçek kılıyordu.

Su oğlanın göğüs hizasına gelene kadar ilerlediler, durgun denizde dengede durmaya çalıştılar. Oğlan kıza arkadan sarıldı, etraflarındaki kayaları saran deniz salyangozları gibi boynunu emiyordu. “Âşığım,” diyordu tekrar tekrar, “sana deli oluyorum.”

Josefa'nın bakışları ufka sabitlenmişti. Deniz ile gök yekpare bir karanlık gibi görünüyordu, Kutsal Kitap'ın yaratılış bölümünde Tanrı'nın gök kubbenin altındaki sularla üstündeki suları henüz ayırmadığı sırada da manzara böyle olsa gerekti.

Deniz ile gök yekpare bir karanlıktı, UFO'larsa aynı anda hem aşağıda hem yukarıda, hem uçuyor hem de yüzüyor olabilirdi.

SON TATİL

Anlatacaklarım çocukluğumun son yaz mevsiminde yaşandı, belki de bilinçsiz ve içgüdüsel bir evre olduğu için benim çocukluk olarak algıladığım bir dönemde, hayatım değişmek üzereyken ya da kesin olarak yön değiştirmeden hemen önce. Henüz abim sol ayağını kaybetmemişti, henüz annemle yaşamaya başlamamıştım, henüz liseyi bırakmamıştım ve hayatımı bugünkü haline getiren diğer tüm olaylar henüz yaşanmamıştı. Çevremdeki herkese göre sonu başından belli olan bir yoldu bu ve pek de iyi gözle bakılmıyordu, fakat her halükârda ben bu yoldan gitmeye karar vermiştim. O yaz tatilini anlatmak benim için bu nedenle anlamlı. Sanırım bilinçdışı da olsa kararımı büyük ölçüde o tatil şekillendirmişti.

On yaşındayken La Serena’da teyzem Verónica ile kızları Camila ve Javiera’yla geçirdiğim 2010 yılının yaz tatilinden bahsedeceğim.

La Serena.¹ Şimdi düşününce orada geçirdiğim günlerle en uygun isim bu gibi geliyor. Gözümün önüne gelen ilk şey iç çamaşırlarımla hayatımda girdiğim en ılık sulara

¹ (İsp.) Dingin, sakın. (ç.n.)

kendimi bırakışım ve gökyüzünü, bulutların belli belirsiz hareketlerini izleyişim. O zamanlar *sükûnet* ve buna benzer sözcüklerin hayat lügatimde bir karşılığı bulunmuyordu.

O yaza kadar çocukluğum annemin evi ile anneannemin evi arasında, sabit bir yerim olmadan geçmişti. Annemin Quilicura'da, Parinacota toplu konutlarından birinde da-iresi vardı. Hükümetten yüz elli bin pesoluk bir tasarruf hesabı karşılığında aldığı, neredeyse hiç yemek ya da su bulunmayan küçük bir yerdi. Evin boş kaldığı birkaç hafta içinde mutfağı ve tesisatı çalınmıştı. Dolayısıyla banyo yapma ihtiyacı ya da açlık hissetmediğimiz gece vakitlerinde orada, geri kalan zamanlardaysa anneannemin evinde yaşı-yorduk. Ben ayrıca hafta sonları ve annemin ortadan kay-bolduğu günler de anneannemde kalıyordum. Kimi zaman abim Mauri de yanımda kalırdı ama genellikle tek başıma olurdum, çünkü o da habersizce ortadan kaybolmaya baş-lamıştı. Anneanneme “annecik”, anneme ise “anne” derdim. Dedem ve babam için de böyle bir hitap ayırımım vardı, ger-çi ben ufacak bir çocukken hapse giren babamı neredeyse hiç tanıımıyordum.

Annem ve anneciğim. İkisi de beni severdi ama ikisi de zor kadınlardı. Nasıl da fısır fısır konuşuyorlardı, hayal bile edemezsiniz. Anneannem şişman bir kadındı, yüzü Türke benzerdi. Ömrü boyunca panayıralarda çalışmış, yaşlanın-ca da kendini evanjelizme vermişti. Annemden “şu” ya da “aptal” diye bahseder, onun kendisine verilen bir ceza ol-duğunu söylerdi ama neyin cezası olduğunu açıklamazdı. Annemin doğum hikâyesini kısmetsizliğinin alameti gibi anlatırdı: Zaten beş çocuğu varmış, yeni bir çocuk için fazla yaşlıymış ama yirmilik dişleri korkunç biçimde çekildikten

sonra kullandığı antibiyotikler nedeniyle doğum kontrol hapi kullanması yasaklanınca bir kez daha hamile kalmış.

Annemin adı Karen'di. Teni esmer, siyah saçları kıvrıkcık, gözleri çekikti. Otuzunu biraz geçmiş olmasına karşın zayıf vücudu, kırışık ve lekeli yüzü onu elli yaşında gösteriyordu. Annem kötü yaşadığı için şikâyet etmeye hakkı yokmuş, anneannem böyle söylerdi. On yedi yaşında evlenmiş, iki çocuk doğurmuş ve onları bırakıp gitmiş, sonra babamla tanışmış ve ben dünyaya gelmişim. Bugün, her ne kadar kabahati çok olsa da, onun karmaşık bir kadın olduğunu değil, kendi ritminde gününü yaşayan umursamaz biri olduğunu düşünüyorum sadece.

Gözlerim annemden daha çekik olsa da fiziksel bakımdan ona çok benzerdim. O yaştaki her çocuk gibi ben de tüm benliğimin anneme ve onun hayatına bağlı olduğunu biliyordum. Fakat anneannemin aksine, ben bunu bir ceza olarak görmezdim. Annem ve aile hayatım bana basbayağı normal gelirdi. Annemin çalışmıyor olması, onu günlerce görmemem, yarı sarhoş gezmesi ya da anneannemle bağıra çağıra kavga etmesi benim için normaldi. Abimin lise çağında olup da doğru dürüst okuma yazma bilmemesi, çocuk mahkemelerinde sabıkası olması da normaldi. Ne kafam karıştı ne de terk edilmiş hissediyordum, olsa olsa Noel'de hediye almamış bir çocuk kadar mutsuzdum. Fakat annemin ablası Verónica'nın gözünde son derece korunmasızdım galiba. Belki de beni La Serena'ya tatile götürmesinin öncelikli nedeni buydu.

Las Licitas'ta kamp kurmuştuk, şehrin yaklaşık otuz kilometre kuzeyinde kalan, kumullar ve kayalarla neredeyse tecrit edilmiş bir yerdi. İkisi yatak odası, biri mutfak olmak

üzere yanlarında getirdikleri üç çadırı kurmak için sahilin karşısında bir yer seçtiler. Kamp yapmaya meraklı olduklarını sanmıştım, halbuki sahile iki adım mesafede yaklaşık bir ay geçirmek için tercih ettikleri ve imkânlarının elverdiği ancak bu olduğu için oradaydık. Vardığımız gün teyzemle kızları çadırları kurarken ben de kumsalda oynamaya gittim. Yol boyu anlatıp durdukları denize girmek için şortumu bile giymeden, külotumla suya koştum. Bunun onları biraz utandırdığını fark ettim, yine de içimden geleni yapmama izin vermişlerdi. Eminim beni yaralı bir vahşi hayvan gibi görüyor, bu yüzden merhamet gösteriyorlardı. Ben onlara tanımadığım üç kişi gözüyle bakıyordum, onlar sa sanki bana aşinaydı, kim olduğumu, nereden geldiğimi iyi biliyorlardı.

Yolculuk boyunca uyanık kaldığım birkaç saatlik kısa sürede –teyzem erkenciydi, bu yüzden sabah beşte yola çıkmıştık– yenilik olarak gördükleri varlığımla onları eğlendirmiştim. Teyzem arabayı sürüyor, Camila yardımcı pilotluk yapıyordu, Javiera ile ben arkadaydık. Orta koltuğa oturup Haitili komşularımızdan öğrendiğim Kreol dilinde sözcükler söyledim. Tam da istediğim gibi hayran kaldılar, fakat kısa süre sonra teyzem oturduğumuz sitede çok fazla yabancı olup olmadığını, birkaç dakika sonra da oranın tehlikeli olup olmadığını sordu. Parinacota’dan uyuşturucu bölgesi olarak bahseden bir röportaj okuduğunu söyledi.

“Quilicumbia mı tehlikeliymiş?” diye sordum kahkaha atarak. Yeniden takdirlerini toplamak için kimsenin bize karışmadığını, mahallede saygı gördüğümüzü ekledim, şakaya tuz biber olsun diye de annem ve Mauri ile alışveriş merkezine gittiğimizde güvenliğin bizi izlediğini söyledim. Teyzem ciddiyetini koruyordu. Arabanın hızını düşürüp

radyonun sesini kısıtı. Bununla övünmemin iyi bir şey olmadığı, insanın hayatı boyunca mümkün olduğunca edepli olması gerektiğini, kendilerinin edepli insanlar olduğunu söyledi. Ne cevap vereceğimi bilemedim, Javiera bana ne tarz müzik dinlemek istediğini sorana kadar huzursuz bir sessizlik oldu. “Reggeaton!” diye bağırdım neşe ve özgüvenimden bir parça bile eksilmediğini onlara göstermek için.

Verónica Teyzem annemin zıt kutbuydu. Kardeşlerin en büyüğü olmamasına rağmen içlerinde en erken o evlenmiş, kasabadan ayrılmış, yoksulluktan ve aileden her anlamda kendini alabildiğine uzaklaştırmıştı. Birkaç yıl önce boşanmıştı. Bir bankada çalışıyordu, modern, rahat ve temiz bir evi vardı. Çok güzel kadındı, teni beyaz, saçları sarıya boyanmıştı. Olduğundan genç gösteriyordu, annemden daha genç duruyordu. İlk günden itibaren bana sevgiyle yaklaşmış, beni önemsemişti.

Koca tatile yanıma yedek kıyafetler almadan gelmeme anlam veremedi. İkinci gün beni hemen La Serena’daki alışveriş merkezine götürdü. Birkaç tane çamaşır, çorap, iki pantolon, bir şort, birkaç tişört, bir de kareli gömlek aldı. Hepsini kendi seçti. Alışverişe sabah erkenden, ikimiz baş başa gitmiştik, dönerken bana annemin çantamı hazırlamayı unutup unutmadığını sordu. Kaçamak yanıtlar verdim. Kısmen haklıydı. Yola çıkmamızdan birkaç gün önce annem ortadan kaybolmuştu. Elimizde sadece anneannemin evindeki kıyafetler vardı, çantamı hazırlayan da anneannemdi. Teyzemin sesi benimle konuşurken ara sıra takındığı o ciddi tona büründü hemen. Şayet annem bu tür şeylerle ilgilenmiyorsa o zaman işin bana düştüğünü söyledi. Benden sorumlu tek kişinin kendim olduğunu öğrenmem gerekiyor-

muş. Bu görevi üstlendiğimi onaylarcasına başımı sallayınca teyzemin ses tonu bir nebze yumuşadı ve yeni kıyafetlerimi beğenip beğenmediğimi sordu. Teşekkür etmekle yetindim ve bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Otobanda gidiyorduk, deniz görünmüyordu, sadece kumdan tepeler ve kuru bitkiler vardı. Manzara kilometreler boyu değişmedi, öyle tekdüzeydi ki kuru bitkiler kadar cansız görünüyordu. Evimi hatırladım. Annemle yaşadığımız apartman da böyle ıssızdı, içinde yeşeren hiçbir şey yoktu. Fakat hep kalabalık ve gürültülü insanlarla dolu olduğu için hiç cansız görünmezdi. Kıyafet konusunun neden bu kadar sorun yarattığını anlamıyordum. O tişörtler en sevdiğim giysilerimdi: biri çakma Adidas, diğeri hakiki Puma. İkisini de yıkanana kadar üstümden çıkarmıyordum. Onları bana annem almıştı, o da tişörtlere ve spor pantolonlara bayılırdı.

Teyzem bana kıyafet seçerken hiç dile getirmemiş olsa da üzerimdekiler için *serseri işi* diye düşünmüş olmalıydı. Yaz boyunca beni hoşnut tutup doğru yola yönlendirmek için elinden geleni yaptı, bense konuşkan, güleç ve şen şakrak halimle cürekâr kalmayı sürdürüyordum. Sonradan kendimi onun şefkatine bırakmış, iyi niyetini doğallıkla kabul etmiş olsam da başlangıçta bir hayli savunmacıydım. Yok yere gösterdiği yakınlığa güvenmiyor, itirazlarına direniyordum. Kendimden çok emindim, sürdürüğüm hayattan şikâyetim yoktu, ne sözlerine ne de desteğine ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.

İlk gece, bütün günü sahilde oynayarak geçirdikten sonra teyzemin zoruyla kampın dışında banyo yaptım. Sinir olmuştum ama sözünü dinledim. Duşların olduğu yere gince kendimi kötü hissettim. Kalbim deli gibi çarpıyordu, içimi bir korku kapladı. Anneannem su ve gaz israfından

şikâyet etmesin diye genelde annemle veya abimle ya da üçümüz beraber banyo yapardık. Birimiz saçını yıkarken diğeri keseyi ovalar, birbirimize ağzımızla su püskürtür, sabun köpükleriyle oynardık. Ama o gece tek başımaydım. Duşta sadece ben vardım; onlardan uzakta, hayatımda belki de ilk kez kendimi terk edilmiş hissetmişim.

A biçimindeki eski bir çadırdaki kalıyordum. O dönem için modası geçmiş ve eğimli çatısı sahil rüzgârlarına karşı biraz dayanıksız olsa da bu çadır kamp yapmak denince bir çocuğun aklına gelecek tek şeydi. Çadırımı yirmi beş yaşındaki büyük kuzenim Javiera ile paylaşıyordum. Üçünün arasında en güzeli bana göre oydu. Hatta şimdi daha da güzel, hatıralarımda A biçimindeki çadır gibi yücelttiğim biri.

Javiera'yı seviyordum, o yaz benim için bir nevi modeldi. İnsanların arkadaşlarının abisini, ablasını veya öğretmenlerini model alması gibi. Onu güzel ve gizemli buluyordum. O dönem onun için bu tabiri kullanmazdım ama şimdi düşününce onu nasıl gördüğümü en iyi anlatan sözcük “karanlık” olmalı. Hem içi hem dışı. Zayıf ve kıvrımsız bedeni, solgun teni, gri gözleri, siyah saçları ve denizci mavisine boyadığı tırnakları sanki kişiliğinin birer yansımasıydı. Sessiz, yalnız, içine kapanık.

Javiera'yı teyzeme de Camila'ya da tercih ederdim, çünkü içlerinde katı tavır sergilemeyen tek kişi oydu. En azından doğrudan böyle davranmıyordu. Annesi ve kardeşi ne zaman nasihat vermeyi abartsa Javiera bundan rahatsız olur, hep konuyu değiştirmeye çalışırdı. Başkalarına akıl verecek biri olmadığını gizlemezdi, gerçi bu daha çok kederli, bedbaht halinden kaynaklanırdı. Gerçekten bedbaht durumdaydı. Konu hakkında bildiğim tek şey bir akşam an-

neannemden duyduklarımdan ibaretti. Altı yılın sonunda sevgilisi tarafından terk edilmiş, o da “kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp” eve geri dönmüştü. Çizgi filmlerden bildiğim bu benzetme o zamanlar bana acıklı değil komik gelmişti.

Gönlümü çelen ilk kişi Javiera’ydı. Sebepsiz yere başımı okşuyor ya da yanağıma bir öpücük konduruyordu, günün geri kalanındaysa hiç ilgi göstermezdi; bunun kadınlara özgü bir numara olduğunun ilk defa o zamanlar farkına varmıştım. Bir zamanlar fettan bir kız olduğu belliydi ama artık böyle numaralar yapamayacak kadar kederliydi. Anesiyle kardeşi birbirine çok yakındı, çadırdaki beraber kalıyorlar, geç saatlere kadar sohbet ediyorlardı. Javiera onlara daima sanki yeni azar işitmiş gibi bakardı. Belki de bu yüzden kendimi ona yakın hissediyordum: Benim gibi Javiera da başkalarına temkinli yaklaşıyordu.

Okuduğu Çehov öykülerindeki karakterlerden esinle bana Nikolay ya da Nikolaya derdi. Adımın anlamını bilip bilmediğimi sordu, elbette bir fikrim olmadığı için omuz silktim. “Görkemli bir isim bu,” dedi, “halkın zaferi anlamına geliyor.” Çehov’un karakterlerine bu ismi vermesinin Çar’dan yola çıkarak ironi yapmak olduğunu düşünüyordu. Çar’ın da aynı isimde olması ve akıbeti düşünüldüğünde bunun ironik olduğunu söyledi.

Tek kelimesini anlamadan yine omuz silktim. Bana iki kitap getirmişti: *Sherlock Holmes’un Maceraları* ve Aisopos’un *Masalları*. Aisopos’un kitabı bol resimli, az yazılıydı. *Sherlock Holmes* ise o zamanlar gerçek kitap gözüyle baktığım türdendi: en az iki yüz sayfa ve resimsiz. Javiera hangisinin yaşıma daha uygun olduğuna karar veremediği için her ikisini de getirdiğini söyledi. Teyzem *Harry Potter* kitapların-

dan birinin daha iyi olacağını söylediğinde Javiera yüzünü buruşturdu – ne de olsa edebiyat okumuştı.

Her gece beş yüz peso karşılığında yüksek sesle kitap okumak üzere onunla anlaşmıştım. Benim için muhteşemden de öte bir anlaşmaydı bu. Normalde ellilik ya da onluk bozukluklar beni yerimden kaldırmaya yeter de artardı. Fakat Javiera dünyanın nasıl işlediğini biliyordu, şekerle kandırılacak bir çocuk olmadığımı bilecek kadar da tanımıştı beni. Hedefim tüm bu parayı biriktirip Santiago'ya cebimde yüz bin pesoyla dönmekti.

İlk gece Javiera dişlerini fırçalarken masal kitabını elime aldım. İşini bitirip yanıma döndüğünde kitabı çoktan bitirdiğimi söyledim.

“Hepsini mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

Gülümseyerek onayladım ve her fablın sonunda yer alan mor çerçeveli kıssadan hisse kutularını gösterdim.

“Amma akıllısın! Hikâyeleri atladın demek,” dedi.

“En önemli kısım bu kutularda yazarlarsa geri kalanı kof demektir,” diye savundum kendimi.

Güldü. Kıssadan hissenin hikâyeye bağlı olduğunu, ikisinin ayrı anlaşılmayacağını söyledi.

“Ben hepsini anladım,” diyerek üsteledim.

“Eh... bana sorarsan inanılmaz pratik bir yöntem... Fakat okumak böyle bir şey değil... biraz zaman kaybetmek de gerek,” dedi ve kitabı açıp başından okumaya başladı.

Pratik. Çocukken pratik biri olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Sanırım bir ölçüde sahiden pratik biriydim; bir sorun olduğunda kafam karışmıyor, dümyam başıma yıkılmıyordu. Uyum sağlayabiliyordum – sanırım doğru sözcük bu. Şikâyet etmiyor, uyum sağlıyordum. Yine de olaylardan hiç etkilenmiyor ya da olan biteni umursamıyor değildim.

Başkalarının karşısında uyum sağlıyor gibi görünmek kendimi güvende hissetme yöntemimdi, giysilerimin altındaki kurşun geçirmez yeleğimdi sanki. “Akıllı” demişti Javiera bana. “Kurnaz” dedikleri de olmuştu. “Yalancı” bilirdim ben de kendimi.

Javiera kitaplarla olan ilişkimi değiştirdi. Daha önce elim kitap almamış değildim, okulda zorunlu olarak iki ayda bir kitap okumamız gerekirdi. Fakat bu seferki bambaşka bir zorunluluktuktu. Yaşıma göre çok iyi bir okurdum, en azından sınıf arkadaşlarıma kıyasla. Okumak benim için hiç zor değildi, sıkıcıydı sadece. Başlarda eğlence olsun diye karakterleri hayalimde canlandırıp seslerini taklit ediyor ya da cümlelerde yoksa bile kendim belli bir melodi katarak okuyordum. Javiera da eğleniyordu ama bu onun için yeterli değildi, aklımda sadece sözcüklerin sesi yankılanırken o her hikâyenin sonunda bana yanıtlayamadığım bir sürü soru soruyordu. Böylece kendimi zorlayıp her okuduğumun anlamına odaklanmak zorunda kaldım. Okuduklarımı çiğnemem gerekiyordu ama sırf tadına bakmak için olmamalıydı bu. Gerçekten de bunu para için değil, Javiera önemseydiği ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için yapıyordum. Beni hep akıllı bir çocuk olarak görmesini istiyordum.

Kitaplara uzanan yolum böyle başladı. Pek romantik olmayabilir ama sanırım kimi okurların yaşadığı bir şey bu: okur saflarına bir zorluk sayesinde katılmak. Okulda okutulan kitapların aksine Javiera’nın verdiği kitaplar beni zorlardı. Okumak yapboz yapmaya, Sherlock Holmes’un maceralarındaki gibi dedektif olmaya benziyordu. Hiçbir zaman bulamadığın, hatta belki de hiç var olmayan gizli bir şey, kayıp bir parça vardı hep.

Javiera'nınki tam olarak pedagojik bir yöntem değildi. Beni soru bombardımanına tutuyor, hikâyede şunun ya da bunun ne anlama geldiğini soruyordu, bense bir şeyin görünenin ötesinde bir anlam taşıyabileceğini daha yeni anlamaya başlamıştım. Kendimi baskı altında hissediyordum, biraz da gözüm korkuyordu ama alışkanlık haline geldikçe geceleri yaptığımız bu küçük okuma ritüeli hoşuma gitmeye başladı. Sahilde gün çabucak bitsin, Javiera lambanın ışığını yaklaştırsın da çadırımıza girelim diye heyecanla bekler olmuştum. Onunla kitap okurken sanki başka bir şey yaşıyordum; farklı bir atmosfer, bir tür yakınlık oluşuyordu.

Şimdi düşünüyorum da, bana kitap okutmak Javiera'nın teyzeminkinden daha dolaylı ve karmaşık bir yolla bana öğüt verme biçimiydi. "Kissadan hisse." "Tümdengelimle muhakeme." Çok bariz görünse de olayların anlamı hiçbir zaman görüldüğü kadar basit değildir. Bana kitap okuturken Javiera, "Yanlış yoldasın, başka bir yoldan gitmelisin" demiyordu, tam tersine, "Önünde birçok yol var, hangisini seçeceğine karar verme vakti geldiğinde hazırlıklı olmalısın" diyordu. Benzer biçimde Sherlock Holmes da Watson'ı eleştirirdi, çünkü Holmes'un bilimsel derslerini macera hikâyelerine dönüştürüyordu. Watson, tıpkı Javiera gibi, bir matematik formülünü ezberlemektense kendini başkasının yerine koymanın kimi zaman çok daha kolay, hatta daha yararlı olduğunu biliyordu.

Her halükârda Javiera'nın belki de böyle bir niyeti yoktu. Belki de sadece ben, bir sürü kitap okumuş ve o tatil günlerini önemli bir deneyim sayan biri olarak şimdi geriye dönüp baktığımda böyle düşünüyorum.

Ben geceleri okuyordum, Javiera ise sabahları.

Sahile indiğimizde teyzem yemeklik bir şeyler almak için pazara ya da limana gitmiş, Camila ise hâlâ çadırda uyuyor olurdu. O saatlerde sahil neredeyse ıssızdı. Ben mayomu giyip havlumla kovamı alır, Javiera da Çehov'un *Seçme Öyküleri*'ni ve sigarasını getirirdi.

La Serena'da sabahlar bulutlu, manzaraysa melankolik bir solgunlukla örtülü olurdu. Gün boyu güneşin altında ateş gibi olan kumlar bile sabah saatlerinde soğuktı. Javiera kuma gömülmüş ağaç gövdesinden bir şemsiyeye sırtını dayayarak kitabını okurdu. Bense anneme ve anneciğime götürmek üzere deniz kabukları toplar, kıyidan onu seyrederdim. Kitaba doğru eğilip saçlarıyla sayfaların üstüne bir çadır gibi kapandığında her şeyden uzaklaşmış görünürdü.

"Köpek!" diye bağırdım bir sabah, ayaklarıma kadar gelen tüyleri uzun kırma köpeği işaret ederek.

Javiera sırlıslıkla durduğum yere bakışlarını çevirdi. "Köpek," diye tekrarladı, "kurt ile köpek fablındaki gibi."

"Ama bu özgür bir köpek, boş boş geziyor," diye yanıtladım hemen. Akıllıca yorumlarla onu etkilemeye can atıyordum. Köpekle ilgili yorumumu da birkaç gün önce onu etrafta dolaşırken gördüğümden beri aklımın bir köşesinde tutuyordum.

"Aynen öyle Nikolaycığım," dedi gülümseyerek. Dikkatini çekmek için söyleyecek başka şeyim olmadığından bir süre sessiz kaldık. Javiera tekrar kitabına döndü.

"Dün niçin ağlıyordun?" deyiverdim tekrar düşüncelere dalmasını önlemek için. Hangi konuda olursa olsun onunla konuşmak istiyordum, aklıma gelen ilk şey bu olmuştu. Gece yarısı alışkın olmadığım için dalgaların sesine uyanıyordum. Bir önceki gece denizden gelen şiddetli sesin yanı sıra sessiz ama dalgalar kadar derin bir hıçkırık duymuştum.

Javiera'nın yüzü kızardı, bakışlarını aşağı çevirdi.

“Yatak yüzünden mi?” dedim. Ben çok rahat bir şişme yatakta yatıyordum, o ise neredeyse yerle aynı hizada eski bir şiltede. “İstersen yataklarımızı değişebiliriz,” diye öneride bulundum, her ne kadar ağlamasının sebebinin bu olmadığını sezinlesem de.

“Hayır,” dedi çekingen ve üzgün bir gülümsemeyle. “Yatak yüzünden değil. Boş ver sen, önemli bir şey yok.”

Teyzem bizi çağırıp öğle yemeğinin hazır olduğunu haber verene kadar sessiz kaldık. Ama huzursuz bir sessizlik değildi bu. Ortaklaşa, samimi, bakışlarımızı kaçırmadığımız, bir sırrı paylaştıktan sonra oluşan türden bir sessizlikti.

“Bu yıl hazırlanıp daha iyi bir okula girersin, evden çok uzak olmayan ama daha iyi olan bir okula. Mesela Republica de Paraguay. Orada anaokulundan itibaren İngilizce öğretiyorlar... Birkaç yıl sonra yedinci sınıfa geldiğinde de Lastarria ya da Instituto Nacional gibi adı olan bir yere gidersin. Sonra da dosdoğru üniversiteye.”

Gece kamp alanına yürüdüğümüz sırada Veronica Teyzem bir yandan da geleceğimi şekillendiriyordu. Suizo adlı eski bir eğlence merkezinden dönüyorduk. Kamp alanının iki kilometre uzağındaki bir köydeydi, içinde bilardo masaları, pinball makineleri ve video oyunları vardı. İçerisi yaşlı adamlarla doluydu. Yaş günümde anneciğimin hediye ettiği ikinci el PlayStation 1'imle kıyaslayınca hiçbir anlam ifade etmeyen video oyunlarından başka oyalanacak şey bulamadım ve teyzemden bana bilardo oynamayı öğretmesini istedim.

Teyzem bilardo oynamayı küçükken abisinden öğrendiği için oyunda iyi olduğunu söyledi. Abisinin teyzeme bak-

ması gerekiyormuş, evde durmayı sevmediği için oyun salonuna giderken teyzemi de götürüyormuş. Veronica Teyze'yi elinde istekayla hayal etmek garip geldi. Bilardo bana erkek işi bir oyun gibi geliyordu; sabır gerektiriyordu, ortamı gereği kabaydı ve teyzemin kişiliğiyle alakası olmayan unsurlar barındırıyordu. Fakat teyzem oradaydı işte: Her hamleyi dikkatle analiz ederek masaya dayandı, ilk topu deliğe yolladı, sonra bana göz kırptı ve gülerek, “İnsan bazı şeyleri hiç unutmuyor,” dedi. Neticede dördümüz de bilardo oynadık – diğer masalardaki kaba adamların tekinsiz bakışları altında üç kadın ve ben. Bundan daha iyi vakit geçiremezdim. Yemek çadırında toplanıp yerel radyo eşliğinde kâğıt oynadığımız akşamlardaki gibi bir tatmin hissettim. Onlarla içlerinden biriymişim gibi zaman geçirmek hoşuma gidiyordu.

“Kızlar küçükken bütün bir yaz onları Carmela'ya hazırlamıştım,” diye sözüne devam etti teyzem gururla. “Bunun gibi bir yazdı. Derslerini çalışıp ödevlerini bitirmeden banyo yapamazlardı.”

Veronica Teyzemin asıl adı anneciğiminki gibi Rosa'ydı. Neden göbek adını kullandığını sorduğumda Rosa ismini sevmediğini, eski ve sıradan bulduğunu söylemişti.

“Sen ne okumak istiyorsun Niko?” diye sordu Camila.

“Okumak mı?”

“Evet, büyüünce ne olmak istiyorsun? Avukat mı, doktor mu, mühendis mi, öğretmen mi?..”

“Futbolcu!”

“Olmaz, futbolcular aptaldır,” dedi Camila.

“O zaman... asker!”

“Asker mi?” dedi teyzem şaşırarak. “Nereden çıkardın şimdi bunu? Askerlik... bir meslek değildir.”

“Reklamlarda görüyorum, paraşütle atlıyorlar,” dedim ve

kollarımı uçak kanadı gibi yanlara açarak koşturmaya başladım. Sonra karşılarında durup dosdoğru gözlerinin içine bakarak reklamlardaki korkusuz ses tonunu taklit ettim: “Orduya girmek iyi not değil cesaret ister.”

“Reklamlar hep yalan dolan,” dedi Camila. “Ordu kötüdür, insanın beynini yıkar.” Başımı ellerinin arasına alıp çamaşır makinesi gibi sarsmaya başladı. “Şili’de askerlerin yaptıklarını bilmiyor musun?”

“Hayır,” dedim utanarak.

“Bir sürü insanı öldürdüler. Diktatör Pinochet döneminde. Pinochet’nin kim olduğunu biliyor musun bari?”

Daha beter utandım, gerçi ismi tanıdık gelmişti.

“O zaman dedektif olacağım,” diye çıkıştım ve beni desteklemesini umarak Javiera’ya baktım. Fakat konunun bir parça gerisinde kalmıştı, bakışlarını yerden kaldırmadı.

“Aynasız mı? Yo, en kötüsü o,” diye bastırdı Camila. “İyi-ce beyin yıkama,” dedi ve yine başımı yıkar gibi ovuşturdu.

“Sen akıllı çocuksun,” dedi teyzem. “Böyle harcanmalısın. Hangi alan olursa olsun üniversitede öğrenim görmelisin.”

Karayolunun kenarında karanlıkta yürüyorduk. Oradan geçen az sayıda arabanın ışığı ve Santiago’da hiç görmediğim kadar parlak yıldız olmasa burnumuzun ucunu bile göremezdik. Gece karanlık ve sessizdi. Aynı zamanda korkutucu, özellikle de ne kadar savunmasız bir grup olduğumuz düşünülürse. Ama sakindim. Kendimi güvende hissediyordum. *Güven* – bu kelime kulağıma yeni keşfettiğim bir şey gibi geliyordu. Bir buçuk haftadır tatildeydik ve şüpheli tavrımı yumuşamaya başlamıştı. Teslim oluyordum. O karanlık gecede olduğu gibi, teyzemin ve kuzenlerimin iyi dileklerinin beni yönlendirmesine birden izin verir olmuştum.

Kendimi heba edemezdim. Abim Mauri kendini harcamıştı ama ben bunu yapamazdım. Herkes Mauri'nin bir tür Zé Pequeno² olduğunu düşünüyordu. Teyzelerimden biri anneannemin evine geldiğinde abim de oradaysa cüzdanını saklardı. Davranışları bana abartılı gelirdi, çünkü abimin öyle biri olmadığını bilirdim. Bu zannın nedenini yeni yeni anlamaya başlamıştım. Mauri suçlu olacak kadar zeki değildi. Beş yaş küçük olmama karşın birçok şeyi ona açıklamam gerekirdi. Ortadan kaybolup eve gelmemesinin nedeni çoğu zaman arabalara bekçilik etmesiydi, ben bile birkaç akşam ona eşlik etmiştim.

Birden pek çok şeyi daha net görmeye başladım. Örneğin babamı. Hakkında hemen hemen hiç konuşulmazdı ama hırsızlıktan tutuklandığını düşünüyordum. Annem de daha önce aynı şeyi yapmıştı: Alışveriş merkezlerinden çaldığı şeyleri dışarıda satardı. Toplumsal eşitsizlikleri göz önüne alırsak hafif, önemsiz, ahlaki olarak ayıplanamaz bir suçtu bu. Fakat sonra kafama dank etti: Annem tutuklu değildi ama babam içerideydi, hem de –birkaç yıl hariç– hayatta olduğum sürenin neredeyse tamamı boyunca. Kimse sırf hırsızlıktan bu kadar uzun süre içeride kalmazdı. Peki ne yapmıştı babam? Daha önce nasıl farkına varmamıştım?

Teyzeme sormaktan çekiniyordum; babam tutuklu olduğundan değil, daha evvel bunu fark etmeyişiime şaşırdığımdan. Sahilde bunu soracak başka kimsem yoktu. Belki hiç sormamak daha iyiydi ama günün birinde kendimi tutamadım.

² José Eduardo Barreto Conceição (1957-1982). Altmışlı ve seksenli yıllarda Rio de Janeiro'nun Cidade de Deus bölgesini kontrolü altına almış uyuşturucu kaçakçısı. (e.n.)

Teyzem bana sırtüstü yüzmeyi öğretiyordu. Ona göre en önemli şey karnını suyun üstünde tutmaktı. Bisiklete binmeyi öğretir gibi beni bir süre sırtımdan tutuyor, sonra ben farkına varmadan elini çekiveriyordu. Üçü arasında benimle beraber denize giren tek kişi teyzemdi. Javiera aşırı titiz olduğu için neredeyse sadece ayaklarını ıslatıyordu.

“Babam neden bu kadar uzun süredir tutuklu?”

“Karen bunu sana hiç anlatmadı mı?” dedi teyzem şüpheyle. Üzerinde altın rengi kemeri olan mavi bir mayo vardı.

“Hayır.”

“Neden bilmek istiyorsun?”

Omuz silkip kafamı suya soktum. Çıktığımda teyzem yanıma yaklaşp ıslak saçlarımı okşadı.

“Ben pek bilmiyorum. En iyisi ondan dinlemen. Babanın hapiste olmasına üzüüyor musun?”

“Hayır,” dedim doğal bir havayla. Doğruydu. Gözlerimi timsah gibi yukarıda tutarak başımı hafifçe suya soktum.

“Neyse... Kafanı takma. Hayata daha yeni başlıyorsun. Önünde her türlü fırsat var. İyi bir hayat yaşamak sana bağlı, unutma. Bunu yapacak kadar yetenekli...”

“Zeki ve akıllıyım,” diyerek yapmacık bir mütevazılıkla sözünü kestim. Biraz uzaklaşıp gülmeye başladım.

“Evet, zeki ve akıllısın. Üstelik hem ben hem anneannen senin yanındayız.”

Yetenekliydim. Teyzemin koyduğu hedefler ve hayaller bir anda biçim değiştirmişti, artık bir köpeğin boynundan çekilen tasma gibi değil, okşayan ve kollayan bir sahibin şefkati gibi geliyordu. Öğütler ilham verici hale geldi. Evimizin sokaklarının tehlikelerle dolu olduğu doğru olabilirdi. Belki benim için kaygılanmaları, hayatımı düzene sokup

iyileştirmek istemeleri beni sevmelerinden kaynaklanıyordu. Belki de istedikleri gibi gelecekte düzgün ve eğitimli bir genç olabilirdim.

Kendimi farklı biri gibi düşünmek çekici geliyordu. Aşına olmadığım tüm o şeylere merak duyuyordum. Alışkanlıklar. Günde üç defa diş fırçalamak, her akşam banyo yapmak, saçını kurutmak, kahvaltı, öğlen ve akşam yemekleri için belirli saatlerin olması, böcek ısırmalarına karşı önlemler, gece yarısından önce ışıkların kapatılması, her sabah temiz kıyafetler giymek. Her an talimat alıyor olmak bütün çocuklar için sıkıcı ve rahatsız edicidir, fakat benim için hem bilinmeyen hem de benzersiz, kıymeti bilinmesi gereken bir şeydi. Hiç sınır konmamış biri için asi olmak o kadar da kolay değildir. Çok basit şeyler için bile talimat doğrultusunda hareket etmenin bir çekiciliği vardı. Korunaklı bir çocuğun gönençli yaşamını düşlemek çok çekiciydi.

Tatilin sonlarına doğru bir arkadaş edindim. Mayıs ayı geldiğinde adını bile hatırlamadığınız plaj arkadaşılıklarından biri.³ Ama ben hâlâ hatırlıyorum: Lucas.

Ailesinin bir kumulun ardında kocaman, beyaz, prefabrik bir evi vardı. Lucas'ın kamp yapılan sahilde dört tekerlekli motosikletini sürmesine izin veriyorlardı. Yaşından büyük görünse de akranımdı. Uzun boylu ve şişmandı, kızıl saçları ve çilleri vardı. Belki de aslında o yaşıni gösteriyordu da kısa ve zayıf olduğumdan ben küçük görünüyordum. Lucas sosyetedendi, tanıdığım ilk sosyete çocuğu oydu. Dalgada batmamayı, kulaç atmayı ona ben öğrettim. Ben de teyzemden öğrenmiştim. Parmak şıklatmayı da ben öğret-

³Şili'de yaz Aralık-Şubat, sonbahar Mart-Mayıs aylarına denk gelir. (e.n.)

tim. Mauri'den öğrenmiştim. Ona denizin en derin noktasının Pasifik Okyanusu'nda, tam 10.924 metre derinliğinde olduğunu söyledim. Lucas fazla açılmaktan korktuğu için onu bilgilendirmiştim. Bunu nerden bildiğimi sorunca bir kitapta okuduğumu söyledim. Göğsüm kabarmıştı. Lucas'ın bana hayranlık duyduğunu hissettim, ona başka şeyler de anlatmamı istiyordu. Ben de sanki sıradan bir şeymiş ve ömrüm boyu bunları okumuşum gibi Sherlock Holmes ile Watson'dan bahsetmeye başladım.

Lucas birkaç gün yanımdan ayrılmadı, onunla vakit geçirmeyi eğlenceli bulmasam da motosikletini sürmeme izin veriyordu. Motosiklet turuncu bir Yamaha'ydı, bunu da net olarak hatırlıyorum. ABD'den getirdiklerini anlatarak beni etkilemeye çalıştı. "Neden ki? Burada da motor satılıyor," dedim. Lucas bana şaşkınlıkla baktı.

Teyzem KIA marka arabasının direksiyonu ve vites koluyla oynamama izin veriyordu ama motosiklet sürme keyfinin yanına bile yaklaşamazdı bu. Hemen her konuda Lucas'tan üstün hissetmek benim için eşsiz bir tatmindi: Ondan daha zeki, daha becerikli ve daha cesurdum. Benden tek fazlası paraydı. Fakat bu bile keyfimi artırıyor, daha yoksul olmama rağmen ondan daha iyiydim.

Bir sabah Javiera şemsiyeye dayanmış kitap okuyor, ben de Lucas ile suda oynuyordum. Tam teyzem kıyıya geldiğinde Lucas'a tükürmeyi öğretiyordum. Teyzemin üstünde pareosu, başında plaj şapkası vardı.

"Niko, güneş kremi!" diye bağırdı teyzem elinde krem şişesiyle. Her sabah alışverişe gitmeden bizim çadıra uğrar, ben yarı uyur vaziyetteyken beni güneş kremine bulardı.

"Sürdüm ben," diye yalan söyledim.

"Sırtına?"

“Javiera sürdü.”

“Peki. Öğle yemeği yarım saate hazır olacak.”

“Yemekte ne var?”

“Balıkla patates kızartması,” dedi gülümseyerek.

“Yaşasın!” diye bağırıp ellerimi suya çarptım. Sonra arkadaşşıma dönüp tükürmek için dilini ne şekilde sokması gerektiğini açıklamaya devam ettim.

“Üstdudağına yapıştırır gibi, böyle...”

“O kadın annen mi? Ne güzelmiş,” diyerek sözümü kesti.

“Evet,” dedim, “güzeldir.”

Karşımda duran uçsuz bucaksız denize bakarken dizlerimin suyun altında güçsüzleştiğini hissettim. Titriyorlardı, birkaç günde muhteşem bir yüzücü olup çıkmıştım ama o an batabileceğimi, öylece boğulabileceğimi düşündüm.

“Kaç yaşında? Çok genç görünüyor.”

Lucas konuşurken bana bakmıyordu, kumda uzaklaşan teyzemi görmek için arkasını dönmüştü. Ben de teyzeme bakmak istedim ama gözümün önüne birden annem geldi. Gerçek annem, çirkin annem. Suyu daldım, suyun buz gibi gelmesinden yüzümün kızardığını anladım. Lucas’tan uzaklaşmak için ileriye yüzdüm ama o da peşimden geldi.

“Peki kaç yaşında?” diye tekrar sordu suyun üstüne çıktığımda. Cevaben omuz silktim.

“Annenin yaşını bilmiyor musun?” dedi şaşkınlıkla.

“Kırk beş.”

“Ben de ailenin en küçüğüyüm... Ama benim annem bu kadar genç göstermiyor. Üstelik bir sürü de krem sürüyor. Seninki ne yapıyor?”

“Güzel işte. Öyle,” diye kestirip attım.

“Kardeşlerin de güzel.”

“Evet, evet.”

“Ama sen onlara benzemiyorsun... Baban daha mı esmer?”

Kollarıma baktı, tatilde güneşten iyice yanmışlardı. Lucas'ın beni bilerek rahatsız ettiğini düşünmüyorum. Dürüsttü, düşündüğünü söylerdi. Ben daha önce nasıl sosyete insanı tanımadımsa o da belki bu denli esmer bir çocukla hiç takılmamıştı. Çocukların anne babalarına benzemesi gerekmez miydi? Anlamadığı veya aklına yatmayan ne varsa sorardı. Soruları içtendi ama bu sorusu beni rahatsız etti, devam etmesine daha fazla izin vermeyecektim.

“Baban havuç kafalı mı?”

“Hayır, annem öyle,” dedi. Soruya anlam verememişti ama sinirlenmemişti de.

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedim kararlılıkla, “dalgalardan sıkıcı olmaya başladı.”

Akıntıya karşı, üstesinden gelir gibi kocaman adımlarla sudan çıktım. Lucas ile vedalaşmadım, tekrar buluşmak için de bir şey söylemedim.

“Arkadaşın nerede Nikolaya?” diye sordu Javiera kurlanmak için yanına gittiğimde.

“Ondan sıkıldım,” dedim aldırışsızca, “çok salak.”

“Ama kimse senin kadar zeki değil ki Nikolaycıgım,” dedi gülerken ve ıslak karnımı gıdıkladı.

“Tek iyi yanı motosikleti olmasıydı,” diye itirafta bulununca bir rahatlama hissettim. Fakat turuncu kafalı arkadaşımın yaklaştığını görünce göğsüm daraldı. Lucas aptal ve tehditkâr bir gülümsemeyle bize doğru geliyordu.

“Hey Niko,” diyerek karşımızda dikildi. “Annene sorsana, bugün bizim eve gelmene izin verir mi.”

“Tabii tabii,” diyerek kısaca yanıtladım. “Güle güle.”

Gergin bir halde kumla oynamaya koyuldum. Tüm dikkatimi buna vermiştim, bir elimle havaya kaldırdığım kumu diğer elimin üstüne bırakıyordum. Her gün olduğu gibi gökyüzü bulutluydu ama Javiera'nın bakışları beni çöl güneşi gibi yakıyordu. Lucas yan döndü, koşarak biraz ilerledikten sonra aptal aptal bağırdı:

“Annene bir de çok güzel olduğunu söyle... ablan da çok güzel.”

Kumda koşarken yere kapaklanışını, yerden kalkıp hızla sahildeki evine koşuşunu izledik. Kızıl saçlı şişkonun düşmesi çok komikti ama kimse gülmedi. Javiera bana sonsuz gelen bir süre boyunca hiçbir şey demedi. Kıyıyı seyrettik, ben hiçbir şey olmamış gibi davrandım ama Javiera'nın her şeyin farkında olduğunu, olayın basit bir yanlış anlamadan ileri gelmediğini anladığını biliyordum. Bana hiçbir şey sormamasından, hatta azarlamamasından belliydi. Karmaşık sessizliğini sürdürecekti, ki bu daha kötüydü.

Bir an için bakışlarımız çakıştı. Benimkiler üzgün, onunkilerse huzursuzdu, bu huzursuzluğun ardında, gözlerinde düş kırıklığı görür gibi oldum, düş kırıklığının altındaysa çok daha kötü bir şey, merhamet vardı: Zavallı, terk edilmiş bir çocuk, onun ne suçu var. Tüm bedenim gerildi, ona meydan okurcasına baktım. Bana acımalarına izin vermiyecektim ama Javiera tam o sırada gülümsedi. “Nikolayım benim,” dedi, “canım Nikolayım...” Üzerime atılıp bedeninin tüm ağırlığını bıraktı, saç kremi kokan siyah saçları gözlerimi kapıyordu. Boynumu, başımı öptü. Okuduğum hikâyelerdeki ayılıp bayılan kahramanlar gibi tekrar tekrar üzerime yıkılarak, “Canım Nikolayım benim...” diye yineledi. Sonra oyuna ben de katıldım, kahkahalar atıyor, üstümden kalkması için onu gıdıkliyordum.

Sanırım yaşananların bu kadarını anlatmak yeterli, fakat bir şey daha var. Bir şey daha söylemem gerek. Çünkü kendi hikâyemi anlatmamın tek yolu bu öyküyü yazmak.

Öğle yemeğinde teyzemin hazırladığı balıkla patates kızartmasını yedikten sonra hâlâ tuhaf hissediyordum. Hissettiğim o ilk suçluluk çocuklar için son derece sert bir deneyim olabilir. Benim durumumda yalan söylediğim ilk sefer değildi ama basit bir kandırmaca da değildi, bir ihanetti. Bir anda annemi reddetmiştim. Daha da kötüsü, son zamanlarda onu bilerek ve isteyerek tamamen unuttuğumu fark etmiştim, belki de başka bir annem olmasını istemiştim.

O gece kitap okumadım. Uyku tulumuna girip üstümü örttüm. Annemi düşündüm. Nasıldır diye merak ettim, onu evde, karanlıkta Mauri'nin yanında yatarken, uyumadan önce vakit öldürürken, her zamanki gamsız haliyle ama yine de gitgide yaşlanırken hayal ettim. Onu özlediğimi hissettirdi ve o bilmeden de olsa onu kırdığıma üzuldüm, bilmediğinden bunu telafi de edemedim.

Kendimden nefret etmiştim, bütün gece gerginlikten karnım ağrıdı ve artık annemi gözümün önüne her getirişimde üzüntü duyacağımı düşündüm. Ertesi gün daha iyi hissediyordum. Her şeyin normalliğindendi galiba. Rutin her türlü acıyı dindirir. İnsan hata yapar, hayat devam eder. Bence bu büyümekle alakalı bir ders. Henüz on yaşındaydım ama içimdeki her şeyin nasıl durulduğunu görebilmiştim. Hiçbir şey o kadar da kötü değildi.

Kampta fazla vaktimiz kalmamıştı. Kalan günlerde teyzeme ve kuzenlerime eskisi gibi davranmaya kendimi çok zorladım. Benden beklenenleri yerine getirmeye hazır ol-

duğumu gösterdim. İyi çocuk olup öğrendiklerimi tekrar ettim ama bu defa bilerek rol yapıyordum. Son gece *carioca*⁴ şampiyonası düzenledik, ben kazandım, ertesi sabah da çadırları söktük, arabaya binip yola koyulduk.

Santiago’da bizi bir kaza haberi bekliyordu. Arabalara bekçilik yaptığı bir gece abimin sol ayağının üzerinden bir araba geçmişti. Olay tam tatilin ortasında yaşanmış, telaşlanmayalım diye bize haber vermemişlerdi. Abim salık verilen istirahat süresine dayanamamış, alçısını testereyle kesip çıkarmıştı. Mauri total ayağıyla, bense kolumun altında yeni kitaplarımla annemin evinde günlük yaşantımıza döndük. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki abim sakat ayağından bıçaklanıncaya kadar. Tekrar araba bekçiliği işine dönmüştü ama o yokken yerini kapalı çocuk abimin artık oraya ait olmadığını göstermek için topuğuna bıçağı saplayıvermişti. Abim birkaç gün hastanede kaldıktan sonra kaçtı, onu bir daha ancak San José Hastanesi’nde, bacağı kesilmiş halde görebildik.

Bu olay anneannem için bir dönüm noktası oldu. Verónica Teyzemin de yardımıyla aile mahkemelerine başvurarak annemin aleyhinde dava açma işlemlerine başladı. Amacı velayeti annemden almaktı. Mauri’yi ümitsiz vaka olarak gördüğünden söz konusu velayet onunki değil benimkiydi. Bütün olan bitenden sonra artık tamamen anneannemin velayeti altına girmem uzun sürmeyecekti. Teyzem de maddi olarak ona yardım edecekti.

Anneannem bana kendisinden hiç beklenmeyecek bir özen ve şefkatle ne yapmak istediğini açıkladı. Bense şiddetle karşılık verdim: Eğer beni annemden ayırır, onunla

⁴Şili’ye özgü, remi benzeri bir kart oyunu. (e.n.)

ve büyükbabamla yaşamaya mecbur ederse Mauri gibi kaçacaktım. Gerekirse bin kere kaçacaktım. Anneannem onu köşeye sıkıştırdığını anladı. Kaçtığımı bildirirse jandarma beni çocuk mahkemesinin atadığı bir merkeze götürecekti, yeni velinin yetersiz olduğu durumlarda yasa böyle buyuruyordu. Anneannem bu merkezlerin annemle olmamdan daha kötü olacağını da biliyordu. Dolayısıyla işlemler durdu ve ben hemen hemen eskiden olduğu gibi yaşamaya devam ettim, tek fark Noel’de aldığım iki yeni hediye oldu: Teyzem giysi, Javiera ise kitap almıştı.

Uzun zaman önceki bir kız arkadaşım bir şey anlatmıştı bana. Annesi ona sormuş: “Babandan ayrılmamı ister misin?” O zamanlar altı yaşındaymış. Kız ağlıyor, her gün yaşanan sert kavgalar onu üzüyormuş ama annesi ona bu soruyu sorduğunda ağzından hızlı ve kararlı bir “hayır” çıkmış. Yaşananlar gitgide kötüleşmiş, birkaç yıl sonra babası onları terk etmiş, kız annesiyle maddi manevi bir sürü sıkıntı yaşamış. Kız arkadaşım çocukluğunun büyük kısmında, hatta büyüdüğünde de, o soruya “evet” yanıtı verseydi ne olurdu diye merak ettiğini itiraf etti. Belki de o acıları hiç yaşamayacaklardı. Çoğu zaman hayatından memnun olmadığını hissediyordu, her şey daha farklı, “daha iyi” olsaydı, bugün onu mutsuz eden güvensizlikleri taşımayacağına inanıyordu. Ona artık yirmi beş yaşında bir kadın olduğunu, yaşadıklarından anne babasını sorumlu tutamayacağını, olanları kabullenmesi gerektiğini, herkesin elindekiyle idare ederek yaşadığını söyledim. Kendimi bir kız çocuğuna laf anlatır gibi hissettim, çocuk gibi davrandığımı söyledim ona.

Genelde böyle sarsılmaz bir özgüvenle insanlara bu tür şeyler söylerdim. Fakat aslında teyzem ve kuzenlerimle ge-

çirdiğim o yaz tatilinin anısı halen ara sıra zihnimde canlanıyor. Eski kız arkadaşına da aynı böyle oluyordu herhalde.

Çocukluğuma döneyim. Anneannemin evinde kaldığımda beni o uyandırır, kahvaltımı hazırlar ve okula bırakırdı. Sitedeki evde kaldığımdaysa beni uyandırmak için sabah yedide annemi cep telefonundan arardı. Teyzemin niyeti neydi diye düşünüyorum. Bana yardım etmek, başka bir gerçekliği göstermek, beni o topluluktan çıkarmak ve okumamı sağlamak istiyordu. Ona göre daha iyi bir insan olmanın yolu buradan geçiyordu. Ama ben o iyi insan olma yolunu reddettim, bir defasında teyzemin bana dediği gibi, fırsatı teptim. Okumadım ve annemle babamın durduğu noktadan pek de ileri gitmedim. Teyzemi hayal kırıklığına uğratmak istemedim; ne onu, ne anneannemi ne de kendimi. Ama bana uzatılan yardım elini kabul etmem birçok şeye arkamı dönmem demekti. O zamanlar her neysem ondan vazgeçmem anlamına geliyordu. Kimdim ben? Annesini her şeyden çok seven bir çocuktum, annemin yanında kalacak, ona bir daha asla ihanet etmeyecektim. Sanırım anlamıştım: Annem dünyanın en güzel annesi değildi, muhtemelen hiçbir zaman beni tatile götürmeyecek veya sevdiğim yemekleri yapmayacaktı ama yine de benim annemdi ve eğer ben onun yanında durmazsam onu başka kimse sevmeyecekti.

Annemden ayrılıydım bu beni bir yalandan diğerine sürükleyecek, ait olmadığım bir hikâyeyi yaşamama neden olacaktı diye düşündüm uzun süre. Fırsatı tepmek, elimdekiyle yetinmek benim için dürüst olmanın tek yoluydu. Kesin olan şu ki, anneme ve abime kavuştuktan sonra bir daha hiç eskisi gibi olamadım – La Serena’da geçirdiğim günleri belki de bu yüzden unutamıyorum. İçimde bir şeyler son-

suza kadar kayboldu ve olduğum kişi ile olabileceğim kişi arasında sıkışıp kaldım. Çok kez teşebbüs etmeme rağmen on yaşındaki o çocuğun oradaki tatilinden –hayatının son tatilinden– önceki sesini geri kazanamadım.

Bu denli önemsiz bir olaya bu kadar kafa yormak belki abartılı geliyordur, bu kadar küçük bir çocuğun hayatını şekillendirecek bir kararı gerçekten alabileceğini düşünmek de öyle geliyor olabilir. Dürüstlükten söz etmek de abartılı; ergenliğim boyunca, özellikle de babam hapishaneden çıktıktan sonra başımı sayısız belaya sokan bizzat bendim. Fakat tüm bu abartıya sığınmaktan başka bir şey gelmiyor elimden, kuzenim Javiera gibi her ayrıntının bir anlam taşıdığına inanmak ve zorla her şeyi yerli yerine oturtmaya, her şeyin anlamını bulmaya çalışmak. Belki de bu benim somutluğa fazla önem veren, bazı şeylerden emin olmadan dünyada ayakta duramayan bir insan olmamdan kaynaklanıyordur.

İlerleyen yıllarda on yaşında yaşadıklarımın çok daha vahim güçlüklerle karşı karşıya kaldım. Ama annemin yanında kalmak, onunla elimden geldiğince ilgilenmek benim için bir teselliye dönüştü. Tıpkı kitap okumaya devam etmenin ve zamanı geldiğinde koşullarla yüzleşmeye hazırlıklı olacağımı düşünmenin verdiği teselli gibi.

NE ŞANSLIYIM

Denise aynayı yere düşürünce kadın inlemeyi kesti. Ayna kenarından kırılmış, zor duyulan, belli belirsiz bir ses çıkarmıştı, böylesi bir apartman binası ya da herhangi bir bina için sıradan sayılabilecek küçük infilaklardan biriydi. Fakat onun için sıradan bir darbe değildi. Kadın sesin nereden geldiğini çok iyi biliyordu ve inlemeyi kesti. Yine de hareket etmeyi sürdürdü. Fiziksel değil zihinsel olarak dikkati dağılmıştı.

Kapının diğer tarafında saklanan Denise dikkat kesildi. Koridorda bağdaş kurmuş oturuyordu. Kirada oturduğu bu dairede koridorun bir tarafında iki oda, diğer tarafındaysa salon vardı. Günümüzdeki binalarda ihtiyaç duyulmayan bir koridor. Koridorların yatak odalarını korumaya yaradığı için önemli görüldüğü, odalardan çok koridor olan bir dönemden kalma. Aynayı kamera vizörü gibi odaklayarak kullanıyordu ama ellerinin arasından kayıp düşünce bedenlerin hareketlerini dinlemekle yetinmek zorunda kaldı. Bu sesler önceden işittiği istek ve acı dolu iniltiler kadar hararetili değildi. Seksele ilişkilendirdiği ıslak hışırtılar değil, elbise ile kumaşın sürtünmesinden kaynaklanan seslerdi. Çünkü bu çift hiçbir zaman cırlıçıplak soyunmuyordu ama utandıklarından veya çekindiklerinden değil. Sadece gerek-

li gördükleri kadarını çıkarıyorlardı. Denise artık anlamıştı. Sınırlar ve engeller koymaktan keyif alıyorlardı. Birbirleri için kolay erişilir olmamaktan, dolambaçlı yolu kullanmaktan hoşlanıyorlardı. Denise'in anladığı kadarıyla ikisi en çok Juan Carlos'un kadının külotu üstündeyken içine girdiği anlardan zevk alıyordu. Külotun ağ kısmını yana sıyrıp parmaklarını orada tutuyor ve nefesleri sıklaşıyordu.

Denise gözlerini kapadı. Bir sonraki hareketi beklerken avuç içini soğuk zemine dayadı. Kadın tekrar inlemeye başladı. Ama bu defaki öncekinden farklı bir inleme. Denise artık bunları ayırt edip yorumlayabiliyor. Bu iniltilerin, devamını bildiği bir senaryonun başlangıcı olduğundan emin: Juan Carlos kapıya ve Denise'e sırtını dönecek, böylece Denise'i görme tehlikesi de ortadan kalkacak –gerçi yaptığı şeyden dikkatinin kayması pek mümkün değil, daha önce hiç olmadı en azından– sonra ritmik homurtusunun yoğunluğu ve hızı artacak, ta ki kadın art arda çığlıklarla orgazma varana kadar, kadından sonra bu defa da kendisi horultu, inleme ve küfürler eşliğinde muradına erece kadar devam edecek. Denise, Juan Carlos'u göremedi ama az sonra yastıkları eline alıp böğürmesini bastırmak için yüzüne kapayacağından, komşu kadınınsa gözlerini arabası duvara tosluyormuş gibi sımsıkı yumacağından emin. İniltiler bunların alametiydi ve tam da böyle oldu, üstelik hepi topu birkaç dakika sürdü. Ev yeniden gündelik gürültülerin sessizliğine büründü. Denise bu tür sonlara tanıklık ettiği zamanlarda olduğu gibi yine kadın olmanın en büyük dezavantajlarından birinin numara yapmak olduğunu düşündü: Kadınlar numara yapabilme gücüne sahipti.

Kapanışta genellikle komşu kadın geri çekilirdi, adamsa onun yakınlığına ihtiyaç duyar, kollarını kadının boynuna

dolayıp meme uçlarını okşardı, onu sakinleştirmek ister gibi ya da tıkanmış göğsüne Vicks sürer gibi. Fakat Denise orada daha fazla durmadı, zaten dinleyecek bir şey de kalmamıştı. Aynayı yerden almadan ayağa kalktı. Düştüğü yerde kalabilirdi, nasılsa kadın kısa süre içinde geri getirecekti. Elinde aynayla kapısını çalacağını biliyordu. Çoktandır biliyordu, başından beri, bakışları aynanın yansımasında ilk kez buluştuğundan beri. Camda bir parmak izi vardı, Denise bu kurumuş ter izinde komşu kadının ısıldayan gözlerini, huzursuzluk yerine şaşkınlıkla bakışını görebiliyordu. Aynada gördüğü parmak izindeki bakışa karşılık verdi. Sakin ve dingin bakışları hem af diliyor hem de kendini savunuyordu.

Denise yan odaya kadar parmak ucunda yürüdü, Fransız kızın odasıydı burası. Ses çıkarmamak için kapının tokmağını yavaşça çevirdi, yatağa oturdu.

Çok geçmeden kapı çalındı. Hafifçe. Denise kapıyı açmaya da parmak ucunda gitti. Komşusu bakışlarını yere sabitlemiş, karşısında duruyordu. Denise kenara çekildi, kadın içeri girerken alçak bir tünele girmeye çalışır ya da reverans yapar gibi öne eğildi. Ellerinde aynayla yatağa doğru ilerledi ve sakin bir ifadeyle durdu. Kırık aynayı uzattı. Denise aynayı ters çevirip yatağın üstüne attı, yansıtan yüzey karanlığa gömüldü.

“Bir daha gelmeyeceğiz,” dedi komşu kadın kendine özgü çekingen ses tonuyla.

“Tamam,” dedi Denise, “anlıyorum.”

Birbirlerinin gözlerine baktılar, tıpkı daha önceki seferler aynadan baktıkları gibi.

“Juan Carlos’a daha söylemedim,” diye konuşmayı sürdürdü komşu kadın, “artık gelmeyeceğimizi ve...” Sustu. Ağzından çıkan sözler kafasını karıştırmış gibi başını sal-

ladı. Her zamankinden daha güvensiz görünüyordu. “Demek istiyorum ki... demek istediğim...” Duraksadı. “Artık gelmeyeceğiz, Juan Carlos hiçbir şey bilmiyor. İki meseleyi de bilmiyor ve Juan Carlos, Juan Carlos...”

Daha fazla konuşmadı, gerek yoktu. Denise anlamıştı. Komşusu da nihayet bir şeyden emin olmuş, kararını vermişti ve adamın ismi, Juan Carlos, iki kadının tepesinde tınladı – onlara hükmederek, duman gibi onları kirleterek, bir haritadaki konum işareti gibi onlara yol göstererek, aynı anda onları hem tüketip hem okşayarak, tıpkı aşk gibi.

Carolina benimle ilk kez konuştuğunda okuldan dönüyorduk, Berna Sokağı'nda yürürken karşılaştık. Ben *Ay Savaşçısı*'nin çıkartma albümünü karıştırıyordum, kendimi öyle kaptırmışım ki yürürken önüme bakmıyor, ara ara bir şeylere takılıyordum. Çizgi film fanatizminin ötesinde bir keyifti bu benim için ve durumun ciddiyeti annemin çıkartmalara para harcamamı yasaklamasına kadar varmıştı. Ben de onları gizlice toplayıp albüme yapıştırıyor, birkaç sokak ötedeki evimize varınca da albümü komşunun kurtbağrı çalısına gizlemek zorunda kalıyordum.

Birinin yanımdan seslenerek, “Ay Savaşçıları’nı çok mu seviyorsun?” dediğini duydum. Korkuyla sıçradım ve albümü hızla kapadım.

“Sen hangisisin?” dedi yine aynı ses.

Gözücüyla kim olduğuna baktım. Tanımadığım bir kızdı ama hırkasında benimkiyle aynı simge vardı.

“Merkür,” dedim kuşkuyla. Merkür *Savaşçısı* bana göre içlerindeki en iyi karakterdi. İçten içe Serenity'nin dikkat

çekiciliğine, tepede topladığı saçlarına ve boş vermişliğine heves etsem de kendim için sessiz, çalışkan ve kısa saçlı ergeni tercih ediyordum.

“Ben Plüton’um,” dedi Carolina.

O karakteri bilmediğimi saklamaya çalışarak başımı salladım. Ama pek de heyecanlanmamış halim kablolu televizyonumuz olmadığını ve *El Club de los Tigritos*’un tekrar bölümlerine mahkûm olmamın korkunçluğunu açıkça ele veriyordu.

“Uranüs Savaşçısı ve Neptün Savaşçısı’yla birlikte Ay Savaşçısı S’de ortaya çıkıyor,” diye açıkladı. “Ne kadar eksiğin kaldı?”

“Sekiz,” diye yanıtladım önceki cehaletimi örten bir gururla.

“Onları Salo dışında bir yerden almalısın,” dedi. Konuya hâkim görünüyordu, söylediğim rakamdan etkilenmemiş gibiydi. “En zor bulunanları elliye ya da yüze satan amcalar var. Bende sadece en zorları eksik, çünkü ben Zodyak Şövalyeleri’ni de biriktiriyorum. Zodyak Şövalyeleri’ni sever misin? Ay Savaşçısı’ndan daha çok hoşuma gidiyor benim.”

Yine ne diyeceğimi bilemedim. Zodyak Şövalyeleri... Pek izlediğim bir çizgi film değildi. Hoşuma giderdi ama Ay Savaşçısı’na duyduğum hayranlığı hissetmezdim nedense. Öylece kalakaldım, bilgisizliğimi gizlemek için başımı bile sallayamadım. Zodyak Şövalyeleri’ni bilmediğim ortaya çıkmıştı. Carolina’nın karşısında aklım karışmış, paniklemiştim. Sonraları da defalarca yaşayacağım bir duyguydu bu, ne zaman o küçük kız –yani ben– ve bir görüş arasında uçurum açılrsa bu hisse tutunuyordum. Carolina ise etrafını çevreleyen dünyaya yargılarıyla gayet iyi hükmediyordu.

“Bizim evde izleyelim mi?” dedi doğallıkla.

Yine başımı sallayarak onayladım. Gelecekte defalarca yaşayacağım gibi, panik çekici ve hoş bir hal aldı. Sanki o sırada sahneye bir el girmiş, üzerinde güvenle yürünecek bir köprü gibi bir anda dışarı uzanarak ya da arkamdan itti-
rerek beni o uçurumu geçmeye zorluyordu.

Albümü koltukaltıma alıp Berna Sokağı boyunca Carolina'nın peşinden yola koyuldum. Yürürken ona daha dikkatli baktım. Çok zayıftı, uzun kollarında ve bacaklarında koyu renkli tüyler vardı. Boyuna bakılırsa benden birkaç sınıf üstteydi. Başında beyaz bir saç bandı, topuzunda kırmızı bir toka vardı, saçları öyle gürdü ki açıkken beline kadar uzanıyor olmalıydı. Uzun saçı severdim, çünkü kadınsı güzellik uzun saçtan gelirdi. En azından okulda bir arkadaşımın öyle olduğunu duymuştum: En güzel kadınlar uzun saçlı olanlardı. Benim saçlarımsa tepeden küt kesimli, altları kıpkısaydı. Beni kuaföre babam götürür, saç modelimi – sabahları yapması en kolay olanı– o seçerdi. Yeterince güzel olduğumu, fazlasının gereksiz olduğunu söylerdi. Babamın burnu kırık, birkaç dişi takmaydı, dolayısıyla neyin gereksiz olduğuna dair bir şeyler biliyor olmalıydı. Okuldaki arkadaşımın duyduğuma inanıyor değildim, hatta bunu duyduğumda hayatımda ilk kez oğlanların –ya da erkeklerin– ne kadar aptal olabileceğinin farkına vardım. Fakat o küt saçla onca yıl geçirdikten sonra artık denizkızı gibi uzun ve gür saçlarım olsun istiyordum. Karşılaştığımız ilk dakikalarda Carolina'nın güzel olup olmadığına karar veremedim. Öte yandan görüntüsüne pek önem vermiyor gibi görünse de dikkat çekici olduğunu anlamıştım. Dizleri yara içindeydi. Benim dizlerimde de beni çirkin ve daha az kadınsı gösterdiğini düşündüğüm birkaç yara vardı, Carolina

ise bunlarla gurur duyuyordu sanki, savaş yarası gibi, canlı olduğunun kanıtı gibiydiler. Kısa saçlarım, fazla kilolarım, soluk tenim, yuvarlak ve saf suratımla kıyaslayınca Carolina benden çok farklıydı, bunu ilk anda anlamıştım.

Tokio Sokağı'na gelince sağa döndük. Bizim eve gitmek için sola dönölüyordu, aksi yöne ilerleyince içimde bir tatmin duygusu kabardı. Yine sınırların dışına çıkıyordum. Yaptığının zararsız olması için korunaklı bir çocuğun göstereceği özenle yasakların sadece sınırında geziniyordum: marketten Negrita çalmak, albümüm için gizlice çıkartma toplamak, eve dönerken yolu uzatıp başka yerlerde gezmek. İzin almadan, haber vermeden. Annemlerin beni sakındığı gerçek dünyayı biraz olsun tatmanın tek yolu bu gibiydi. Benden başka kimse bilmeseydi, arkadaşlarım beni muhallebi çocuğu zannedip halime acısa bile. Üzerine titrenen biri olmak en küçük düşürücü şeylerden biriydi, bu yüzden kendimi soyutluyordum. Göze çarpmamaya çalışıyor, arkadaşlık kurmaktan kaçınıyordum. Alay ve acımalara katlanmaktansa arkadaşsız kalmak daha iyiydi.

Carolina'yla beraber sevinçle Conchalí sokaklarında yürüdük. Bizim evi epey geride bırakıp Cardenal Caro Bulvarı'na çıktığımızda, köşede içki içen adamlar gördüğümde ya da bazı binalar hayli yoksul görüldüğünde bile duyduğum keyif azalmadı. Özgürce yoluma devam ettim, daha doğrusu kaygısızca – benim için bazen özgürlüğe en yakın duygu buydu.

Carolina sokaktaki yaprakları toplayan yaşlı bir adama eliyle selam verdi, adam bakışlarını yerden neredeyse hiç kaldırmadı bile. Sokağın köşesindeki evi tek katlı ama çok büyüktü. Avlu geniş bir asmanın gölgesinde, bir uçtan bir

uca uzanıyordu. Carolina bahçe kapısını açar açmaz iki büyük köpek yanımıza geldi. Carolina köpeklerin zararsız olduğunu söyledi, sonra avlunun sonuna kadar yürüdü ve dört kişilik bir kanepede oturan yaşlı teyzeye, “Merhaba büyükanne,” dedi. Kadın elleri kucağında düşüncelere dalmış halde karşıya bakıyordu, öyle huzurluydu ki uzun süredir bu şekilde oturuyordu sanki, babamın anlattığı Budist keşifler gibiydi.

“Büyükbaban saat ikide sofraya oturacak, onunla beraber yemek ister misin?” diye sordu büyükannesi. Üstümü koklayarak etrafımı saran köpeklerin arasından geçip yaklaştığımı görünce, “Hoş geldin kızım,” diye ekledi.

“Bakarız,” dedi Carolina.

“Bakarız,” diye yineledi büyükannesi bana göz kırparak. “Hep de bakar,” dedi gülen gözlerle başını sallayarak.

Carolina, “Biz odama geçiyoruz,” deyip eve yöneldi.

“Peki, tamam,” dedi büyükannesi ve bakışlarını tekrar ufka çevirdi.

“Burada ben, burada da annem yatıyor,” dedi Carolina avlunun sonundaki odaya girip tek kişilik yatakları işaret ederek. Oda ahşaptandı, biraz eskimiş görünüyordu. Döşemeler gıcırıyor, içerisi kuaför salonu gibi kokuyordu.

“Bu da bizle kaldığı zamanlarda abimin yattığı yatak. Bazen bir amca da kullanıyor.”

Benim de abim vardı ama pek sık görmüyordum. Carolina’ya ondan bahsetmedim. Konu açıldığında annemin öğrettiği gibi, “Baba tarafından yarı abim,” diye açıklardım.

Carolina hasır kitaplıktan üç albüm çıkardı, halıya oturup bağdaş kurdu, kucağında Ay Savaşçısı albümünü açtı.

“Çıkartmaların yanında mı?”

Ben hâlâ ayakta duruyordum. Karşı köşedeki tuvalet masası dikkatimi çekti. Beyazdı, oval bir aynası vardı. Üstünde kremler, parfümler ve kolyelerle dolu kutular duruyordu. Sağda bir rafın üstünde granül ağdayla tüy almaya yarayan bir makine, yerdeyse bir sürü dergi vardı. Aynanın kenarları abiye giysiler giymiş şapkalı kadınların fotoğraflarıyla doluydu. İçlerinde sadece Leydi Di'yi tanıyabildim.

“Annem tam bir monarşi hayranıdır. Adımı da o yüzden böyle koymuş,” diye açıklama yaptı ve sabırla iç çekti. “Bu arada senin adın ne?”

“Nicole, Nicole de la Cruz.”

“Nicole,” diyerek düşünceli biçimde tekrar etti. “E ile bitiyor değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Güzelmış,” dedi. “Geniş ünlüyle bitiyor. Benim adım Carolina, Monako Prensesi Caroline'den geliyor. Ama küçüklük, şirinlik çağrışımı yaptığından *-ina* ile bitmesini seviyorum. O yüzden bana Caro diyebilirsin.”

İsmim iyi ki sınıftaki diğer altı kız gibi Camila değildi. Fakat sonunda “a” harfi olmadığı ve “e” ile bittiği için kulağa erkeksi geliyordu.¹ Carolina'nın, yani Caro'nun ismini beğenmesine memnun olmuştum.

“Dördüncü sınıfta mıydın? Seni hatırlıyorum. Geçen yıl en iyi öğrenci seçilmiştin değil mi?”

Çekinerek başımla onayladım.

“Ben beşe gidiyorum,” dedi.

Dördüncü sınıftayken din dersindeki en iyi öğrenci olmak için çok çabaladığını anlattı bana. Bunu neden istediğini bilmiyordu ama birinciliği elde etmek için çok çaba

¹ İspanyolcada dişil isimlerin çoğu “a” harfiyle biter. (e.n.)

göstermişti. Öğretmene her konuda yardımcı olmuş, sabah dualarını o okutmuş, Eski Ahit'ten kıssalar okumuş ve sınıftaki tüm tartışmalara katılmıştı. Hatta dinozorların aslında hiç yaşamadığını söyleyerek sınıftaki *Jurassic Park* hayranlarına ve plastik kemikler biriktiren küçük paleontolog arkadaşlarına kafa tutacak kadar ileri gitmişti. O yılı birincilikle tamamlayacağına emindi ama yıl sonu töreninde bir başka öğrencinin ismi okunmuştu. Evet, o çocuk da Katolikti ama bütün yıl tek laf etmemişti. Ne iman duasını ne de daha az bilinen başka duaları biliyordu. Kendisinin birinci seçilmesine çok kırılmış, ihanete uğradığını hissetmişti. Ertesi yıl öğretmene gözücuyla bile bakmadı ve din konusunu bir kenara bıraktı. Daha sonra Çocuklar İçin Felsefe dersini veren öğretmenin gözüne girmeye başladı. Aslında kendini hiç zorlamıyordu, pek düşünmeden aklına geleni söylüyordu sadece. Örneğin Noel Baba kıyafetinin kırmızı renginin Coca-Cola'dan geldiği gibi saçma şeyler. Fakat yorumları öğretmenin hoşuna gidiyor gibi görünüyordu, sonunda yılın öğrencisi belgesini almak üzere Caro'nun adını okumuştun. Caro belgeyi bir süre yatağının üstündeki duvara asmış ama belgelerin önemsiz olduğunu anlayınca kaldırmıştı.

Onu dinlerken öyle etkilendim ki sözünü bitirince tüm cesaretimle, babamın Eski Ahit'in bir metafor olduğunu söylediğini anlattım. Metaforun ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordum ama Caro beni onayladı ve babamın akıllı bir adam olduğunu söyledi.

Çıkartmalarımızı değiştokuş ettik. Caro'da işime yarayan pek bir şey yoktu, yine de onun işine yarayabilecekleri değişmeye razı oldum. Elimizdeki fazla çıkartmalar için sisimoni fıstık oynadık. Caro hasır kitaplıktan bir albüm daha çıkardı. "En değerlisi," dedi bilgiç bir gülümsemeyle. Kalın

kartondan yaprakları ve yapışkanlı plastik koruyucusu olan gerçek bir fotoğraf albümüydü bu. İçinde siyah beyaz fotoğraflar, ansiklopedilerden kesilmiş yazılar ve Caro'nun yaptığı resimler vardı.

Pompei. National Geographic'te izlediği bir belgeselden beri Pompei'deki kalıntıların hayranı olduğunu söyledi. 24 Ağustos 79'da Vezüv Yanardağı'nın şiddetli ve gizemli bir biçimde püskürdüğünden bahsetti. Konuşurken bazı "s"leri "f" gibi söylediğini fark ettim ama ses tonu hep büyüleyiciydi, aynı anda hem güçlü hem de sakindi. Kaçaklar Bahçesi'ni ve arkeolog Giuseppe Fiorelli'nin lavlar içindeki Pompeililerden geriye kalan boşlukları doldurarak yaptığı korkunç heykelleri anlattı. Daha önce birini hiç bu kadar ilgiyle dinlememiştim. Cümleleri ısıldıyor, etrafa güç yayıyordu. Yaşamımı sürdürmem için gereken talimatları veriyormuş gibi dinliyordum onu. Bilmediğim ama öğrenmeye ve tıpkı onun gibi hissetmeye hazır olduğum tüm bu bilgilerle donatıyordu beni. Mutfağa gittik, domatesli peynirli sandviç yaptı, hem de mikrodalga fırında. Mikrodalga! Bizim salondaki otuz beş ekran televizyondan çok daha büyük olan kocaman televizyonları ve kablolu yayınlarının yanı sıra bizim evde olmayan bir başka şey daha. Büyülenmişim. Caro çeşmeden su içti, sonra bana da ikram etti. O sıralar yaygın olan menenjite tükürük yoluyla yakalanma tehlikesini barındıran diğer durumlarda da yaptığım gibi susuzluğa direndim. Fakat daha sonra, aynı gün komşudan dondurma aldığımızda Caro bana birbirimizinkinin tadına bakmayı önerdiğinde menenjiti unutup korkusuzca onun tükürüğünü yalamış oldum. O akşam su deposuna kadar yürüdük ve bir anıtmış gibi seyre daldık. Juanita Aguirre'den El Cortijo Mahallesi'ne dek kafamıza göre dolaştık. Hiçbir yetişkin ne

yaptıklarımıza ne de konuşmalarımıza dahil oldu, okuldan veya anne babalarımızdan bir daha söz etmedik. Sanki yoklardı, sanki her türlü engeli –okulu, ailelerimizi– arkamızda bırakmış, kararlarımızı gerçekten kendimiz alıyorduk, vaktimizden de yemeğimizden de kendimiz sorumluyduk.

Televizyonda *Ay Savaşısı*’nın yeni albümünü müjdeleyen bir reklam görünce ikimiz de havalara uçtuk. Sonra Caro yeni albümü alacak kadar harçlığı olmadığını fark etti. Benimse satın almaya bile iznim yoktu ama bunu itiraf etmeye çekindim ve stratejik bir hamleyle güçlerimizi birleştirmeyi önerdim. Arkadaşlığımızın ilk anlaşması olarak albümü ortaklaşa almaya karar verdik. Saat beşte Etcétera kanalında *Zodyak Şövalyeleri* başladı. Televizyona iyice yaklaşmış halının üstüne oturduk, sesi sonuna kadar açtık. Caro tek bir satırını bile atlamadan açılışa eşlik etti: “Efsaneye göre dünya ne zaman kötü güçlerin eline geçecek olsa şövalyeler ortaya çıkar.” Okul binasının köşesine oturduğum ve rüzgârın sırtımda daireler çizerek beni hafifçe okşadığı zamanlardakine benzer bir keyif ve rahatlık hissettim o an. Huzur ile ihtişamın bir araya geldiği, bitmesini hiç istemediğim bir histi bu... Okuldan sonra bir akşamüstü anne babalarımız olmadan halıya oturmuş, elimizde peynirli domatesli sandviçlerle *Zodyak Şövalyeleri*’ni izlemenin verdiği mutluluğu hiçbir kelime anlatamaz.

Denise yorgun argın merdivenleri çıktı: Başı öne eğik, kolu kuvvet alıp kendini yukarı çekmek için beton tırabzana dayalıydı. Üç basamakta bir iç çekiyordu. Eve dönüyordu. Günlerden cuma, saat akşamın sekiziydi. Kütüphane-

deki dokuz saatlik mesaisi boyunca yerinden sadece birkaç defa kalkmış olmasına karşın yorgun hissediyordu.

Danışmada çalışmaya başlayalı üç yıl olmuştu. Bu işi kabul ederken kendisi için ideal olduğundan emindi: sessizlik, toz, kitaplar. Romantik bir romanın kahramanı gibi rafların arasında gezinen, etrafı hikâyelerle çevrili, parmaklarını usulca kitapların üzerinde gezdiren biri gibi hayal etmişti kendini. Gerçekse epey farklıydı. Kütüphane bir alışveriş merkezindeydi – alışveriş merkezinin çalışma saatlerinde, alışveriş merkezi maaşıyla, alışveriş merkezi ahalisiyle ve alışveriş merkezinin floresan ampulleriyle çalışıyordu. Kitapların üstündeki toz, hatta hem toz hem de dezenfektan jel avuç içlerini kurutmuştu. Çünkü ne zaman eline plastik kaplamalı yapış yapış bir çocuk kitabı alsa mutlaka birkaç damla dezenfektan jel kullanıyordu. Bir forumda okuduğuna göre, kütüphanelerde umumi bir tuvaletten on sekiz kat daha fazla bakteri varmış, kitapları okumadan önce de birkaç saniyeliğine mikrodalga fırında tutmak gerekiyormuş. Aslında pek temizlik hastası değildi – kahve karıştırdığı kaşıklar odasındaki komodinin üstünde opaklaşıp antika koleksiyonu gibi üst üste yığılıyor, çöp kutusunu ancak bir çay poşeti daha atılamayacak duruma geldiğinde boşaltıyordu. Fakat kırk beş saatlik bir mesai söz konusu olunca her şey fobi haline geliyordu.

Kütüphaneye gelenleri, ne okuduklarını, hangi kitapları ödünç aldıklarını bir süreliğine gözlemlemiş, sıradışı bulduğu okurlardan bir liste yapmıştı.

Kadın, yirmi yedi yaşında, üç kitap: Papaz Hurtado'nun biyografisi, Assisili Francesco'nun biyografisi ve Lovecraft'ın *Necronomicon'un Tarihi*.

Erkek, kırk sekiz yaşında, bir kitap, bir de dergi: *Masonluğun Sırları* ve *Cosmopolitan* dergisinin Ocak sayısı.

Erkek, ellili yaşlarda. (Daima aynı kasketi takıyor, aynı gri ceket ve aynı denizci mavisi pantolonu giyiyor. Daima!) Bir çocuk ansiklopedisinden hücrenin yapısıyla ilgili sayfanın fotokopisini çekiyor.

Liste uzun süre aynı kaldı. Öğleden sonralarını sıcaktan bitap halde, tozdan kupkuru olmuş ellerinde dergilerle yelpazelenerek geçiriyordu – klima muhtemelen takıldığı gündən beri çalışmıyordu. O havasızlıkta okurların nefesiyle, yapış yapış kitapların ve daha kim bilir nelerin esansıylar karışan yemek alanı kokusu yüzünden ara sıra yüzünü buruştururdu. Gerçi yüzünü buruşturduğunda koku daha katlanılır hale gelmiyordu, duyduğu tiksintinin göstergesi olmaya yarıyordu sadece. Saf bir yüz ifadesiyle rafların arasında kaybolup bir kitabın kendisini şaşırtmasını beklemiyordu. Vaktinin çoğunu olabildiğince bilgisayar başında geçiriyordu. Kütüphaneden hiç kitap almıyor, sadece Pijama Surf'teki haberleri, punk bir makyöz ile Brooklyn'li sevgilisinin Rusofilia adlı blogunu, her tür Tumblr sayfasını, bakteriler ve virüsler hakkındaki forumları okuyor, Facebook'a bakıyordu. Canı sıkılıyordu. Gelenlere selam vermekten kaçınıyor, bir şey sorduklarında bir iki heceli sözcüklerle yanıt veriyordu. Fotokopi isteyen herkesten nefret ediyordu. Sırf elli pesoluk bir fotokopi için –bu düpedüz dolandırıcılıktı– yerinden kalkıp eskimiş bir makineyle mücadele etmek zoruna gidiyordu. Ayağa kalkmasının ederi buydu işte: elli peso.

Üçüncü kata gelince son defa derin bir iç çekti. Yaşadığı apartman dört katlı beton bir küp şeklindeydi. Etrafındaki benzer binalar ağaçlık alanlarla birbirine bağlanıyordu,

geniş gövdeli ağaçların tepesine türlü türlü kuşlar konardı. Tam yaşanacak yerdı, orası kesin. Dört yıl geçmesine rağmen pazar günleri çim biçme makinesinin gürültüsüyle uyanmak Denise'i hâlâ şaşırtıyordu. Önceleri bahçeler ve çiçekler için kaygılanmak nedir bilmezdi, yeşilliliğin içinde hiç bu denli bulunmamıştı. Hayatının büyük kısmı, otların parayla birine temizletildiği muhitlerde geçmişti. İlk yıllar Nũnoa'daki değişiklikler dikkatini cezbediyor, eline kamerasını alıp mahallenin meydanlarında ve XXIII. Juan Parkı'nda dolaşmaya çıkıyordu. Dijital Fujifilm makinesinin askısını boynuna geiririrdi, tıpkı her an çekilmeye hazır bir tabancı gibi. Kamuflej kıyafeti olarak da gri eşofmanını giyerdi. Bu denli farklı sokaklarda kaybolmak hoşuna gidiyordu. Eski binalara bakar, ellilerden kalma modern mimarilerini incelerdi, büyük çoğunluğu ya terk edilmiş ya ihtiyaşların sığınadı olmuş ya da meşhur pazarlama şirketlerinin üssü haline gelmişti. Bir sürü fotoğraf çekerdi: bah kapılarından uzanıp bakımlı bahçelerin, metal parmaklıklara yılan gibi dolanmış kuru dalların, terk edilmiş bir evin yarı açık penceresinin, ciddiyetle veya neşeyle geçip giden üniversite öğrencilerinin, aceleyle makyaj yaparken bir yandan da sigara içip muhabbet eden sosyal hizmet görevlilerinin. Ona en iyi modellik edenler –en azından fotoğrafının çekilmesinden en çok keyif alanlar– terk edilmiş binalara sığınan ihtiyaşlardı. Günün bitmesini beklerken gülümseyerek veya pelesenkağalarından dökülen lila renkli çiçeklere doğru sabit bakışlarla poz verirlerdi. Denise kadın olmanın avantajlarından birinin daha az tehditkâr görünmek olduğunu biliyordu. Yine de fotoğraf çekerken fazla göze çarpmamaya çalışıyordu, bu yüzden kendine küçük bir makine almıştı. Bu durum dedeler ve nineler için geçerli de-

gildi, onlara selam verir, sonunda da teşekkür ederdi. Çoğu zaman onu içeri davet ederlerdi. Fotoğrafçının katılımcıdan ziyade gözlemci olduğu için belli bir mesafeyi koruması gerektiğini düşünür, onu davet ettiklerinde huzursuzlanırdı ama bir kereliğine bu kuralı yok saydı, böylece en sevdiği fotoğraflardan biri ortaya çıktı: avluda yarı gizlenmiş halde sigara içen doksan bir yaşındaki bir kadının haşarı, anlamlı, berrak yüzünün yakın çekimi.

O zamanlar geride kalmıştı. Şimdi yürürken kimseye dikkat etmiyordu, yorgun adımlarla, düz bir çizgi üstünde işten eve dönüyor, her basamakta iç çekiyor, sehpanın üstündeki kaşıkları kaldırmıyor ve evden ancak tek bir çay poşeti daha atılamayacak duruma gelen çöp kutusunu boşaltması gerektiğinde çıkıyordu.

Aidatları toplayan komşu ortak alan olan üstü açık koridorda sigara içiyordu. Elli yaşını geçkindi. Neredeyse her gece, hemen hemen aynı saatlerde küçük, yuvarlak bedeni ve kötü boyanmış sarı saçlarıyla salına salına sigara içmeye çıkardı. İyi geceler diyerek Denise'e selam verdi, birkaç soru sordu, Denise de bıkkın bir ifadeyle, "İyi, iyi," diye geçiştirdi. Denise bu kadının sevecenliğine güvenmiyordu, onu sinir bozucu buluyor, başka yapacak işi yok mu diye düşünüyordu. Ona göre bu kadın apartmanda olup biteni izlemek ve tam da herkesin işten eve döndüğü saatlerde dedikodu yapmak için dışarı çıkan bir kocakarıydı.

Neskafe yapıp odasına gitti. Sırt çantasını yatağa attı, bilgisayar açtı. Masanın başına geçti. Tekrar ayağa kalkarken dibi kahve dolu fincanla birlikte yırtık pırtık bir yığın kâğıdı da deviriyordu neredeyse. Kâğıt biriktirmekte üstüne yoktu:

eski post-it'ler, biletler, küçücük parçalara ayrılıp etrafa saçılmış ulaşım kartı makbuzları. Odanın içinde her hareketi tehlike arz ediyordu. Terlikler, yere atılmış giysiler, çoraplar, sutyenler, bilgisayar kabloları, şarj aleti, uzatma kablosu, hoparlörün ve lambanın kabloları koltuğun tekerleklerine dolanmıştı. Evde sendeleyerek yaşıyor, yarı tutsak gibi dola- nıyor, sonunda bataklığa saplanmış gibi kalakalıyordu.

Fransız kızın odasına gitti, çift kişilik yatağına oturdu. Kız ilk taşındığında tek kişilik yatakta yatmasını yadırgadı- ğını, Fransa'da sadece çocukların küçük yataklarda yattığı- nı söylemişti. Elinde kahveyle odayı inceledi. Burası ken- di odasından çok farklı kokuyordu: Annesinin Fransa'dan gönderdiği L'Occitane parfümleriyle kremlerinin, Lush sa- bunlarının son derece hoş ve kadınsı kokusu duyuluyordu. Altı aydır Fransız kızla yaşıyordu, evde olmadığında odası- na girip etrafa bakardı. Başkasına ait bu alanda olmak hoşu- na gidiyordu. Sağı solu koklamak, seyahatlerinden getirdiği şeylere bakmak, onlara dokunmak. Örme bir bebek, kart- postallar, arkadaşlarıyla fotoğraflar, içinde bakır küpeler olan küçük tahta kutular, bitter çikolatalar ve gurme mar- melatlar. Her parça onun kişiliğini olumluyordu: Kız sahip olduğu şeylerden gurur duyuyordu, Denise de tıpkı Nũnoa sokaklarında yürürken olduğu gibi birkaç dakikalığına da olsa bunun bir parçası olduğunu hissetmek istiyordu.

Fransız kızın ismi Josiane'dı. Uzun boylu, iri yapılyı- dı. Latin Amerika çalışmalarında yüksek lisans yapıyordu. Bileğinde üç tane örgü bileklik vardı: Birini en iyi Fransız arkadaşı Kallisté, ötekini en iyi Brezilyalı arkadaşı Paulo, so- nuncuyu ise en iyi Barselonalı arkadaşı Lupi hediye etmiş- ti. Denise yatağın üzerindeki alpaka yününden battaniyeyi düzeltirken kendi kollarına baktı, onun hiç bilekliği yok-

tu. Fransız kız Machu Picchu, Bolivya ve Ekvador gezisine gitmeden önce, döndüğünde aralarındaki ilişkinin daha iyi olmasını umduğunu, yoksa evden taşınacağını söylemişti. Denise ne demek istediğini anlamamıştı, ev arkadaşlıklarında bir sorun olduğunu düşünmüyordu. Fransız kız mü-kemmele yakın İspanyolcasıyla, Denise ile daha fazla ilişki kurmak, daha çok konuşmak, beraber daha fazla vakit geçirmek, örneğin salonda çay içip müzik dinlemek istediğini söyledi. Seyahat etme nedeninin de yeni insanlarla tanışıp yeni şeyler deneyimlemek olduğundan bahsetmişti. Denise ona aidatı toplayan komşuya baktığı gibi bıkkın bir ifadeyle baktı ve, “Senin bir şey deneyimlediğin yok. Sadece anı biriktiriyorsun, çünkü hep gülüp eğleniyorsun, oysa deneyimlemek acı çekmek demek,” dedi. Fransız kız ağzı açık bakakaldı: “İşte,” dedi, “bahsettiğim tam da bu.”

Josiane’i sevmiyor değildi ama ona saygı duyamıyordu. Zengin züppelerin acılarına saygı duyamadığı gibi hiçbir Avrupalıya da saygı duymuyordu. Bu yüzden Josiane yabancı arkadaşlarıyla çıkarken onu da davet ettiğinde teklifini reddediyordu. Ama odasında ona ait şeylerle olmayı seviyordu. Hatta bir defasında kızın, kendi makinesinden çok daha pahalı ve kaliteli Nikon’unu alıp koridorun birkaç fotoğrafını çekmişti. Hava kararırken güneş evin içindeki gölgelere karışarak duvarda kızıl tonlar oluşturunuyordu. Denise son fotoğrafı silmeyi unutmuştu. Bir süre sonra Fransız kız bunun alışılmadık bir vaka olduğunu düşünerek fotoğrafı hayranlıkla Facebook’a koymuştu. Hayır, Denise ona saygı duyamıyordu.

Tabii biraz kıskançlık da vardı. Fransız kızın özgüvenini, Avrupalı fatih adımlarını, yaşadığı yerleri sahiplenme yetisini kıskanıyordu. Denise çocukluğunu Santiago’da, er-

genliğini Vallenar'da, ilkgençlik yıllarınıysa Antofagasta'da geçirmiş, asla kendini bir yere ait hissetmemişti. Göçebe hayatında annesinin izinden gitmişti. Başka insanlara ait oda paylaşımlı evlerde yaşarken içinde bir umut yeşermişti: Sonunda etrafını kendi eşyalarıyla doldurduğunda yüreğinde bir kıpırtı olacaktı. Bir yüksekokulda fotoğraf eğitimi almak için Santiago'ya döndü, bir oda tutup büyük bir hevesle, özenle dekore etti. Duvarlardan birini bordo-ya boyadı. Pazardan aldığı boş meyve kasalarından raflar yaptı. Robert Frank'in, Eudora Welty'nin, Jill Freedman'ın ve Sergio Larraín'in fotoğraflarını astı, hatta aralarına kendi fotoğraflarından serpiştirdi. Kolajlar yaptı. Eskimiş ahşap bir çalışma masası edindi. Casa&Ideas'a gidip birtakım eşyalar aldı: beyaz mumlar, içinde kuş deseni olan bir kupa, japon feneri... Oda yeterince dolduğunda yatağına oturdu, gözlerini kapayıp adeta kabuğuna çekildi, lunaparkta hız treninin düşmesini bekliyordu sanki. Fakat hiçbir şey hissetmedi, ruhu turist kalmaya devam etti.

Hissetmeye özendiği –kendine bile tarif edemediği– o duyguya en yakın olduğu an, aşçılık yaptığı bir İşveç restoranındaki gece mesaisinden çıktığı zamanlardı. Gecenin bir buçuğunda otobüs durağının kenarında çoğu kendi gibi Providencia'lı işçilerden oluşan bir grup insanla bir araya gelirdi. Sessizce bekliyorlardı, ortamda yorgunluk, kaygı, biraz da savunmacı bir hava hâkimdi. Bu şekilde on dakika da durabilirlerdi bir saat de. Parlak farlarıyla üç dört tane Transantiago otobüsü gecenin bir yarısı uzaktan birbiri ardına belirene kadar hepsi aynı şekilde kalabilirdi. Afet bölgesine gıda taşıyan kamyonları andıran otobüsler yaklaşıırken işçilerin tavrı da değişir, bedenlerini bir enerji sarardı. Denise bu değişimi hemen hissederd; sanki bir şeyden

kurtuluyor gibi, sanki hepsi birden tuttukları nefesi bırakıyormuş gibi. Bekleyiş sona ermişti. İşte o anlarda, parmak ucuna kalkıp bakışlarını yukarı çevirdiği o sırada bir yere ait hissediyordu. Tarifi yine de zordu, çünkü o yerin somut bir varlığı yoktu; orası ne o durak, ne Transantiago ne de yolun kendisiydi. Orası asla kalamayacağı bir yerdi.

Eve gelen giden olmadığı gibi Denise de kimseyi davet etmiyordu, dolayısıyla odasının durumuna dair en ufak bir kaygı taşımıyordu. Hayır, kök salıp yerleşme duygusu kesinlikle gelmemişti. Bunun farkına vardığı an odasında yaptığı dekorasyonu bozdu, kamerasını satın fotoğraf çalışmalarını bıraktı – böylece ikinci defa bir uğraşından vazgeçmiş oldu. Sevdiği fotoğraflarını bir bir sildi: Kör bir adam küçük bir çocuğun elini tutmuş yürüyordu, bir üniversiteli elleri dolu olduğundan Latince sözlüğünü dişlerinin arasına sıkıştırmıştı, tilki kulaklı siyah bir maske takan bir protestocu lastiklerden yapılmış barikatı ateşe veriyordu... Neticede *National Geographic*'e ya da Magnum Photos'a fotoğraf verecek değildi, fotoğrafçılık Santiago'ya dönmek ve kafasına koyduğu hayalleri gerçekleştirmek için bir bahane olmuştu sadece.

Evin çatısından bahçeye dek uzanan bir gölgelik file vardı, annemlerin ikinci kattaki odasından giriş kattaki mutfak kadar cepheyi boydan boya örtüyordu. Babam bunu sabahları vuran parlak güneş ışığını engellemek için takmıştı. Geceleri havalimanında çalıştığı için öğlene kadar uyurdu. Perdeleri çekip kapıyı kapayarak odayı olabildiğince karanlık hale getirir, böylece odada bir miskinlik havası oluşur-

du. Bu ortam hoşuma giderdi, çünkü günün ilk saatlerindeki mahmur ve sevecen halini yansıtırdu.

Okuldan gelince bir kulağımı kapıya dayar, gelen seslere göre ne yaptığını çıkarmaya çalışırdım. Bazen “om” sesi eşliğinde derin nefes alıp verişlerini duyardım. Selam vermeye gittiğimde, kullandığı minder ve battaniyeler halen yerde olurdu. Annem babamın meditasyon yapmaya ihtiyacı olduğunu söylerdi. Yoganın tam olarak ne olduğunu bilmesem de ne demek istediğini anlıyordum, çünkü annem gibi ben de babamın ruh halindeki değişimlerin farkındaydım. İşe gitmeden birkaç saat önce başka birine dönüşürdü. Tıraş rutinine başlamak üzereyken sessizleşir, çay suyunun kaynamasını beklerken elleri belinde, sinirle evin içinde volta atardı. Pijamasını çıkarıp beline bir havlu sarardı, sonra lavaboyu doldurur, birkaç bezi ıslatıp yüzüne bastırırdı. Soluk alıp vermesi o zaman da duyulurdu ama bunlar rahat nefeslerden ziyade tehditkâr hırlamalara benzerdi. Babamın teni hassastı, her gün tıraş olması bir fedakârlıktı. Son olarak dışarıya çıkar, merdivende inildevip söylenerek kolonyasını sürerdi. O andan sonra babamla konuşulmazdı, her şey tıraş bıçağı gibi onu tahriş ederdi. Fakat aynı zamanda onunla ilgilenmek, fikir beyan etmeden kızgınlığını gözlemek de gerekirdi. Duyduğu rahatsızlığın umursanmaması da onu sinirlendirirdi.

Babam hakkında bildiğim bir şey varsa o da işinden nefret ettiğiydi. Ayda iki pazar günü ve salı günleri tatildi, bu günler ona göre daha da kötüydü. Ertesi gün yeniden işe gitme düşüncesi onu bitiriyor, bir türlü dinlenemiyordu. Bütün günü yeni bir vardiyanın adaletsizliğine duyduğu üzüntüyle, zamanın kısalığının ve amansızca ilerlemesinin acısıyla geçiriyordu.

Bu yüzden Caro'nun annesi beni eve götürürken korku içindeydim. Babamın boş günüydü ve babam hiç düşünmeden insanlara karşı kırıncı olabiliyordu. Öğretmenlerime, santral görevlilerine, garsonlara, tezgâhtarlara çıkışıp onları gücendirdiğini, karşılığında indirim yaptıklarında veya tatlı ikram ettiklerinde böbürlendiğini çok görmüştüm. Bir an için sahneyi hayal ettim: Babam akşam boyunca bana kimin baktığını soruyor, sonra şakayla karışık, "Seni yaşlı bir çiftte bıraksak iyi olur," diyor. Caro'nun annesinin boşanmış ya da dul bir kadın olmasını, kendine ait bir evi olmamasını yüzüne vuruyor. Elleri belinde, çenesi yukarıda, yüzünde manalı bir gülümseme. Babamın hemen arkasında annem, hafif saklanmış, sessiz. Kocasını destekleyen zorlama, kızgın bir yüz ifadesi var ama bir yandan da gözlerinde "Babanı biliyorsun" ya da "Ben ne yapabilirim ki?" derken takındığı kurban ifadesiyle af diliyor.

Annemin edilgenliği babamın sert çıkışlarından daha affedilmez gelirdi bana. Aslında babamda kabahat bulmuyor, en çok onu seviyordum. Çünkü babam dama ya da yirmi-bir oynadığım değişmez oyun arkadaşım gibiydi. Cumartesi sabahları beni yüzme dersine götürür, YMCA'nın kapalı havuzunun küçük penceresinden bir saat boyunca beni seyredirdi. Beni Şili Hava Kuvvetleri'nin geçit törenine götüren kişiydi babam. Beraber bisiklete bindiğim, mahalleden mahalleye uzun uzun gezdiğim insan. İnandığı dinden garip hikâyeler anlatan. Bana valizinin şifresini sorar, bilirim karşılığında istediğim bir eşyasını ödünç verirdi, bir el aleti veya Bugs Bunny baskılı eğlenceli bir kravat mesela. Elimize portakallı çerimoyalı dondurmamızı alır, "Nefes almayı bilmek yaşamayı bilmektir" gibi sözlerle bana derin ve ilginç gelen konulardan bahsederek sokakta yürüyebilirdik.

Babam annemin aksine beni ciddiye alır, bana yaşıtıymışım gibi saygıyla yaklaşır ve öyle davranmamı beklerdi.

Yürürken yüzümde üzgün bir ifade vardı herhalde, çünkü Caro'nun annesi ailemin çok kuralcı olup olmadığını sordu. Başımı öne eğerek onayladım. "Korkma," dedi, "ben her şeyi halledeceğim. Evimize yine gelmek istersin, değil mi?"

Adı Raquel'di. Şehir merkezinde çalıştığını ama işyerini sevmediğini, kendi salonunu açmak için epilasyon kursuna gittiğini anlattı.

"Arkadaşlarım veya kendim üstünde pratik yapıyorum. Carolina kendisine dokunmama izin vermiyor ama istersen bir gün seninle deneyebiliriz... Dur bakayım kaşlarına," dedi gülümseyerek ve yaklaşıp yüzümü inceledi.

Caro ile kısa süredir birlikte yaşadıklarından da bahsetti. Tüm ayrıntıları anlattı. İki çocuğu vardı: Felipito ve Carolita. Fakat evlenmemiştii, çocukların babasıyla –adamdan böyle bahsediyordu– birkaç ay birlikte yaşadıktan sonra çocukları alıp ayrılmıştı. Ekonomik sorunlar yüzünden onları bir süre annesinin evine bırakmak zorunda kalmıştı. Baba bu durumu fark edince çocukları alıp kendi evine götürmüştü. Kısa süre önce bir anlaşmaya varmışlardı: Felipito babasıyla, Carolita ise annesiyle kalacaktı.

Neşeyle, rahat rahat konuşuyor, gülümseyen dudakları ve gözleri her dediğinin şaka olduğu izlenimini uyandırıyor. Onu sevmişim ama bir yandan da bana göre mahrem olan şeylerini anlatmasından rahatsız olmuşum. Bir yetişkinin benimle bu denli yakın ve arkadaşça konuşmasına alışkın değildim.

Ona "Sıska" diyorlardı. Çok uzun boylu ve zayıftı, bu yüzden hacimli kıvrık saçları daha da göze çarpıyordu. Oldukça genç görünüyordu; üstünde kısa bir kot elbise,

kulağında gümüş halka küpeler, boynunda altın bir kolye ve bir sürü yüzüğü vardı. Annemin giysileri çoğunlukla eski, biçimsiz, uzun eteklerle bluzlardan, Ortaçağ zırhlarına benzeyen iki parçalı iş kıyafetlerinden ibaret olsa da onları giyip oynamayı severdim. Annem gösteriş yapabileceği bir yer olmadığından kendine yeni kıyafetler almadığını söylerdi. Raquel'i gördüğümde düşündüğüm ilk şey topuklu ayakkabılarını giyip, kolyelerini boynuma dolayıp ayna karşısında kendime bakmak olmuştı.

“Demek şu güzel evde oturuyorsun,” dedi vardığımızda. “Önünden her geçtiğimde durup şöyle bir bakarım. Burayı genişlettiler mi?”

Cevap vermeden, kaygıyla baktım. Kapı zilini çaldığında bir arkadaşılığımı daha bitirmem gerekeceğinden emindim.

Korkunç bir şey olmadı. Babam elleri belinde, kaşları çatık dışarı çıkınca Raquel babamın öfkesine fırsat vermeden konuşmaya başladı. “Kızınızın arkadaşının annesiyim,” diye tanıttı kendini ve babamı özörlere boğdu. Kısık sesle sorumlunun kendisi olduğunu, her şeyi açıklayabileceğini söyledi. Annem olan biteni içeriden, tülün arkasından izliyordu. Üçümüz salona girince hafifçe kulağımdan çekerek beni odama gönderdi. Caro'nun annesinin onlara ne dediğini bilmiyorum ama sadece birkaç günlük televizyon yaşağıyla cezalandırıldım. Cezayı annem verdi, çünkü yaptırımları uygulayan oydu. Babamın haftalarca benimle konuşmadığı olurdu ama beni asla cezalandırmazdı, ceza ona çocukça gelirdi.

“O kızla görüşebilirsin,” dedi annem, “ama gelip burada oynayacaksınız.”

İtiraz ettim, Caro'larda kablolu yayın olduğunu, bizde olmadığı söyledim. Bu da annemle ilişkiye mahsus bir şeydi: Onunla konuşurken itiraz edebilir, adalet isteyebilir, ağlayıp tepinebilirdim. Ancak o kadarına gerek kalmamıştı, çünkü normalde olmadığı kadar anlayışlı davranıp günaşırı Caro'nun evinde çizgi film izlememe izin verdi. Annemin kollarına atladım, yaş günü pastasının mumlarını üfler gibi nefes vererek kafamı bir o yana bir bu yana salladım. Niha yet bir yakın arkadaşım olacağını, kendim gibi biriyle hayatımı paylaşabileceğimi söyledim kendi kendime. Yakınlık, sırlar, karşılıksız teslimiyet, ciddi ve keyifli bağlılık gibi arkadaşlar arasındaki ilişkilerde olduğuna inandığım ve ne zamandır sahip olmak istediğim tüm o duygu ve sorumlulukları deneyimleyebilecektim.

Bilgisayarında Denise'i bekleyen üç mesaj vardı. Arkadaşı Cris sergiye beraber gitmekte yine ısrar ediyordu. Cris onun tek arkadaşıydı. Yılda sadece üç dört kez görüşüyorlardı ama arkadaşıydı. Yüzü aşırı zayıf ve köşeliydi, oyunculuk okumuştı, sürekli tiyatro dünyasına olan nefretini vurgulayan yorumlar yapardı. Denise'in kütüphanede çalıştığı bütün akşam boyunca Facebook mesajlarıyla onu ikna etmeye çalışmıştı: Bu kadar yalnızlık yeterdi, artık birileriyle tanışmaları gerekiyordu, hem yakışıklı hem de Yunan ve/veya Elizabeth dönemi tragedya ları hakkında bilgili biri olsa iyi olurdu. Sergi Italia Mahallesi'nde bir kavramsal sanatçının atölyesinde olacaktı, bu sanatçı bir Justin Bieber hayranı ile hayranın annesini, VIP konser bileti almak için orada durduklarını belirten bir tabela eşliğinde üç hafta

sergileyerek meşhur olmuştu. Cris burada bedava içkinin yanı sıra çevre de edinebileceklerini söyledi. Son mesajında, “Artık çan kulesinden inmenin vakti geldi Rahibe Wendy,” yazıyordu. Rahibe Wendy seksen iki yaşında bir rahibeydi, ön dişleri tavşana benzeyen münzevi bir kutsal bakire. Yalınayak Karmelitler’e ait Quidenham Manastırı’nda karavanda yaşıyor, günün altı saatini ormana bakarak geçiriyordu. Son zamanlarda Denise’in en çok yaptığı şeylerden biri, Rahibe Wendy’nin doksanlı yıllarda BBC için çekilmiş sanat programını izlemektir.

“Bunu bir fedakârlık gibi düşün, gerçek bir fedakârlık olacak, çünkü iffet yemini senin için fazla kolay hale geldi,” diye yazdı Cris.

Rahibe Wendy’den alıntı yaparak, “Benimki itaat ya da teslimiyet değil, adanmışlık,” diyerek yanıtladı Denise ve ekledi: “Yalnızlığa adanmışlık.”

Youtube’u açtı ama ne çalacağına karar veremedi. Müzik seçerken huzursuzlanıyor, duvarın diğer tarafında Fransız kızın çaldığı grupları dinlemeyi tercih ediyordu.

“*Melankoli*’nin sonunu hatırlıyor musun? Hani Dünya’nın sonunun geldiğini anlıyorlardı, Kirsten Dunst da Charlotte Gainsbourg’a diyordu ki, Dünya kötülüklerle dolu bir yer, yok olmasına üzülmemeliyiz, Dünya yok olduğunda onu özleyecek kimse kalmayacak, çünkü sadece Dünya’da yaşam var, yapayalnızız... İşte şu anki hissiyatım bu.”

“Amma depresif,” dedi Cris. “Biraz da *Küçük Prens* oku lütfen.” “Ayrıca,” diye devam etti, “ancak Kirsten Dunst böyle bir cümle kurabilir. O kusursuz bedeniyle mutlaka bir sorun yaratması lazım ki Mary Jane olunca Spider-Man onu kurtarmaya gelsin. Öncelikle kendimize birer süper kahraman bulalım, sonra istediğin kadar efkârlanalım.”

“Ben süper kahraman istemiyorum,” diye yazdı Denise birkaç “hahaha”nın ardından. “Kimseyle tanışmak istemiyorum, hele de o ortamdan.”

Cris buna şöyle yanıt verdi: “Bir: Bu doğru değil, tabii ki biriyle tanışmak istiyorsun. İki: Ortam önemli değil, önemli olan biziz, artık olayın kahramanı olmamızın vakti geldi. Üç: Adam zengin züppenin biri çıkarsa da dert değil, biraz takılıp sonra bırakıverirsin, kalbini kırıp sınıflar arası mücadele adına bir zafer elde edersin. Dört: Kutlama mesajları yazmaktan bezdim. *Networking Now!* Beş: Bunu bana iyilik olarak yap, senden başka kimse yapmaz!!!!”

Sonunda kabul etti. Aslında kendinden, akşam rutinin-den kurtulmak için kabul etti. Geceleri uyumakta zorlanıyordu. Yatıp dakikalarca tavanı seyrediyor, sonra biraz da yüzüstü dönüp kollarını açarak yatıyordu. Göğsünde bir baskı hissediyor, kalbi güm güm atıyordu, arkasından kovalayan varmış da dörtlüyle koşuyormuş gibi, muhtemelen kendi kendini kovalıyordu. Geceleri düşüncelere gömülüyor, uykusuz monologlarda kendiyi yüz yüze geliyordu. Kendini köşeye sıkıştırıp sonsuz derinliğinde boğuyordu. En sonunda aşağı inip şarap alıyor, Eski Ahit okuyup porno izleyerek gerginliğini bastırmaya çalışıyordu.

Önce porno izliyordu. Aynı anda birkaç video açıyordu – bunlar çok acayip şeyler değildi, genelde hayli gerçekçi üçlüler ve orji partileri oluyordu. Okullu kız gibi giyinmiş, çok genç görünen ya da ahtapot dildolar kullanan Asyalı kadınların kendisini heyecanlandırıp heyecanlandırmadığını denemeye kalkışmıyordu. En beğendiği hangisiyse onu boşalana kadar izleyip bilgisayarı kapıyordu. Sonra eline Kutsal Kitap’ı alıp Hezekiel’in tehditler savurduğu bölümü okuyordu: “Kentte yaşayanlarınızın üçte biri salgın hastalık

ya da kıtlık yüzünden yok olacak; üçte biriniz çevrede kılıçtan geçirilecek; üçte birinizi de her yana dağıtıp yalın kılıç peşinize düşeceğim.” Ya da buna benzer bir başka bölümü açıyordu.

Porno seyretmeye meraklı değildi – onun için kombo McDonald’s menüsünü tıka basa mideye indirmek gibi bir şeydi. İnançlı olduğu da söylenemezdi. Tek gereksinimi bir şeyler hissetmekti. Salt kitap veya ekran vasıtasıyla da olsa zevke ve maneviyata ihtiyaç duyuyordu. Bunları geceleri komodinin üstündeki bir gece lambası gibi kendisine yakın tutuyordu ama her defasında daha az faydasını görüyordu.

Evvelki gece sınırı aşmıştı. Kütüphaneden dönerken yolda Müslüman bir aileyle karşılaştı. Gördüğü şeyi hem komik hem de şok edici buldu. Süpermarketten geldikleri hallerinden anlaşılıyordu. Uzun ve iri bir adam olan koca sinirli bir tavırla birkaç metre önden hızlı hızlı yürüyordu. Karısı ve kızı olduğu anlaşılan iki kadınsa ellerinde yedişer poşetle adamın adımlarını takip etmeye çalışıyordu. Başları örtülü, yanakları yorgunluktan kızarmıştı ve yüzlerinde Denise’in “namuslu kadın” diye yorumladığı bir ifade vardı. Denise onlara acıdı ve eve geldiğinde İslamı araştırdı. Bağlantıdan bağlantıya geçerken IŞİD’in rehinleri infaz ettiği video karşısına çıktı. Bir an duraksadı, sonra tıkladı.

İnfaz kararı sükûnet içinde okunduktan sonra el testere-siyle kafası kesilen adamı seyrederek geçirdiği geceye nazaran kavramsal sanatçının sergisi sonsuz kere daha az azap verici bir tablo gibi belirdi gözlerinin önünde.

Tıraş makinesiyle baldırlarındaki ve koltukaltlarındaki kılları aldı. Fransız kızın dolabından elbise baktı. En çok siyah ve uzun Zara elbisesi hoşuna gitti. Tuvalet aynasından

kendine baktığında zaten bildiği şeyi kesinleştirmiş oldu, elbise özellikle kalçalardan ona dar geliyordu. Fransız kızdan daha şişmandı, az buz da değil. Başka kıyafet denemek istemedi, sıcak bir gece olmasına karşın taşan kısımlarını gizlemek için üstüne yeşil bir hırka giydi.

Evden çıktığında aidatı toplayan komşu hâlâ dışarıdaydı. Onunla göz göze gelmekten kaçınarak adımlarını hızlandırdı. “Merdiven çifti” merdiven boşluğuna yerleşmişti. Denise kaşlarını kaldırıp ofladı. Merdiven çifti sürekli ikinci ve üçüncü katların arasında cilveleşen ellili yaşlarında bir çiftti. Kadın dokuz yaşındaki oğlu ve yaşlı anne babasıyla birlikte üst dairelerden birinde oturuyordu. Anlaşılan adamın eve girmesine izin vermiyorlardı, bu yüzden ikisi böyle saçma bir biçimde buluşmak zorunda kalıyordu. Apartmanın Romeo ve Juliet’i, dedi kendi kendine, bunu Cris’e de anlatmanın eğlenceli olacağını düşünerek. Kolları sıvanmış kareli gömleği, kirli kot pantolonu ve göbeğiyle Romeo ve seksen yaşındaki anne babasıyla yaşadığı evin hanımı Juliet. Onlar varken oradan geçmek Denise’i rahatsız ediyordu, belli ki onlar da rahatsız oluyordu, çünkü tam o geçerken kısık sesle konuşmaya başlıyor, kaçamak bir havayla sağa sola bakıyorlardı.

Müslüman aile, aidatı toplayan yaşlı kadın, merdiven çifti... İnsanlar bazen ne kadar da gülünç oluyor! Fransız kız da yeni insanlar tanımak, deneyim kazanmak istiyor-muş! Hiçbir şeyin farkında değil, diye düşündü bahçe kapısının önüne geldiği sırada. Çantasında anahtarlarını aradı ama evde unuttuğunu fark etti. Yine de aramaya devam etti, çantayı yere boşalttı, ofladı, parmaklıkları tekmeledi. Sonra yeniden ofladı ve gitmek istemediği bir parti için hazırlan-dığını düşünerek kendini şişman, aptal ve yalnız hissetti.

Yorgunlukla merdivenlere oturdu. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu.

Birkaç dakika sonra yukarı çıktı, aidatçı kadından balkonunu kullanarak dairesine geçebilmek için izin isteyecekti. Bunu daha önce de yapmıştı ve kadın, “Artık bu son” der gibi bir ifadeyle başını sallamıştı.

Denise komşu kadına yaklaştı, yılgın halde, sırtı dönük ve karşıya bakarak sigarasını içiyordu. Fakat tam o sırada, tam kadınla konuşacakken dağların ardından Ay’ın çıkmakta olduğunu gördü. And Dağları ve çevresindeki dağ kümesi karanlıkta fosforlu bir ışıktan ibaret gibi parılıyor, Ay sarı, yusuvarlak, yakın, muazzam görüntüsüyle yavaş yavaş yükseliyordu. Denise tekrar komşu kadına baktı. O da tüm dikkatini toplamış, elinde sigarası, bahçe kapısına dayanmış, hayranlıkla bu manzarayı seyrediyordu. Denise durdu, şaşkınlıkla düşündü: Belki de komşusunun orada, dışarıda her gece yaptığı şey gerçekten de beklemektir, yalnız ve sessizce Ay’ın çıkmasını beklemek.

Bir gün Caro’yla merdivenin tırabzanından popo üstü kayarak oyun oynarken annem bizi azarladı. Kızların böyle oyunlar oynamaması gerektiğini, çirkin görüldüğünü söyledi. Aynı günün akşamüstü yemek yediğimiz sırada Caro’yu soru yağmuruna tuttu. Neden büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşadığını, abisinin nerede olduğunu, kaç saat televizyon izlediğini, babasının ne iş yaptığını, bu kadar albümü alacak parayı nereden bulduğunu sordu. Bunlar merakla sorulan, içinde bir tutam kınama da barındıran ve beni utandıran sorulardı ama Caro rahatsızlık duymadan,

yetişkinlerle konuşurken takındığı neredeyse yüzsüzlüğe varan tavriyla yanıt verdi.

“Vinç kullanıyor,” dedi babasından söz ederken. Ona sorgulayan gözlerle baktım, bunu önce bana söylememiş olmasından rahatsız olmuştum. “Bana aylık harçlık veriyor ama şimdi Nicole’la albümleri birleştirdiğimiz için daha kolay olacak.”

Bir an kalbim durdu. Başımı öne eğip annemin bağırmasını bekledim ama Caro’nun ağzından kaçan şeyi duymamış gibi konuşmasını sürdürdü.

“Biz Nicole’a harçlık vermiyoruz, bunun için henüz çok küçük olduğunu düşünüyöruz. Ama büyükannesiyile büyükbabası gizlice veriyor tabii,” dedi şikâyetçi bir sesle.

Bir süre daha orada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmaya devam ettiler. İçimden insana aklını kaçirtacak türde teoriler geliştirip çürütüyordum. Annem belki albüm lafını duymamıştı ya da anlamamıştı, belki de Caro’nun albümünü dayanışma için benimle paylaştığını düşündü. Belki de duymuştu ve bunu konuşmak için yalnız kalmamızı bekliyordu.

“Pekâlâ,” dedi yemek bitince, “annene söyle de yarın gelip seni alsın. Onunla konuşacağım ufak tefek şeyler var.”

“Ufak tefek şeyler.” Bu küçültme sözü kulağıma ölüm fermanı gibi geldi, bütün gece doğruyu söylemeden bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünmekten uyumadım. Raquel’den yardım istemeye karar verdim. Her şeyi hafife alıyor gibi görünmesi ve benimle konuşurken gösterdiği yakınlık nedeniyle annemden önce onunla konuşup albüm olayını anlatacak ve ondan bir şey uydurmasını isteyecektim.

“Tamam, sakın ol, bir şey olmaz,” dedi Raquel, “bana bırak, aramızda sır olarak kalacak.”

“Söz mü?” diye ısrar ettim çaresizce.

“Söz.”

İhtiyacım olan şeyi duymuştum, ani ve heyecanlı bir hareketle ona sımsıkı sarıldım. “Teşekkürler Raquel Teyze,” dedim. Raquel biraz eğilip beni kucakladı, ince bluzunun altındaki sutyenin balenini yanağımda hissettim.

Fakat yanılmıştım, yine abartıyordum. Bir daha hiç çizgi film izlememe cezasından Caro ile görüşmemin yasaklanmasına kadar aklımdan geçen fikirlerin hiçbiri gerçekleşmedi. Birkaç saat konuştuktan sonra Raquel annemle beraber geldi ve bundan sonra evde ikimize göz kulak olacağını söyledi. Bunu sanki hepimiz aynı mutlu ailenin birer parçasıymışız gibi söylediler. Onlar gittikten sonra annem bana durumu açıkladı.

“Caro’nun annesine para ödeyeceğim, tamam mı? Sabah evin işlerini yapıp yemek hazırlayacak, ben gelene kadar da sana bakacak. Bunu iyilik olarak yapmıyor, anladın değil mi? Bir şey olursa bana söylersin. O da evin kurallarını öğrendi, uslu dur, bir şey yaparsa bana söyle. Olur da diğer bakıcılar gibi bir fenalık yaparsa, hatırladın mı? Mesela kendi evine yemek götürürse, öğleden sonraları uyursa, bunun gibi şeyler.”

Başım la onayladım.

“Arkadaşının annesi olmasına güvenip onu tercih ettim. Yine de bir durum olursa bana söyle. Tamam mı?”

Tekrar başım la onayladım. Annem emir, uyarı, disiplin ve doğruluk yüklü asıl niyetinin sertliğini özenle yumuşattığı o sevecen ses tonuyla konuşuyordu. Anne olmanın getirdiği bütün o sevecenlik ve otoriterlik aslında korku ve savunmasızlığı gizlemek içindi. Anne babam la paylaştığım rutin nedeniyle onları günün iki yarısıyla eşleştiriyordum.

Babam gündüzdü, sabahın ısısı, her şeyi görünür ve sıcak kılan altın rengi güneşti. Annemse mavi tonları ve soğukluğuyla geceydi. Bir de tehlikeleriyle. Çünkü babam sabahın beşinde işten dönüyor, annem şikâyet etmese de huzursuzca evin her tarafını dolaşıp bütün kapıları kilitliyordu. Kendini odasına kapıyor, diken üstünde uyuyor, geceleri daha da kadinlaştığımızı, savunmasız ve yalnız olduğumuzu biliyordu.

“Artık kardeş gibi olacağız,” dedim Caro’ya. Bunu çok istememe karşın sesli söylediğimde şaşırdım. Kendi sözlerimi duyunca korkuya kapılmışım.

Denise’in arkadaşı Cris, Grindr ve Instagram sayesinde sosyal ilişkilerinde meydana gelen şaşırtıcı değişikliklerle göneniyordu.

“Psikoloğumla hemfikiriz, geylerden nefret eden bir gey olduğum için camiaya daha çok dahil olmam, kendimi zorlayıp yeni insanlarla tanışmam gerek.”

Atölye-evin iç avlusundaki en ücra köşede sigara içip plastik bardaklarda beyaz şaraplarını yudumluyorlardı. Cris’in üstünde siyah, dapdar bir pantolon, “urban” tarzda ayakkabılar, açık mavi bir gömlek, kot ceket, boynundaysa birkaç zincirden oluşan bir kolye vardı. İkisi de birbirlerinin ortama uyan kıyafetlerini övdü, gerçi Cris, Denise’in biraz daha renkli giyinip aksesuar kullanmasını önermişti. “Yasta gibisin, *Downton Abbey*’nin ilk bölümünde Leydi Violet’in dediği gibi, *no one wants to kiss a girl in black*.”

Parti sanatçının sergi açılışıyla erken saatlerde başladığı için herhangi bir sohbete dahil olmaları kolay olmadı. Pek

de meraklısı değillerdi ama o gece çabuk yılmamaya karar vermişlerdi. Sosyalleşme işkencesine başlamadan önce biraz başbaşa kalmak onlara iyi geldi, böylece trajik hayatlarındaki son gelişmeleri paylaşarak rahatlamış, partinin klişelerini irdeleyip eleştirmiş ve yeterince sarhoş olmayı başarmışlardı.

“Of, ne kadar bunalıcı. Facebook’la bile zar zor baş edebiliyorum, her şey bana batıyor, çok geriliyorum,” dedi Denise şarabından koca bir yudum aldıktan sonra.

“Korkunç,” diyerek onayladı Cris. “Resmen acı çekiyorum. Instagram’a koyduğum her fotoğrafım acı veriyor.” Gerçekten canı acıyor gibi bir hareket yaptı. “Havaya girmem lazım. Ama artık anladım nasıl olduğunu. İnsan kendine bir hikâye yaratmalı, bir hayat hikâyesi. Çaktın mı? Genel olarak da iyi vakit geçiriyor gibi görüldüğün yerlerde fotoğraf çekeceksin. Hatta arkadaşlarınla ya da biraz tenini göstererek çek ki bütün gününü kütüphanede geçiren sıkıcı, asık suratlı biri olduğunu düşünmesinler: Ben de bazen her şeye küsüp bütün günü kütüphanede geçiriyorum ama süper eğlenceli bir insanım. Çaktın mı? Ciddiyim Denise, yemin ederim benimle çıkıp da canı sıkılan biri olmadı hiç.”

“Ben seninle hiç sıkılmıyorum.”

“Sıkıcı insanlar değiliz çünkü. Tabii bunu bizden başka kimse bilmiyor, bu yüzden bunu belli etmemiz lazım. Bas-bayağı belli olmalı,” diye vurguladı. Sönmek üzere olan sigarasının ucundaki közle yeni bir tane yaktı. “Instagram’ın olması lazım. Ortamın olur, hem şu siyah beyaz sanatsal fotoğraflardan da çekersin.”

“Fotoğrafi bıraktım, alışveriş merkezinde kütüphaneciyim ben.”

“Neden bıraktığını anlamıyorum, bana gösterdiğin fotoğraflar... gayet güzel. Bunun adı kendini boykot etmek, psikoloğumla bunu da konuşuyoruz.”

“İyi bir makine ve filtreyle tüm fotoğraflar güzeldir,” dedi umursamazca, Cris’in pek anlaşılmayan “gayet” ifadesinin neden olduğu üzüntüyü gizlemeye çalışarak.

“Yani özel, farklı bir tarafı vardı fotoğraflarının.”

“Özel olan bana fazla geliyor, herkesin farklı ve biricik olmaya çalışması bana fazla geliyor. Ben olabildiğince sıradan ve düz olmak istiyorum.”

“Peki madem, izinle senin bu *normcore* fantezini yıka-
cağım. Bence söylediğinin tam aksi doğru: Sen tanıdığım en
acayip fotoğrafçısın.”

“Ben fotoğraftan nefret eden bir fotoğrafçıyım. Ancak
ölü insanların fotoğrafını çekerim. Ölüler veya ölmek üzere
olanlar.”

“Of Denise, ne kadar negatifsin.”

“Nasıl negatif olayım, kameralarda artık negatif kulla-
nılmıyor.”

“Çok komik.”

“Aman, bırak da melankoliye inanayım! Bırak da kadere
inanayım!” dedi ve dramatik bir hareketle kadehini kaldırdı.

“Sen de bırak da yeni insanlarla tanışayım, yoksa yalnız
öleceğim!”

“Peki, şuradan fotoğrafını çekeyim.”

Çabucak sarhoş oldular. Sanatçıyı çevreleyen grubun
arasında bir açıklık bulmaya çalıştılar. Demian Schopf adın-
da biri için oldukça hoş arkadaşları olduğu su götürmez-
di. Denise hayatının en güzel zamanını geçiriyormuş gibi
davranmaya kendini ikna etmişti ki Cris tuvalete gideceğini

söyledi. Çıkması yirmi dakikadan fazla sürdü, yüzünde acı dolu bir ifadeyle döndü: Yine o korkunç baş ağrısının başladığını, çağırdığı taksinin gelmek üzere olduğunu söyledi. Denise rahatlama ve düş kırıklığı karışımı bir duygu hissetti.

“Demek kendini boykot ediyorsun?”

“Tom Branson’ın dediği gibi: Özür dilerim ama sizi memnun etmek için başka birine dönüşemem.”

Denise onunla gitmeye yeltendi ama Cris onu uyararak aklından bile geçirmemesini söyledi. İçlerinden birinin zafer kazanması gerekiyordu, ayrıca iyi vakit geçirdiğini görmüştü. Kolyesini çıkarıp Denise’in boynuna taktı.

“Bu gece aşkı bulman için seni zincirlerimle kutsuyorum.”

“Beni aşk askeri mi ilan ediyorsun?”

“Demin konuştuğun herife bakınca,” diye mırıldandı Cris, kaşlarını kaldırıp bir eliyle gözünü kapayarak, “gönüllü hizmet demek daha doğru olur.”

Denise o gece köşede tek başına, kafası karışık bir ifadeyle gözlerini kırıştıran bir tip olmamayı aklına koydu ve aydınlık bir yüz ifadesi takındı. Orada bulunuyorsa bunun yanlış bir hesaptan değil kendi kararıyla olduğunu göstermek istiyordu. Özgüvenle etrafta gezindi. Kimsenin onu tanımayışını çekici hale getirmeye çalışıyor, fakat sık sık sendeleyerek, birazcık yoldan çıkmış bir coşkuyla yürüdüğü için etraftakilerin bakışlarını ancak saniyenin binde biri kadar çekmeyi başarabiliyordu. Gülümseyen bakışlarda bunlar ama bir pantomim sanatçısına gülümser gibi, yarı korku yarı bıkkınlık dolu. Çok genç bir kız Denise’e sarıldı ve insanların auralarını görebildiğini, tüm insanların kalbini açık tutması gerektiğini söyledi. Denise ona bezgin bir suratla bakıp hızla uzaklaştı.

Her şeye rağmen üç adamla sohbet etmeyi başardı. Bunlardan ilki Cris'in sözünü ettiği adamdı. Yakışıklı değildi ama o kadar çirkin de değildi, sonuçta Denise de partinin en güzel kızı sayılmazdı, onunla konuşması boşuna değildi. Kafasını kazıtmıştı, otuz küsur yaşındaydı. Şairdi ama küstah değildi, kısık sesle konuşuyordu, bakışlarını kaçırıp habire yere bakmak gibi bir tiki vardı. Gülüştüler, sonra Denise bir anda Tarkovski filmindeki Pavel Sosnovski'nin mektubunu ezberden okudu: "Rusya'ya dönmemeyi deneyebilirdim, fakat bu düşünce beni öldürüyor... çünkü doğduğum köyü, huş ağaçlarını, çocukluğumun geçtiği o ortamı ömrüm boyu bir daha görmemem mümkün olamaz." Bunun üzerine çocuk da Violeta Parra'nın, bir bahçıvanın hislerini anlatan "La Jardinera" şarkısından birkaç dize mırıldandı. Her şey çok güzeldi, ta ki şair uzun zamandır böyle özel birini tanımadığını söyleyene kadar. Denise kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Şu "özel" olma meselesi çıkmıştı gene. Cümlesinin klişeliği ve henüz yarım saattir bile tanışmıyor olmaları bir yana Denise "böyle özel" olmayı falan istemiyordu. Ne bu adam ne de bir başkası için. Şairin özgüvensiz hissettiği belliydi, o nedenle Denise gülmek için kendini tuttu ama oradan kaçması bir dakika bile sürmedi.

İkinci adam gazeteciydi. Kalın kahverengi çerçeveli, vintage bir gözlüğü ve gür sakalları vardı. Denise biraz daha şarap almak için mutfağa giderken karşılaşmışlardı. Tam o sırada "Boys Don't Cry" çalıyordu ve doğaçlama bir koreografi tutturdular. Şarkı bittiğinde gazeteci Denise'e "evrenleri paylaşmayı" teklif etti. Denise işte o zaman kahkahayı patlattı ve elinde kadehiyle uzaklaştı.

Üçüncüsü genç müzisyendi, en azından Denise'ten birkaç yaş genç görünüyordu. Zayıftı, üstünde bol duran, onu

daha da zayıf gösteren dikine çizgili bir takım elbise giymişti. Atkuyruğu yaptığı uzun saçları, bıyığı ve kulağında küpesi vardı. Denise onu az önce gitarla bir çingene şarkısı çalarken de süzmüştü. Pek yakışıklı değildi ama tavırları onu öyle gösteriyordu. Sonunda yanına gidip konuştu. Çingene-müzisyen ona neredeyse hiç ilgi göstermedi. Bir süre dans ettiler ama adam hemen hemen tüm şarkılarda büyük karanlık pencerelerdeki dans eden yansımasına baktı, tek amacı kendini baştan çıkarmaktı adeta.

Denise sergiden gece bir buçukta ayrılmadan önce buranın sevimsiz insanlarla dolu olduğuna ikna oldu. Histerik, gösterişli, basit ve yapmacık insanlar. Erkeklerse... bir yerde okuduğu gibi: Erkekler kadar acınası şey yok! Denise ise onlardan ilgi dileniyordu! Saate bakmak için bir kez daha çantasını karıştırdı. Telefonuyla birlikte çantadan ufak bir kâğıt çıktı. Bisiklet lastiğini değiştirme fişiydi. Üstünden birkaç hafta geçmesine rağmen hâlâ saklıyordu, çünkü tamirci arkasına “O güzel gözlerin” yazmıştı. Bunu ilk okduğunda notun naifliğini düşünerek şefkatle gülümsemişti. Ama şimdi, evine dönmeden kadehinde kalan son şarabı da kafasına dikiği sırada ihtiyacı olan şeyin tam da bu olduğunu düşündü. Ne evrenini paylaşmakla ne de özel insan olmakla ilgileniyordu. Birinin kendisine somut bir şey demesini istiyordu. O tamirci gibi, sözleriyle değil elleriyle çalışan birini istiyordu.

İstiyordu. Denise istiyordu. Denise ihtiyaç duyuyordu.

Sokağa açılan kapıdan çıkarken sözcükler kafasında cınladı. Belki çıkınca yüzüne vuran soğuk rüzgâr ya da hâlâ gökte duran sapsarı dolunay yüzünden öyle geliyordu. Belki de hâlâ sarhoş olduğu ve gecenin bir buçuğunda yatağına

tek başına gittiği içindi. Nedense kederlenmişti, o gece ikinci kez utanç duyuyor, kendinden usandığını hissediyordu.

Oradan eve nasıl gidildiğini bilmiyordu. Dağlara paralel bir yoldan güneye doğru yürüdü. Önünde üç kişilik bir grup vardı. Arkalarından bakınca kimseye benzetemedi. Sokağın adını bilmiyordu ama tanıdık gelmişti. Çukurları ve çatlakları olan yıpranmış bir sokak. Kaldırım taşlarının alt katmanları, üstünde düzlenmiş bir kat beton ve ileride, köşede eski ve çatlak bir kat beton daha. Belki de hatırladığı sokak bu değildi ama civarda buna benzer bir sokakta yürümüştü. Üç yıl kadar önce, aşka yaklaştığı son sefer. Eski bir apartman dairesinin terasında bir adamla beraberdi, söylediğine göre evin anahtarlarını aldığı komşusu kendisinden başka kimseye anahtar vermiyormuş, çünkü bir tek kendisi güven telkin ediyormuş. Şimdiki gibi bir yaz gecesi idi ama terasta dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Denise komşuyu anladığını, onun da muhtemelen aynı sebepten orada bulunduğunu düşündü. Öncesinde adamın aldığı şampanyadan içmişler, zeytin, peynir ve salam yemişlerdi. Sonra terasın ucuna yaklaşıp Vicuña Mackenna'dan batıya doğru baktılar. Birbirlerine çok yakındılar, Denise adamın gözkapaklarının titreşmesini bile hissedebiliyordu. Caddedeki trafiğin sesini dinlerken adam daha önce hiç orada bulunmadığı için biraz etrafı gezeceğini söyledi. Denise tek başına kalakaldı, göğsü baktı ve ufukta bir uçağın ışıklarını gördü. Uçak düz bir çizgi üzerinde ilerliyordu, ne yükseliyor ne alçalıyordu. Döndü ve adamı aradı. Su tankının tam arkasından çıktığını, ufak bir depoya girip yeniden kaybolduğunu gördü. Tuhaf hissetti, gördüğü şeyin bir hayaleti ya da Atacama Çölü'nde bir kum fırtınasını andırdığını dü-

şündü. Bu adam yükselen bir toz bulutuydu. Denise su tankının ardına saklandı, eşyalarını alıp evi terk etmek üzere alt kata inene kadar da onu bir daha görmedi. İndiğinde adam onu bekliyordu. Denise'in gitmesine izin vermeden önce salondaki abajur başlığını alıp şapka gibi kızın kafasına koydu, gülüştüler ve adam Denise'i dudaklarından öptü. Denise ona bunu neden yaptığını sorduğunda adam şöyle dedi: "Ona benziyorsun, bana onu hatırlatıyorsun."

Otobüs durağına gelince oturdu. Arkasında not yazan fişi çöpe attı. Terastaki adam Denise'in "tuhaf" biri olduğunu söylemişti. Bunu iltifat olarak söylemesine karşın Denise hoşlanmamıştı. Özel, tuhaf... Hayır, ikna olamıyordu. Tekil olmak tam anlamıyla biricik bir varlık olmak demekti. Sibirya kaplanı özeldi, aynı zamanda da yalnız. Şaire haksızlık etmişti. Sade birine benziyordu, üstelik Denise'in özleme dair ne demek istediğini anlamış gibiydi, çünkü ona toprak üstüne dizeler okumuştı. Denise ise onu susturmuştu, şimdi buna pişmandı ama artık onu arayamazdı. Aramadı, hiçbir zaman da aramayacaktı. Arayamazdı.

Apartmana girdiğinde çift hâlâ merdivendeydi. Onu görür görmez suspus oldular. Adam sigara içiyordu, kıza yol vermek için ani bir hareketle ayağa kalktı. Kadın elindeki kadehi saklar gibi bir hareket yapıp başını öne eğdi. Denise de basamakları çıkarken hep yere baktı. Kendi katına çıkıp çifti arkasında bırakmasına birkaç basamak kala kadının dokuz yaşındaki çocuğunu gördü. Yaklaşan birinin ayak seslerini duymuş, sanki kendi de suçluymuş gibi da arkasını dönüp bakmıştı. Çocuğu daha önce Héctor Bey'in dükkânından ekmek alırken ve koridorda bir başına, ara-

balarıyla oynarken görmüştü. Elinde bir Transformer tutuyordu, çiftin karşısında sessizce kalakalmıştı, üçüne birden nefretle bakıyordu. Koşarak çıktı, sonra da bağırdı: “An-neeeeee! Eve gel artık!”

Evinin kapısını kapayıp karanlıkta kalınca aklına geldi.

Rahibe Wendy, *Peter Pan*’in sözde ağırbaşlı, iyilik timsali Wendy’si yüzünden kendi isminden nefret ederdi. Bir süre Rahibe Michael ismini kullanmayı tercih etti. Bir defasında insanı “dua eden varlık” olarak tanımladığı için ona gül-müşler, “O zaman ateistler ya da üşengeçler ne olacak?” diye sormuşlardı. “İddia ediyorum ki,” diye yanıtlamıştı, “bir gece yarısı o özlemi hissetmemiş, eksiklik ve utanç duygusunu yaşamamış bir kişi bile yoktur. Bana sorarsanız bu dua etmektir.”

Denise merdivenleri hızla inip aklına gelen şeyi kadına önerdi. Kadın ona gücenmiş bir bakışla karşılık verdi. Fakat bir süre sonra, tam kucağında notebook’la uzanmışken kapı çaldı.

Ertesi gün bizi Raquel karşıladı. Üzerinde onu ilk gördüğümdeki kot elbisesi vardı, saçını atkuyruğu yapmış, gözlerine kalem çekmiş, dudaklarını açık pembeye boyamıştı. Muzaffer bir gülüşle bize anahtarları gösterip bahçe kapısını açtı. Öğle yemeği için bizi beklediklerini söyledi.

Yukarı çıkıp Caro’nun sırt çantasıyla kendiminkini odama bıraktım. İçerisini bu denli derli toplu bulmak beni şaşırttı, annemlerin odasına girip orayı da yokladım. Perdeler ile pencereler ardına kadar açıktı, temiz hava içeri

dolmuştu. Yatak da toplanmıştı, yerde yoga matlarından eser yoktu. Her şey düzenli, el değmemiş gibiydi. Daha önce ev işlerine ne babamın ne de benim bu denli katkımız olmuştu. Ancak yemeği ısıtıyor, kahvaltıyı veya öğle yemeğini hazırlıyorduk. Annem sabahları işe gitmeden önce her şeyi hazırlayıp bırakırdı. Cezvede süt ve ocakta çay suyu bizi beklerdi. Masada fincanların yanında tereyağlı kızarmış ekmek, babam için kahve, benim içinse sağlıklı bir multivitamin karışımı. Odaları toparlayıp ev işlerini yapan da annemdi. Bazen alelacele yapar, bazen bütün akşamını temizliğe ayırırdı. Bazen kitaplığı süsleyen bronz çanları bile parlatır, camların her iki tarafını da temizleyebilmek için pencereleri çerçevelerinden çıkarırdı. Ev işleri için tuttuğu kadınlar annemin beklentilerini asla karşılamazdı. Ancak odaları görünce kafama dank etmişti: Annem Raquel'in tarzını beğenmezse Caro ile arkadaşlığım tehlikeye girebilirdi. Ama her şey o kadar düzenliydi ki bu saçma bir ihtimaldi.

Babam masanın başına oturmuş bekliyordu. Karşısına geçtim. Mutfak masası dikdörtgendi ve orası yemek saatlerinin sabit unsuru olarak benim yerimdi. Caro uzun kenardaki sandalyelerden birine oturdu. Raquel durumdan kendine eğlence çıkarıyor gibi durmadan konuşup gülüyordu, tabakları servis ettikten sonra kızının karşısına geçti. Domuz pırzolası ve püre yapmıştı, babamın en sevdiği yemek. Raquel Teyze annemin söylemesiyle mi bu yemeği yaptı acaba diye merak ettim.

Babam yemeği övünce Raquel, "Teşekkürler Gonzalo," diye karşılık verdi. Sonra babam havalimanından aldığı mentollü sigaralardan çıkardı. Raquel bunların kadın sigarası olduğunu söyleyerek dalga geçti, babamsa gayet ciddi biçimde bir erkeği asla içtiği sigaraya göre yargılamaması

gerektiğini söyledi. Bir an gerçekten sinirlendiğini sandım, gülümsediğini görünce rahatladım.

Raquel'in bize baktığı ilk gün Caro bir tuhaftı, yani her zamankinden daha tuhaftı. Arkadaşımın kafamı karıştıran, onun ışığına ihtiyaç duyan bir güve gibi hissetmeme neden olan endişe verici bir yanı olduğunu biliyordum, bunun onu erişilmez kıldığını da seziyordum. Soğuk duruşuna alışmıştım ama ilgisizliği çok defa bana mecburiyetten eşlik ettiğini düşünmeme neden oluyordu. Meydanda ara sıra dönüp baktığı bir güvercinle nasılsa benimle de öyleydi, sanki bir çocuğun merakı değil de bir yetişkinin kayıtsızlığı vardı onda. Birisinin kalbinde ve aklında yer eden o özel insan olmaktan çok uzaktım ben. Büyükannesinin evine gittiğimizde doğrudan kitaplığa koşuyor, albümleri çıkarıp, "Seninki de burada," diyerek paylaşıyordu, sonra da halının üzerine oturuyor, kendini elindekine kaptırmış halde başka bir şey söylemiyordu. Ben de söz dinliyor, yanına çöküp tekdüze hareketlerle sayfaları çevirmesini izliyordum. Bir gün Raquel'in makyaj masasına oturup yüzüme kremlerinden sürdüm. Gözlerimi mavi bir tona, dudaklarımı yoğun bir kırmızıya boyadım ve annesinin bileziklerini kolumda şıkırdatarak tekrar Caro'nun karşısına geçtim. Onun da bana katılmasını istiyordum ama sadece başını hafifçe kaldırıp bıkkın bir bakış attı.

Caro'yla el ele yürümenin hayalini kuruyordum ama o fiziksel temastan hoşlanmıyordu. Hatta herhangi bir temas veya iletişimden de. Bir alfabe uydurmuştuk. Ona elyazısından kâğıdın ve zarfın süslemesine kadar titiz mi titiz mektuplar yazıyordum ama o hiçbirine yanıt vermiyordu. Beni kaygılandıran bir başka mesele de oğlanlardı. Ben bir sevda kuşuydum ve beğendiğim çocuğun ikinci ismini, her iki so-

yadını, tuttuğu futbol takımını, hatta anne babasının adını bile araştırıp bulurdum. Bu sırları arkadaşım da paylaşmak istiyordum ama onun için oğlan çocukları yoktu sanki, en azından benim için oldukları gibi romantik anlamda yoktu.

Caro zihnimdeki arkadaşlık anlayışını bozuyordu, yine de ona uyum sağlamayı, uydurduğu etkinliklerin ve oyunların kurallarına uymayı öğrenmiştim. O gün ne yapacağımız konusunda şaşkın şaşkın peşimde gezinmesi beni bu yüzden şaşırtmıştı. Herhalde bu yeni durumdan rahatsız oldu diye düşündüm. Raquel'in evde olması, sürekli dibimizde durması yetmezmiş gibi bir de sanki her şey alabildiğine normalmiş gibi davranması onu huzursuz ediyordu belki. Raquel film kiralamayı önerdi. Albümlerle ilgili sırrımıza dair bana hiçbir şey söylememişti. Filmi izlerken saçımı örmeğe istedi ve gözlerini devirerek başını yan yatırdı.

“Bakalım bu kısa saçla neler yapabiliriz... Gonzalo'ya söyleceğim, büyüdün artık, bu erkek saçıyla olmaz.”

“Belki de öyle seviyordur,” diye kızarak beni savundu Caro.

Ne diyeceğimi bilemedim. Başka zaman olsa değişiklik hoşuma giderdi ama Caro ile arkadaş olduğumdan beri saçımdan pek rahatsız değildim.

Sonunda yalnız kaldığımızda Caro'ya annesinin evde olmasından rahatsız olup olmadığını sordum. “Evde çalışması” yerine “evde olması” demeye özellikle dikkat ettim.

“Hayır,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Doğru söyle,” diye ısrar ettim.

“Hayır. Şehir merkezindeki işindense burada olmasını tercih ederim,” dedi hırsla dişlerini sıkarak. Onu daha önce hiç böyle görmemişim. Çok derindeki bir şeyi itiraf ettiğini sezinledim ve başka soru sormaya yeltenmedim.

Sonraki günler daha normal geçti. Daha doğrusu yeni düzene uyum sağladık. Öğle yemeklerimiz lezzetli, ev temiz ve düzenliydi, Raquel'in Lechuga kremiyle Anaïs Anaïs parfümünün kokusu evin her yerindeydi. Caro'nun annesi her zamanki gibi güler yüzlü ve güzeldi. Babam daha keyifli ve enerjikti, artık evde vakit geçirmekten yorgun düşmüyordu. Caro bana daha fazla yakınlık gösteriyordu. Beraber dünyayı gezerken gideceğimiz yerlerin fotoğraflarını koymam için bana bir albüm bile hediye etmişti.

Beraber seyahate çıkmayı, kafamı karıştıran bir televizyon programı hakkında konuşurken kararlaştırmış, birbirimize söz vermiştik. *Informe Especial* adlı bu programda Şili'ye iltica etmiş Yugoslav sığınmacılarla röportaj yapılmıştı. Savaştan, açlıktan ve soğuktan kaçtıktan sonra Santiago'ya uzanan yolculukları anlatılıyordu. Bir ara Yugoslav bir adam ülkesine dönmek istediğini söylemiş, kameraya dönüp bağırarak Şili'de tek göz odaya sıkıştırıldıklarını, ne sağlık, ne eğitim ne de iş olduğunu, hiçbir şeyleri olmadığını anlatmıştı. Yakacakları olmadığından soğuğun daha katlanılmaz olduğunu, Şili'de insan hayatına kıymet verilmediğini söylemişti. Hasta gibi çatallı çıkan sesi, onu ağlama sınırına getiren öfkesi, umutsuz yüz ifadesi ve Şili'de kalmaktansa ülkesindeki savaşa geri dönmeyi tercih ettiğini söylerkenki çaresizliği beni çok etkilemişti. Anneme adamın anlattıklarından bahsettim. Bana kimsenin yaşadığı yeri seçmediğini söyledi.

"Ama o burada doğmadı ki, onu buraya getirdiler," diye ısrar ettim.

"Herkes gibi alışmaktan başka çaresi yok," diyerek konuyu kapadı.

Haritada nerede olduğunu bile bilmiyordum ama o gece

Yugoslavya'yla ilgili kâbuslar gördüm. Ertesi gün Caro'ya, "Süper kahraman olsaydın hangi güçlere sahip olmak isterdin?" diye sordum. Birkaç saniye düşündü ve, "Bir tane yeter, hangisi olduğu önemli değil," dedi. Etkilenmiş bir ifadeyle ona baktım. Dün geceki programı izleyip izlemediğini merak ettim. Ona röportajdan bahsettim ve Şilililer olarak hiçbir özel gücümüzün olmadığını söyledim. Arjantinliler ile Brezilyalıların iyi top oynadığını, tango ve samba yaptıklarını söyleyerek savımı güçlendirdim.

"Evet," diye onayladı Caro, "burada doğmuş olmak büyük şanssızlık. Bunu hep düşünmüşümdür. Eskiden kadın olmakla ilgili de böyle düşünürdüm, erkek olsam daha iyi olacağına inanırdım ama artık böyle düşünmüyorum."

"Ben de," diyerek hevesle onu onayladım. Caro'nun da benim gibi düşünüyor olması kendimi iyi, daha akıllı, daha zeki, yani onun gibi hissettirmişti. Diğer ülkelerin avantajlarını ve güçlü yönlerini sıraladık, sonra da –ki buna çok mutlu olmuştum– büyüyünce aralarındaki en güzel ülkeleri gezeceğimize dair birbirimize söz verdik.

Üçümüz Raquel'in bana hediye ettiği dergileri karıştırıp Windsor Kalesi'nin, Buckingham, Monako ve Zarzuela saraylarının fotoğraflarını albüme ekledik. Bazı ülke ve şehirlerin turistik fotoğraflarını da koyduk. En sevdiklerimizin başında Atina, Roma, Tokyo, Brezilya, Arjantin, Rusya ve Yugoslavya geliyordu. Babam ne yaptığımı sordu, ona açıklayınca kızgınlıkla baktı ve insanların ülkelerini terk ettiğinde neleri kaybettiğine dair hiçbir fikrimiz olmadığını söyledi. Raquel ortada bir şey olmadığını, sadece oyun oynadığımızı söyleyerek onu sakinleştirdi. Sonra ikisi de gülümsedi ve babam odadan çıktı. Caro annesine dönüp, "Bu bir oyun değil," dedi.

Albümün son sayfalarına dekorasyon dergilerinden kestiğim fotoğrafları yapıştırdım: minimalist bir salon, fütürist bir mutfak, klasik bir banyo. Bunları kimseye göstermiyordum, sadece benim için, bağımsız bir yetişkin olma rüyalarımı beslemek içindiler.

Annem eve gelince üniformasını bile çıkarmadan kendini yatağa atıyordu. Raquel ona günümüzün nasıl geçtiğini anlatır, sonra Caro ile beraber evden ayrılırdı. Kimi zaman ben de onlara eşlik ederdim, kimi zamansa tatlı tatlı annemin yanında kalırdım. Annem çok sevgi dolu olur, dans etmeyi de sevdiğinden bazen Los Jaivas'ın kasetini koyar ve ellerimden tutup salonda benimle dönüp dururdu. Üstelik artık daha hareketliydi. Hatta bir gün beni alışveriş yapmaya şehir merkezine götürdü. Sonra Café Paula'da bir şeyler atıştırdık, bunu eskiden kendi annesiyle de yaptıklarını söyledi. Kendine bir çift mokasen, benim içinse bir parka ve yağmurda giyilecek bir çift çizme aldı. Fakat bundan babama bahsetmememiz gerekiyordu.

Haziran ayında öğretmenler greve gitti. Grev yaklaşık iki hafta sürdü. Babam, Caro ve ben bu zamanı sabahları bisikletle dolaşmaya çıkararak değerlendirdik – Raquel Teyze öğle yemeğini pişirdiği için evde kalırdı. Bazen de dördümüz Şili Hava Kuvvetleri'nin geçit törenine giderdik. Başlarda babam Caro'ya kuşkuyla yaklaşıyor, bu da beni üzüyordu. Fakat erken gelen bu tatil günlerinde ona daha yakın davranır olmuştu. Hatta beraber oynamak için satranç tahtasını bile çıkardı. Bana anlattığı, Tanrı'dan gizlenmeye çalışan adamınki gibi garip, dini hikâyelerini ona da anlattı. Bir akşam fotoğraf makinesiyle aşağı indi ve fotoğraflarımızı çekerek bütün ruloyu bitirdi. Doldurulacak yeni albümler demekti bu. Caro makineye bakmak için izin istedi. Basit bir

Olympus'tu bu ama babam ona odaklamayı öğretti. Sonra makineyi televizyonun kavisli kenarına sabitleyip otomatik çekime ayarladı. Koşup salondaki koltukta üçümüzün yanına oturdu. "Bu âni ölümsüzleştireceğiz," dedi. Bunu fırsat bilip Caro'nun elini tuttum, Caro da parmaklarını benimkilere kenetledi.

Denise kapıyı gecelikle açtı, daha doğrusu gecelik olarak kullandığı uzun, lekeli, eski bir polo tişörtle. Salonun lambasını bile yakmadı, gelenin onlar olduğunu biliyordu. Zili çalmayıp kapıya yavaşça, tereddütle vuruşlarından anlamıştı. Koridorun arkadan vuran ışığında çiftin hatlarını seçti ama onlar kendisini iyi göremiyor olmalıydı. Sersemce gülererek özür diledi ve ışığı yaktı. Giyimi yüzünden o an kendini daha da aptal ve gergin hissetti. Kismetsiz bir dizi olayla, "yanlışlıkla" gecelik haline gelmiş ve onların karşısında kızı yarı çıplak gösteren o davetkâr polo tişört. Tabii ki şöyle düşüneceklerdi: Önüne gelenle yatan genç komşu –halbuki daha önce onu hiçbir adamla veya herhangi biriyle eve girerken görmemişlerdi– az önce sapkınca şeyler yapmış, dolayısıyla onları gecelikle karşılıyor.

"Buyurun," diye içeri davet etti, çıplak bacaklarına rağmen ağırbaşlı görünmeye çalışarak. Tekrar güldü ama bu defa meydan okurcasına, buyurun, buyurun, utanacak ya da yüz kızartacak hiçbir şeyim yok ki dercesine.

Çift içeri geçti, daha doğrusu birkaç adım attı. Üçü ayakta, karşılıklı, sessizce birbirlerine baktı. Karşılarındakini inceliyorlardı ya da en azından Denise öyle olduğunu düşündü, çünkü kendisinin yaptığı tam da buydu. Bir karara

varamadıkları aşıkardı. Merdiven çifti muhtemelen bir süre düşünüp konuştuktan sonra deneme konusunda hemfikir olmuş ama önce daireye bakıp nihai kararı orada verme sonucuna varmışlardı. Kolay olacaktı: Evin durumu, komşunun tavrı, ses tonu, bakışları, verdiği güven ya da güvensizlik onlara teklifi kabul edip etmeme konusunda yol gösterecekti. Denise de geri adım atabilir, kastettiği şeyin bu olmadığını iddia edebilir, sarhoşluğunu bahane gösterebilirdi.

Birbirlerini tanımıyorlar, karşılıklı ölçüp tartıyorlardı. Denise'in dengesi bozulmaya başladı. Hayır, bu iyi bir fikir değildi. Merdivenden inerken onları gördüğünde bayağı olduklarını düşünmüştü, evet, onlar hakkındaki fikri buydu, fakat onları evine davet etmişti ve şimdi her şey altüst olmuştu. Bir dedeyi ölümle ilişkilendirmek başka şey, ihtiyarın konuşmuşluğunu ve boş konuşmalarını duymak başka şeydi.

“Juan Carlos,” diye kendini tanıttı adam, elini uzatmıştı. Küçük ama yapılı elleri vardı, dokunuşu sertti, avuç içinde dövme gibi duran siyah çizgiler vardı. Tırnakları da siyahtı, derine işlemiş bir siyah. Denise bu yüzden adamın yağlar ve makinelerle uğraşılan bir işte çalıştığı sonucuna vardı. Belki de tamirciydi, belki sabun alışkanlığı yoktu ya da ellerini gerçekten temizleyebilecek türden bir sabun mevcut değildi.

“Denise,” diye karşılık verdi güvensiz bir halde, sanki adından şüphe eder gibi.

“Denise mi?” diye sordu Juan Carlos muzipçe. “Emin misin? Ne o, yoksa ismini sevmiyor musun?”

Arkada, ikinci planda kalan kadın kendini tanıtmadı. Sessiz, gizemli, sanki anlaşmanın bir parçası olmak istemiyor gibi ya da pazarlığı yapılan bir malmış ve konu hakkın-

da hiçbir fikir beyan edemezmiş gibi öylece durdu. Belki de bunca yıl komşu olduklarından talihsizliklerini ve romantik maceralarını bildiği gibi adını da bildiğini düşündü.

Fakat Juan Carlos öyle değildi: Girişken bir adamdı, gizleyecek bir şeyi olmayan, kimsenin yanlış yapmayacağı birisi. Mat cildinde sivilce izleri ve pislikten leke olmuş gibi duran bir buçuk günlük bir sakalı vardı. Bu haliyle yüzü elleriyle uyum içindeydi: İkisi de sertleşmiş, cilasız tahtayı andırıyordu. Denise adamın gür, siyah saçlarını beğeniyle inceledi. Sonra yüzünü verevine kat eden kalın ve eğri bur-nuna, gözlerinin çevresindeki kırışıklıklara baktı. Gözleri de kapkaraydı, is ya da makine yağı –böyle bir işte çalıştığından emindi– orada birikmiş gibiydi. Denise’e sert bir ifadeyle bakıyordu ama muhtemelen hep böyle odun gibiydi: babasından dayak yiyen, yine de babasını anlayan, sevmeye devam eden, hatta ona minnet eden bir çocuğun yüz ifadesi. Büyük ihtimalle köyde büyümüştü. Bir köylüyü almıştı evine, Santiago’dan ve beton merdivenlerinden nefret ettiği kadar Santiagolulardan da nefret eden bir taşralı.

“Bayağı gezdin herhalde,” dedi Denise’e alaycı bir tonda ve başıyla, duvardaki renkli raptiyelerle işaretlenmiş büyük dünya haritasını işaret etti. Gidilen her ülkenin üzerine orada çekilmiş fotoğraflar raptiyelenmişti, evin geri kalanındaki bütün dekorasyon gibi bu da Fransız kızın eseriymiş.

“Evet,” dedi Denise.

“Bir şeye yaradı mı bari?” diye sordu küçümseyerek. Belli ki kendisi her şeyi faydasına göre değerlendiren bir adamdı. Dikine bir adam, sabit, tek bir topraktan gelen, seyahat etmeyi neredeyse hakarete eşdeğer gören bir adam.

“Elbette,” diye yanıt verdi Denise ve onu rahatsız etmek için hafif bir tebessüm ekledi.

“Ne güzel,” dedi adam aceleyle, konuşmayı bir an evvel sonlandırmak için. Şüphesle evi incelemeyi sürdürdü, bu sırada sevecen değil koruyucu bir tavırla elini kadının bacağına götürdü.

Komşu kadın çok kısa bir kot etek ile siyah bir yelek giymişti, ikisi de oldukça dardı. Atkuyruğu yaptığı saçları uzun ve kahverengiydi, bakışlarını büyük çerçeveli gözlüğünün arkasına gizliyordu. Juan Carlos, Denise’te ne denli kuşku uyandırdıysa komşu kadın da bir o kadar itici gelmişti. Denise’in nefret ettiği, eleştirdiği kadınlardandı: kendini tanıtmak için bir erkeğe ihtiyaç duyan bir kadın. Boyu uzun olsa da kambur durduğu için kısa görünüyordu. Yüzünde devamlı kaygı ve minnet ifadesi vardı. Koyu kızıl tenine rağmen solgun ve beyaz görünüyordu.

“Peki, nasıl olacak şimdi?” diye sordu Juan Carlos. Denise karar vermek zorunda kaldığını hissetti. Sırf onu ürkütmemek, kararsız görünmemek, hem onayını hem güvenini kazanmak için açıklama yaptığı sırada olumlu yönde karar vermişti. Juan Carlos birkaç soru sordu, o da yanıtladı. Kim kuyruğunu daha dik tutacak diye yarışıyorlardı adeta, bir noktadan sonra aralarında baba kız ya da iki kardeş arasındakine benzer, bağlayıcı bir rekabet gelişmişti.

Kadına hiç bakmadan ikisi beraber Denise’in odasına doğru ilerledi.

Juan Carlos salona kıyasla ıssız bir adaya benzeyen odanın dağınıklığı ve hiçbir aksesuar olmaması karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Denise hafifçe gülümseyip omuz silkti. Bilgisayarını aldı. “Sizi yalnız bırakayım,” dedi – halbuki bu manasız kaçmıştı, çünkü odada sadece Juan Carlos vardı. Oradan ayrılıp kendini Fransız kızın odasına kapadı.

Adamla kadın Denise'in tek kişilik yatağına yattı, Denise de Fransız kızın iki kişilik yatağına uzandı. Kapıyı kapamamıştı ama komşu kadın da bunun için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Denise kapıyı aralık bırakma kararını kadının aldığından emindi, çünkü içeri son giren oydu, üstelik Denise'in kadının karakterine dair izlenimiyle de tutarlıydı bu. Yaptığı şey aşikâr olsa bile kendisine kötü gözle bakılmasın diye kapıları kapamayan bir kadındı o. Gerçeklerle yüzleşmeyen, fısır fısır konuşan, namuslu geçinen fingerdek bir kadın.

Denise onları dinledi, o ilk gece sadece dinlemek geliyordu elinden. Daha önce birkaç kez Fransız kızı da duymuştu. Oldukça hoş, yumuşak ve ritmik, çınlayan inlemeler olmasına karşın Denise'in sinirlerini geriyor, onu neredeyse çileden çıkarıyordu. Bilgisayarıyla battaniyenin altına saklanıyor, Rahibe Wendy'nin Güney Afrikalı aksanına ya da Belaruslu porno aktrislerinden birinin inlemelerine odaklanmak için kulaklığının sesini sonuna kadar açıyordu.

Juan Carlos ile komşu kadının çıkardığı sesler birbirinden farklıydı. Denise'in duyduğu ilk ses ahşaba çarpan metal olmuş, sahne adeta gözünde canlanmıştı: Başlamadan önce Juan Carlos saatini çıkarıyor ve etajerin üzerine bırakıyor. Sonra belli belirsiz keşif sesleri ve hemen ardından bir inilti. Ne bağırıtı ne darbe sesi geliyor ama bedenlerinin birbirine sürtünmesini, inleme ve nefes seslerini duyuyor. Bunlar sanki acıdan gelen sesler, dindirilemez bir ıstırapın sesleri, ödünsüz ve orantısız. Seks ve aşk katlanılması gereken şeylermiş gibi, acı çekmek bir disiplin, bir meziyetmiş gibi. Denise kendini bu sese bıraktı, derin bir nefes aldı ve farkına varmadan uyuyakaldı.

Ertesi sabah oda boştu. Yatak toplanmıştı, çarşaf iyice gerilmemiş olsa da düzgündü. Komşu kadın gibi uysal görünüyordu, bunun kadının eseri olduğu aşikârdı. Bir koku kalmış mı diye yüzünü dikkatle çarşafa yaklaştırdı. Sadece titizlikle değil, Denise’te olmayan bir hassasiyetle toplanmıştı yatak.

Apartmandaki ilk iki yılı boyunca her gece yarısı, saat yarım ile bir arasında odasının tavanından devamlı bir gürültü, dört saniyede bir art arda darbe sesleri gelirdi. Denise dairelerin içinin her katta aynı mı olduğunu veya odasının tam üstünde kimlerin yaşadığını bilmiyordu ama çıkan seslere bakınca aklında tenis topu sektiren birisi canlanıyordu. Çok saçma bir fikir olduğunu biliyordu: Gecenin bir vakti kim yarım saat boyunca böyle bir şey yapardı ki? Başlarda gürültüden rahatsız oluyordu, hatta birkaç defa gidip şikâyet etmek istedi, fakat zaman içinde bir açıklama getirince, daha doğrusu uydurunca sestten rahatsız olmamaya başladı. Gözünde bir adam canlandırıyordu, yüzünün ifadesiz olduğunu düşünmek istiyordu, ne neşeli ne de üzgün, işine yoğunlaşmış sistemli bir adam, tıpkı seken topun sesi ve duraklamaları gibi.

Juan Carlos ile komşu kadın üç günde bir geliyordu. Anlaştıkları üzere gece on bir buçukta kapıyı çalıyorlar, birde çıkıp gidiyorlardı.

Denise onları geceliğinin üstüne giydiği gri hırkasıyla karşılıyordu. Juan Carlos elini uzatıyor, sanki hakkındaki korkunç bir sırrı bildiğini göstermeye çalışır gibi imalı bir sesle, ismini vurgulayarak, “İyi akşamlar Denise,” diyordu. Denise de, “İyi akşamlar Juan Carlos,” diyerek zorlama bir

doğallıkla yanıtlıyordu onu. Hep geriden gelen, elindeki bir poşette temiz çarşaflar taşıyan komşu kadınsa başıyla hafifçe selam veriyordu. Onları dinlediği cuma gününden sonra komşu kadın ilk kez gergin ve utangaç görünmüştü gözüne. Aslında tam tersiydi. Kadının her zamanki çekingen tavrının altında olumlayıcı bir güç vardı. Bu tam olarak gurur değilse de bir tür kararlılıktı. Denise zamanla kadının hacı olduğunu, aynı adamın peşinde aynı yolu yürüyüp durduğunu düşündü, ancak bu durum kadını daha az cesaretli ya da daha az yürekli kılmıyordu. Tam tersine gözlüklerinin ve köşeye sıkışmış bedeninin, tüm o saflığının ve dar giysilerinin ardında gözü kara bir kadın saklıydı.

Juan Carlos havayla ya da haberlerle ilgili bir şey söyler ama hiçbir zaman Denise'e nasıl olduğunu veya ne düşündüğünü sormazdı. Ne Denise'in yaşantısı umurundaydı ne de ona sevimli görünmeye çalışıyordu. Neden öyle olsundu ki? Denise ondan hazzetmese de bu tavrı kendisinde saygı uyandırıyordu. Gülümsemeden, yüreğini açmadan da yaşayan insanlar olması onu rahatlatıyordu.

Salondaki selamlaşma töreni beş dakikadan az sürüyordu. Denise Fransız kızın, onlar da Denise'in odasına gidiyordu. Odalar yan yana, kapılar aralık halde. Üç günde bir.

Odada hep aynı davranıyorlardı. Tiyatro oyunu gibi değişmez bir düzeni takip ediyorlardı. Prelüdlere sohbetti, kısık sesle, neredeyse fısıldayarak konuştukları için Denise ne dediklerini duyamıyordu. O gün yaşadıklarını, günlük rutinlerini paylaştıkları basit bir sohbet olmalıydı bu. Belki avokadonun ne kadar pahalı olduğundan ve şubat ayının dayanılmaz sıcaklığından bahsederken biri bir itirafta buluyor, komşu kadının ailesinden bir dram veya bir sonraki perdede onlara yol gösterecek şehvet dolu bir teklif

beliriveriyordu. Aslında Denise onlar hakkında halen hiçbir şey bilmiyordu. Ne iş yaparlardı? Hangi müziği severlerdi? Hangi haber kanalını izlerlerdi? Eski eşleri filan var mıydı, yoksa ikisi de ellilik birer bekâr mıydı? Niçin kadının evinde birlikte olamıyorlardı? Niçin adamın evine gitmiyorlardı? Basit bir sohbetten bile bu kadar çekinirken sonrasındaki gürültü konusunda sınır tanımamaları Denise'e çok komik geliyordu. Gerçi Denise'e göre bu durum anlaşılırdı, çünkü bunun çift ile kendisi arasında gelişen karşılıklı güvenin göstergesi olduğuna inanıyordu. Güven ancak karşındaki hakkında her şeyi bilmediğinde mümkündü.

Saatin etajerin üstünden kaldırılma sesini duyunca –çiviyle tahta kadar doğal ve bütünlüklü bir sestir bu– Denise Fransız kızın yatağından kalkıyordu. Juan Carlos bunu neden yapıyordu? Sadece rahat etmek için mi, yoksa başka bir nedenden mi? Denise lisede bazı hocaların da böyle yaptığını hatırlıyordu. Derse başlamadan önce kol saatlerini çıkarıp masanın üstüne koyarlardı. O durumda amaç dersin bitiş vaktini görmektir. Fakat Juan Carlos'un amacından pek emin değildi. Saati çıkarma nedeni zamanı kontrol etmek miydi, yoksa unutmak mı?

Odasının kapısının arkasında çömelmiş vaziyette bir el aynası yardımıyla izliyordu onları. Komşu kadının bıraktığı on beş santimlik aralıktan Denise'in yüzüne vuran zayıf bir ışık yanıyordu. Seks de pek aydınlatıcı değildi. Denise onları gizlice izlerken çiftin arasında muğlak kalan bir şeyler olduğunu hissediyordu. Duruşlarında, birbirlerine dokunuşlarında. Uzaktan tahrik edici görünen mesafeli bir tavır koruyorlardı. Soyunurken dolambaçlı yollardan geçip

tamamlanmayan bir rota izliyorlar, birbirlerini hiçbir zaman çırılçıplak görmüyorlardı. Denise bu gizli veenin büyük ölçüde kendi görsel kısıtlamalarından kaynaklandığını da seziyordu. Pornolardan alışık olduğu yakın çekim sahneleri onlarda göremiyordu. Komşuların gösterisi bir yönüyle hep kısıtlı görünüyordu. Ama hoşuna gidiyordu. Denise her zaman sokak fotoğrafçılığına meraklı biri olarak görmüştü kendini. Fotoğrafçının emir veremediği, “Göster” diye talepte bulunamadığı bir fotoğraf stüdyosunda gibi hissetmeyi seviyordu. Her şeyin aydınlığa çıkmaması, vitrin haline getirilmemesi, erişilmez ve gizli kalması onu hep b y lerdi. Böylelikle her şey daha heyecan verici hale geliyordu.

Ne de olsa yaşlı bedenlerin kendi başına pek de keyif verici olduğu söylenemezdi. Juan Carlos şişmandı ama mesleği yüzünden olsa gerek, yıllardır fiziksel iş yapmaktan cildi halen gergin ve canlıydı. Göğsü ile göbeğinin maymunsu bir tarafı vardı, kolları esnek ve kıllı, göğsü tıraşlıydı. Komşu kadının g ğs yse daha ziyade sarkık ve yumuşaktı. Karının tam ortasındaki sezaryen dikiş izi –bir başka sınır– ve Juan Carlos’un küçük ellerinin kavramaya yetmediği kocaman g ğs leri vardı. Denise adamın daima baskın biçimde üstte veya kadının arkasında olduğunu ama adamın tüm dokunuşlarında kadının kendini okşayarak onu yönetip yönlendirdiğini düşündü. Fakat adamın ona tabiymiş gibi bir hali yoktu. Juan Carlos yine o inatçı kuvvetini gösteriyor, Denise’e elini uzatıp tokalaşırken, tanımadığı bir evde dimdik gezerken sergilediği kararlılığı kadına her adımda hükmederek ifade ediyordu. Bu kararlılığı konuşurken de devam ediyor, adeta tüm varlığıyla, gayet de küstahça, her şeyi yapmanın tek bir doğru yolu olduğunu söylüyor gibiydi.

Çok gelenekseldiler, ne fazla hareket ediyor ne de farklı veya zor pozisyonlar deniyorlardı. Seksi süslemiyorlardı. Monotonlardı, temas konusunda da acele etmiyorlardı, kendi ritimlerinde, yavaşça devam ediyorlardı. Fakat bu yüzden ifadelerinden ya da heveslerinden bir şey eksilmiyordu, birbirlerini ne kadar arzuladıkları ve muazzam zevk aldıkları belliydi. Denise'in de hoşuna gidiyordu bu, hatta sistematik hareketleri ona daha romantik geliyordu. Yeni pozisyonlar denemeye gerek duymuyorlardı, neyden zevk aldıklarını biliyorlardı. Bir tören kadar öngörülebilirlerdi. Denise bir sonraki hareketlerini tahmin edebiliyor ve tıpkı dini törenlerdeki gibi, onlarla birlikte belli bir ruh haline erişebiliyordu.

Çift sahneliyor, Denise hareketlerini okuyor. Onlara odaklanmışken, onları yorumlarken koyvermeyi başarıyor, kendini düşünmeyi bırakıyor ve sonunda kendinden sıyrılıyor. Ne yalnız ne de tuhaf hissediyor. Görünmez bir gözcü değil, çünkü komşu kadın arada bir ona bakış atıyor. Bitik ve yorgun görünmesine rağmen boşluğa, belirsiz bir yere değil, doğrudan Denise'in gözlerine bakıyor. Bakışlarında zekâ ve suç ortaklığı, karanlık ve acı var. Denise de ona aynı şekilde bakıyor. Müstehcen ve şefkatli gözleriyle onları izliyor: Kafayı boşaltmış, kendini salmış, orada, onların yanında, onların mahremiyetinin bir parçası, onlara ait, gerçekten orada olduğunu hissediyor.

Eylül ayının başında bir gün din öğretmeni okula gelmeyince erken çıkmamıza izin verdiler. Caro'nun sınıfına gittim, çıkana kadar okulda durayım mı diye sordum ama onu evde beklememi söyledi.

Bahçe kapısı kilitli değildi, doğrudan avluya geçtim. Kapıyı çaldım, açan olmadı. Işıklı zili çalmak için geri döndüm. Babamın böbürlenip durduğu bu zil bahçe kapısının tepesindeydi, alıp gitmesinler diye sarmaşık yapraklarının arasına gizlenmişti. Fakat oraya tırmanmadan önce, babam halen uyuyorsa diye en iyisinin onu uyandırmamak olduğunu düşündüm. Avluyu geçip mutfağın önüne geldim, pencerelerden birinden içeri girdim. Ev sessiz, lavabonun içi sabahtan kalma kirli bulaşıklarla doluydu. Odama doğru gittim. Merdivenleri çıkarken daha ilk basamaklarda gülüşmeler duydum. Babamla Raquel'in sesleri.

Nedense durdum. Ne dediklerini duymaya çalıştım ama anlayamadım. Merdivenden çıkmaya devam ettim ama bir sebepten dikkatlice, evdeki sessizliği bozmamaya özen göstererek çıktım. Annemlerin odasına da aynı şekilde, parmak ucunda, sırt çantamı çıkarmadan ve nefesimi tutarak gittim. Bir sebepten. Sonradan neden böyle davrandığımı anlamaya çalışacaktım. Babam insanlara güvenmezdi, enerjilere ve titreşimlere inanırdı. O davranışının nedeni bu muydu bilmiyorum ama galiba sessizlikte ve onların ses tonundaki bir şey beni işkillendirdi, sesimi duyup orada olduğumu anlamasınlar diye davetsiz misafir gibi dikkatle hareket etmeye teşvik etti.

Kapı aralık, biraz ittim, yavaşça, ajanları aratmayan adımlarım ve nefesim gibi. O küçük aralık, kapının yanındaki aynada babamla Raquel'in yansımaları görmeme yetti. Evdeki diğer nesneler gibi bir ayna, bir tür ikon, o odanın, evliliğin ve bir sürü şeyle doldurarak oluşturdukları yuvanın simgesi. Annemin giysilerini giyip o dikkörtgen, tek parçalı aynada kendime bakardım. Şimdiyse aynada babamla Raquel vardı, yatakta yarı çıplak yatıyorlardı. Sanki

sıradan bir pazar sabahı gibi uzanmış, dinleniyorlardı. Duruşları gizli bir şey yaparkenki o gergin, telaşlı tavrı yansıtmıyordu: Sarılmış değillerdi, birbirlerine ya da son anları olabilecek bir âna tutunma gereğini hissetmiyorlardı. Gülüyorlar, ara sıra öpüşüyorlardı. Babamın sakalları biraz uzamıştı, Raquel'in yüzünderse belli belirsiz bir makyaj vardı. Onlara bakmaya devam ettim, koşarak kaçmadım. Birkaç dakika orada durdum, hipnotize olmuş gibi, kör kalmış gibi, sanki babamın her şeyi görünür kılan, benim suretimi de aydınlatan güneşimsi ışığı gözlerimi kamaştırdı. Işıktan kör oldum, dağıldım, birkaç dakika, dakikalarca. Her şey görünmez oldu.

Kapıyı örttüm ve geldiğim gibi sessiz sedasız geri döndüm. Şoke olduğumdan değil, sadece babamı rahatsız etmek istemediğimden. Sabahları onu rahatsız etmeme kuralı baskın çıktı.

Okula döndüm ve Caro'ya büyükannesine gitmek isteğimi söyledim.

Babam bir defasında iki tür ev olduğunu söylemişti: mülkler ve kiralıklar. "Bu hemen belli olur," diyerek badanası ve bahçe demirlerindeki boyası dökülmüş bir evi örnek göstermişti. "Senin değilse bakımını yapmanın âlemi yok." O evdekilerin ön bahçeye bile bakmadıklarını, iyi bir hortumları, karanlıkta parlayan bir zilleri ya da bizim evdekilere benzer herhangi bir şeyleri olmadığını ekledi. "Belli, besbelli," dedi babam. Ona göre Caro'nun büyükannesinin evi "kiralık" tipine cuk oturuyordu. Delikli beton zemin, bakımsız boyası, döşemesi yırtılmış koltuklar ve toprağı kurumuş bir sürü saksılık onu haklı çıkarıyordu. Ama gerçek şu ki sokağın köşesindeki bu ev sınıflandırmaya tam olarak

uymuyordu. Çünkü kiralık evlerin avluları daima boş olurdu, Caro'nun büyükannesinin eviyse eşyalarla doluydu: paslanmış bir termosifon, mayolu bir kadının resmi olan bir takvim, beyaz bir ocak, tüp gazlar, bilhassa avlu için el yapımı üretilmiş veya aileden kalma ahşap sandalye ve masalar. Bunların beni şaşırttığı yoktu. Bunu söylememin tek nedeni bunlardan hiçbirinin şu an orada olmadığından, her şeyin değişmiş olduğundan emin olmam. O avluya ancak bütün akşamı Caro'nun büyükannesiyle ve köpeklerle beraber geçirdiğimiz, güvende, üstümüzü örten çardağın gölgesinde yaşlı kadına sığındığımız o güne ait hatıramda dönebilirim.

Bir sonraki gün okulda Caro'nun yanına gitmedim. Kasıtlı değildi. Önceki gece *Zodyak Şövalyeleri*'nin olduğu kâbuslar görmüştüm, teneffüsleri sırada uyuklayarak geçirdim. Eve dönüş yolu boyunca onunla konuşmamam ve Raquel'in pişirdiği yumurtalı bifteği geri çevirmem de kasıtlı değildi. Hiçbir şey yapmama özgürlüğünden kaynaklanan tembelliğe benzer bir miskinlik hissediyordum.

Yaklaşık üç gün böyle geçti. Bitkindim ama aynı zamanda çenemde kuvvetli bir ağrı, babamla göz göze geldiğimde veya Raquel'i babama tıraş olması için sıcak su götürürken gördüğümde kabaran bir ağlama isteği vardı içimde. Yemekleri şakalar ve cilvelerle dolduran bu yakınlıktan iğreniyordum. İkisinin paylaştığı mutluluk, sabahları babamın odasındaki mahmurluk gibi etrafı çevreleyen o küstah ve arsız mutluluk beni yok sayıyordu. Beni ve annemi. Yakınlıkları ve paylaştıkları hazlar midemi bulandırıyordu.

Annemle babamı sadece tek sefer, iki yıl önce bir tatilde dudaktan öpüşürken görmüştüm. Gayet iyi hatırlıyorum,

Çünkü aynı gün aslında nasıl ocuk yapıldığını da ğrenmişt看. Dişleri telli bir arkadaşım sahilde anlatmıştı. Kumda oturuyorduk, diş tellerinde biriken tükürük güneşte parlıyordu. Kulağıma eğildi ve erkeğın penisinin kadının vajinasına girdiğini söyledi. Sıcak elini kulağımda hissettim ve hemen birkaç metre ötede, şemsiyenin altında oturan annemle babama baktım. Babam, annem geri çekildiğı için rahatsız bir pozisyonda onu öpmeye çalışıyordu. Onlara baktığımı fark ettiler ve telaşla gülmeye başladılar. O zaman tiksinnemişt看 ama davranışları bana garip gelmişti. Gerilmiş dudakları ve yarısı dışarıda duran dilleriyle gülerken çok şapşal görünüyorlardı.

Raquel'den nefret ediyordum ama ona öfkeyle bakmamaya çalışıyordum. Yetişkinlere saygılı davranan uysal kız olmaktan vazgeçemiyordum. En çok da albmle ilgili sırrımı sakladığı için nefret ediyordum ondan. Ona borçluydum ve sırlarımız bizi birbirimize bağılıyordu. Gerçi bana ihanet edebilirdi: Babamla yatakta rahatça uzandıkları bir sabah ona çocukça sırrımı anlatabilirdi.

Ondan nefret ediyordum, çünkü anneme yalan söylüyordu. Tıpkı benim gibi.

Odaya kapandığım bir akşamüstü Caro beni televizyon izlemeye çağırdı. Her zamanki gibi on bire bastı ama kumandayı elinden alıp kanalı değıştirdim. *Vampir Avcısı Buffy*'yi gösteriyorlardı. Caro'ya çizgi film kahramanlarının küçük çocuklar için olduğunu söyledim ve bir hainle konuşur gibi baktım.

Salı günleri boş olan babam beraber çıkıp gezmeyi önerdi bana. Kapı eşğinde durup, “Sadece ikimiz,” diye ısrar

etti. Başımı sallayıp reddedince beni yanına çağırdı. Elini omzuma koydu.

“Neyin var Nicole?” dedi anlayışlı olmaya çalışarak.

“Hiç,” deyip gözlerimi kaçırdım.

“Kızgın gibisin, bir şey mi oldu? Anlat bakayım. Biliyorsun, bana her şeyi anlatabilirsin.”

Ona bakmamaya devam ettim, yanıt vermedim. O da sustu.

“Carolina’yı mı kıskanıyorsun? Son zamanlarda üçümüz çok vakit geçiriyoruz diye mi kıskandın?”

Kin dolu gözlerle baktım ve başımı sallayarak reddettim.

“Paylaşmayı öğrenmen gerek Nicole,” dedi kulağa zorlama gelen anlayışlı ses tonuyla. Eğilip sırtımı sıvazladı. “Onun senin gibi bir babası yok.”

“Evet var! Hem de vinç kullanıyor!”

“Evet var, ama seninki gibi değil, anladın mı?”

Başımı sallayıp onayladım.

“Kıskanmıyorum,” dedim. Sanırım sesim ikna edici çıkmıştı, çünkü babam gülümsedi.

Gözlerine bakınca onu ağlarken gördüğüm tek zamanı hatırladım. Haftalarca konuşmamıştık. Sebebini tam hatırlamıyorum ama kavga etmiştik ve beni cezalandırmak için her zamanki yöntemi uygulamış, benimle konuşmayı kesmişti. Fakat bu defa ben de onun yöntemini izlemiştim: Küssüp onunla konuşmayı reddettim. İlk defa günlerce direnmiştim. Sonra bir akşam babam odama gelip önümde diz çöktü. Ellerimi tutup af diledi. Ardından bana sarılıp ağlamaya başladı. Bense gergin, ne yapacağını bilmez halde öylece kaldım. Çocuk gibi ağlıyor, onu affetmem ve artık konuşmam için sürekli yalvarıyordu. O ânı hatırlayınca içim sızladı ama aynı zamanda içime su serpildi.

Boynuna asılıp titremeye başladım. Bayılacak gibi hissediyordum.

“İyi misin Nicole?” diye sordu.

Ona tutunarak dengemi sağlayıp dudaklarından öpüverdim. Omuzlarımdan tutup beni geri itti. Sevgi gösterilerinde bulunmak âdetimiz olmadığı için şaşkındı.

“Bu ne şimdi? Hasta mısın?”

Boğazımda bir yanma hissettim, vücudumu ani bir üşüme tuttu. Babam o sözleri söyler söylemez hastalanmaya başladım ama artık sakinleşebilirdim, çünkü o zamana kadar hastalık hep güvenli bir yer olmuştu: Günlerce uyuyup okula gitmiyor, reçelli kraker ve portakal suyuyla beraber ilgi ve sevgi görüyordum. Evet, şimdi de yapmam gereken buydu: teslim olmak, hastalığa teslim olmak.

Babam biraz uzaklaştı. Koltukaltımdan ateşime baktı, alnımı tuttu. Ellerindeki tütün ve mentol kokusunu duya biliyordum.

“Biraz ateşin var gibi. Raquel’e haber vereyim.”

Odadan çıkar çıkmaz Caro ile karşılaştım. Arkadaşım. Tüm bu süre boyunca onu hiç aklıma getirmemiştim. Raquel’e olduğu gibi ona da mesafe koymuş değildim, sadece başka önceliklerim vardı. Caro endişeli bir halde yanıma geldi ve merdivenin tırabzanından kayma oyunu oynamayı önerdi. Kabul ettim ama oynamayı bırakmak için onu bacakları açık halde kayarken görmem yetti.

“Neden ki?” diye sordu.

Sert bir bakışla karşılık verdim.

“Çünkü bu çok iğrenç ve kızların yapmaması gerekir.”

“Ne oynayalım?” dedi ona eşlik etmem için yalvararak.

“Barbie.”

Odama çıktık, yatağın ardına geçip halıya oturduk. Kıtaplara ve kutularla Barbie'nin evini kurdum. Bir havluyu dörde katlayarak çift kişilik yatak yaptım. Oyuna karışır sa çileden çıkacakmışım gibi, sözü geçenin ben olduğumu belli ederek Caro'ya kızgın ve sıkkın bir sesle talimatlar veriyordum. Barbie'mi elime aldım, sonra da teneke adamı. Bu oyuncağı birkaç yıl önce biri hediye etmişti, kovboy şapkası, yerinden fırlayan plastik gözleri ve açılıp kapanan ağzının üstünde bıyığı vardı. Meksikalı teneke adam erkek rolünde olacaktı, çünkü benim Ken'im yoktu. Caro tavırlarımla köşeye sıkışmış halde, belli bir mesafeden izliyordu. Barbie'yi soydum, havludan yatağa yatırdım, üstüne teneke adamı koydum ve çiftlerin çıkardığını düşündüğüm sesleri çıkararak ikisini birbirine sürtmeye başladım. Bu oyunu arada oynardım ama Caro'ya hiç göstermemiştim.

“Sen erkek ol,” diye emrettim.

“Oynamak istemiyorum. Gerçekten iğrenç.”

Alayla gülümsedim.

“Öyle sanıyorsun, çünkü hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Neden bana böyle davranıyorsun? Sana ne yaptım ki ben?”

Bir an ona baktım. Barbie ve teneke adam halen elimdeydi.

“Hiç, hiçbir şey yapmadın. Sadece sıkıcısın. Seninle oynamaktan sıkıldım,” diye yanıtladım. Gerçekten de öyleydi, bir süredir beni sıkıyordu. Fakat bir şeyin daha farkına vardım. Caro'nun bana dolu gözlerle bakması hoşuma gitmişti. Kalbimin derinliklerinde bundan hoşlanmıştım. Onun ilgisini ve takdirini o kadar zamandır isteyip beklemişim ki artık gerek duymuyordum. Carolina'ya ihtiyacım yoktu ve canını yakmak nedense kendimi iyi hissettiriyordu.

“Demek şimdi seni sıkıyorum, öyle mi?” diye sordu Caro titreyen sesiyle. “Çünkü artık bakıcının kızı oldum, bu yüzden, değil mi?”

Arkadaşımın acı dolu ifadesini görünce zalim bir gülümsemeyle dudak büktüm.

Hayır, Caro bunu hak etmiyordu. İkimiz de bunu hak etmiyorduk.

“Evet, o yüzden,” dedim. Artık dönüşü yoktu. “Çünkü artık bakıcının kızısın, çünkü fakirsin ve baban yok senin.”

Carolina odadan koşarak çıktı, ben elimde Barbie, kendimi hem zafer kazanmış hem de ileri düzeyde aşağılanmış hissederek kalakaldım. Eşyalarımın arasından seyahat fotoğraflarının olduğu albümü buldum. Yırttım, paramparça edip yere attım. Sonrasını hatırlamıyorum, düşüp bayıldım.

Nekahet dönemim beklediğim gibi olmadı. Daha çok kâbus görmeye başladım. Patlayan Pompei’yi, bağırarak heykele dönüşen insanları görüyordum, rüyalar hastalık haliyle iç içe geçiyordu. Ateşten aklım başımda değildi, menenjit olduğumu düşünüyordum. Öleceğimi sanmıştım ve bana hastalık bulaştırdığı için Caro’ya sövüp duruyordum. Bilincimin yerine geldiği kısa anlarda Raquel’i görüyordum. Bana ilaç veriyor, ateşime bakıyor ya da başımı okşuyordu. O sırada düşünebildiğim tek şey menenjit olduğum, öleceğim ve bunun Caro’nun suçu olduğuydu.

Uyandığımda ev sessizdi. Kalkıp pencereden dışarı baktım. Saatli radyo 12.45’i gösteriyordu. Uzun bir komadan çıkmış gibi yitik hissediyordum ama yavaş yavaş, dinlenmiş halde annemlerin odasına doğru yürüdüm. Kapı kapalıydı, kulağımı dayadığımda acayip bir gürültü duydum. Korkuyla kapıya baktım, bu defa cesur olup bunu yapmam gerek-

tiğini söyledim kendime. Neyle karşılaşsam karşılaşayım bunu yapacaktım. Tek vuruşla kapıyı açtım ve Caro'yu gördüm. Annemin ya da Raquel'in rujlarından biri elinde, bütün yüzünü kırmızıya boyamış, aynanın karşısında oturuyordu. Yansımasına bakıp da bütün yüzünün alevler içinde, çıplak et gibi kıpkırmızı olduğunu görünce çığlığı bastım. Dehşet içinde çığlık attım, sonra Caro da çığlık atmaya başladı. Aynada birbirimize bakarak, var gücümüzle yardım isteyerek ikimiz de çığlık atıyorduk.

Gece gezmelerine tekrar başlamıştı. Yine Ñuñoa sokaklarında dolaşıyordu. Karanlıkta çünkü ağaçların iri yapraklı dalları sokak lambalarının ışığını perdeliyordu. Sessizdi çünkü konakların ve eski apartmanların kalın duvarları televizyonun, müziğin, kavgaların sesini bastırıyordu. Büyükkanneler, büyükbabalar o saatte uyur, bakıcılarıysa evlerinde atıştırmalık bir şeyler hazırlardı.

Gideceği belli bir yer ya da aklında hedef olan birinin kararlılığıyla, köpeğini gezdiriyormuş gibi yürüyordu. Halbuki ne köpeği ne de köpeğe ihtiyacı vardı. Kesin adımlarla gezinirken bir yandan da elmalı yulaflı bar yiyordu. Bir inşaatın yanından geçerken durdu ve bölgeyi çepeçevre saran siyah ağdaki deliklerden içeri baktı. Kocaman, derin bir çukur gördü, içinden suntalar ve demir teller yükseliyordu. Bir yanda da üzerine siyah, plastik örtü serilmiş büyük bir masa duruyordu. Örtünün altında muhtemelen aletler ya da işçilerin tabak çanağı vardı. Esas dikkatini çeken masanın altı kenarlı olmasıydı, tabutu andırıyordu. En azından onun gördüğü buydu: tabut ile çukur yan yana. Büyük taşlar ve

bolca toprak da vardı. Bu toprakla ne yaptıklarını düşünürken bir kepecin teker izleri dikkatini çekti: belirgin, yatay dalgalar. Bir dinazorun ayak izini, bir T-Rex'in nemli adımı düşün­dü. Güzel bir fotoğraf karesi olurdu, dedi kendi kendine. Gündüz vakti çalışan işçilerle de güzel bir görüntü çıkardı. Belki klişe ama kesinlikle iyi bir fotoğraf olurdu. Birkaç eski konak yıkılıp daha derin bir çukur kazılmıştı, o çukur da yirmi dört katlı bir bina dikilerek yakında doldurulacak, bu döngü hiçbir zaman durmayacaktı. Evet, fotoğraf çekmeliydi ve bu iyi bir fotoğraf olmalıydı. Bir süre oraya bakıp kareye ve mekâna ilişkin kafasında birkaç fikir daha geliştirdi. Kabul etmeliydi ki çocukken hep *National Geographic*'te çalışmak ve doğru ışık altında iyi odaklanmış portreler çekerek dünyayı dolaşmak isterdi.

Bir banka oturdu. Gelip geçen insanları seyretmek istedi ama kimse geçmedi.

Bazen bu ona yetiyordu. Sokaklar boşalırken, her şey sakinleşip karanlığa gömülürken bir banka oturup etrafa bakmak. Hiçbir şey yapmadan havanın kararmasını, fonun değişmesini bekleyerek saatlerini geçirmişti. Elinde yulaf­lı bar, hareketsiz, şapşal, tıpkı tiyatroya gidip sadece ışık oyunlarını izleyen biri gibi. Hareket yok, sadece aydınlıktan karanlığa geçiş.

Bazı durumlarda bu yeterliydi ama bir açıdan da bunu yapma nedeni yatağına geri dönüp uzanmak ve odasının hiçbir his uyandırmayan düz ve boş tavanına, yani koca bir HAYIR'a bakmak istememesiydi.

Aklına yine o çift geldi.

Düşünüyor: Neyse en azından Fransız kız yakında ge­ziden dönüyor.

Komşu kadınla son konuşmasını anımsıyor.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Komşu kadın ona teşekkür edince böyle söylemişti. O an aklına gelen tek şey bu olmuştu, belki de verilecek en uygun yanıt hiçbir şey dememektir. Önemsemediğinden değil, aslında sürekli onları düşünüyordu. Ama bundan ibaret olduğu, bu kadarının da nezaketen yaşandığı o kadar belliydi ki.

Denise’e borçlu değillerdi.

Komşu kadına bir şeyler söylemek istemişti. O sırada gözkapakları titremiş ve şöyle demek istemişti: “İsterseniz bir gün yemeğe gelin, üçümüz beraber yeriz veya istersen ikimiz.” Cesaret edemedi. Bir anlamı yoktu, üstelik kadın kabul etmezdi. Yine de zihninde hâlâ bu teklifi samimiyetle ve güven vererek, en uygun şekilde nasıl yapabileceğini planlıyordu: “Bir gün hep beraber yemek mi yesek?”, “Bir akşam çaya gelsenize.”

Hiçbir şey demedi, vedalaşmayı bekleyen komşu kadın gibi yarı kambur, öylece ayakta kaldı. Son anı bekliyordu.

“Sen hep bu gri hırkayı mı giyiyorsun?” diye sordu kadın. “Ben Juan Carlos beğeniyor diye böyle giyiniyorum,” diye ekledi utangaç bir tebessümle.

Denise yutkunup başını çevirdi. Gözleri doldu. Ağzını açtı ama konuşamadı, kendini tutmak için el kol hareketleriyle veda etmeye çalıştı. Pencerenin camında yansımalarını görebiliyordu. Odanın yansıması camın ardında havada asılı kalmıştı. Komşu kadın yanına yaklaşıp ona sarıldı. Denise kolları sarkık vaziyette öylece duruyordu. Yüzünü çevirmeydi ama gözlerini kapadı.

“Seninle ilgisi yok,” dedi komşu kadın. “Sadece başka bir yer bulmam gerekiyor, seninle bir ilgisi yok... Böyle olması gerekti sadece.”

Denise başıyla onayladı.

Juan Carlos koridordan bağırdı: “Hazır mısın?”

Yine yürümeye koyuluyor. Kültür Merkezi’nin oradan geçiyor. Arka bahçesinde çıplak bir erkek heykeli, ortadan ikiye ayrılmış yerde duruyor. Beyaz, Rönesans tarzı. Kısa zaman önce bütündü. Aslında o kadar da kısa zaman önce miydi bilmiyor, çünkü heykeli en son ne zaman gördüğünü anımsamıyor. Heykelin lambası hâlâ yanıyor ama artık sadece bacaklarını aydınlatıyor. Düşmüş bir adam. Daha iyi görebilmek için duruyor. Korkunç bir görüntü.

Düşünüyor: Ne ben onları tanıyorum ne de onlar beni. Tek bildiğim bu. Onları tanımıyorum ama artık bazı şeyleri anladım.

“Carolina?” diye sesleniyor adam. “Gidiyor muyuz artık?” Carolina. Demek ismi buymuş. Sonunda biri ona ismiyle hitap ediyor.

Kendine soruyor: Onları özlüyor muyum?

Yanıtlıyor: Onları kaybettim.

Gitmeden evvel komşu kadının gözleri, gözlüklerinin ardında parlıyor. Neden? Neydi o parlaklık? Ümit mi, duyarsızlık mı? Yoksa her ikisi de mi?

Ben nasıl ilerleyeceğim, diye soruyor kendine. Ümitle mi yoksa duyarsızlıkla mı?

“*Lucky me,*” derdi Rahibe Wendy. Tanrı inzivada yaşamasına ve onun için, yaratıcısı için dikkatini uyanık tutması gerektiğinde kahve içmesine izin verdiği için şanslıydı. Bir dost, bir eş, bir anne olmaya mecbur kalmadığı için şans-

lydı. “Maalesef hayatım boyunca insanların benim için pek bir anlamı olmadı.”

Denise kendisi için de böyle diyebilir miydi bilmiyordu. Hep yalnız biri olmuştu, evet, ama kalbindeki o kıpırtı hiç durmamıştı. Annesi birkaç ay boyunca Herbalife ürünleri satmıştı. Her telefon ettiğinde o karışımların hayatını değiştireceğine onu ikna etmeye çalışıyordu. “Daha fazla su içmelisin. Hiç değilse su iç!” diye yakınırdı. İki litre su dünyadaki tüm sorunların çözümüydü. Belki de haklıydı, belki de biri bunu IŞİD denen silahlı gruba söylemeliydi.

Hiç âşık olmamıştı, yalnızdı, kendini dışlanmış, köşeye sıkışmış hissediyordu, hiçbir yere ait değildi, hiçbir başarısı olmamıştı... Daha kötü şeyler de vardı hayatta, gerçekten acı çeken insanlar, yangında ya da toprak kaymasında evini kaybedenler. Fakat böyle düşünmek herhangi bir teselli vermiyordu, daha doğrusu içinde bencillik olmayan, katıksız bir teselli vermiyordu. Delirecek gibi değildi –en azından gece yarısından önce– ama hayatının o an içinde bulunduğu döneminden memnun olmadığını artık kabul etmeliydi. Yine de kendini kedere boğmadı. İradesi halen güçlüydü. Bazı kararlar almıştı, başarısızlıklarını üstlenmişti, kimse başarısızlıkların da çaba ve fedakârlıklara mal olmadığını söyleyemezdi. Yenilgisi kendisine aitti, yalnızlığı ve çekimserliği de. Bunu kabullenmek de bir şeydi, değil mi? Annesi bunu bir zafer olarak kabul eder miydi? Kendisi kabul ediyor muydu?

Bir zamanlar *National Geographic*’e fotoğraflar çekmeyi hayal ederdi, şimdiyse bir şekilde eve dönüp uyumanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Ne şanslıyım, dedi kendi kendine.

Dönüş yolunda bir kez daha Müslüman aileyle karşılaştı. Tıpkı geçen seferki gibi adam önde, market poşetlerini taşıyan iki kadınsa onun gerisinde yürüyordu. Denise kadınlara dikkatle baktı ve ilk karşılaştıklarında onlara gerçekten bakmadığını fark etti. Anne ya da anne gibi duran kadın kocasından çok daha gençti. Denise'in yaşında olmalıydı. Başörtüsü hoşuna gitti, soluk pembe bir ton üstünde beyaz yaprak desenleri vardı. Denise gidiyor, onlar dönüyordu. Yan yana geçerlerken Denise kadına gülümsedi. Kinayeli ya da merhametli bir gülümseme değildi bu. Anne de ona gülümsedi. Zarif ama kendinden emin bir gülümsemeydi.

Bilgisayarını açıp kendini yatağa atıyor. Bir köpek havlıyor, bir başkası karşılık veriyor. Bir arabanın ani frenini duyuyor, patinaj yapan tekerlerine kulak veriyor. Kadınların gülüşmelerini, bir çocuğun bağırışını duyuyor. Kaynayan bir çaydanlık istasyona varan bir tren gibi ötüyor. Bir sürü açık televizyonun, lambanın ve bilgisayarın uğultusu. Tavana sabitlediği durağan bakışıyla yatağında uzanmaya devam ediyor. Sesler kendi ritminde salınıyor, yaklaşıp uzaklaşıyor. Tüm bu gürültünün üzerinde bir tür sessizlik oluşturan kendi nefesini duyuyor. Gözlerini kapamayı başaramıyor. Tavan düz beyaz. Kapının çalındığını duyuyor. Neredeyse şeffaf hale gelecek denli süratli üç vuruş. Hemen ayağa kalkıyor. Yüzünü yan çevirip kulağını kapıya dayıyor. Bekliyor. Dinliyor. Belki de apartmandan, bunun gibi herhangi bir apartmandan gelen her zamanki seslerden biri. Dinliyor. Belki sadece hayal ürünüydü, bir şakaydı, tenis topu sektiren bir adamdı duyduğu. Dinliyor. Belki de bir başka dairenin kapısı çalınıyor. Birini bekleyen bir tek o değil ya...

Paulina Flores

Ne Rezalet

Şilili genç yazar Paulina Flores “Ne Rezalet” öyküsüyle Roberto Bolaño Öykü Ödülü’ne değer görüldü. Öykülerini topladığı aynı adlı kitabı **Ne Rezalet**’te aile, dostluk ve ten ilişkilerinden sarsıcı kesitler sunuyor. Doksanların Şili’ sinden sosyal medya çağına uzanan bu dokuz öykü travmatik anılar, beklenmedik utançlar ve kabul edilmiş murluluklarla örülü. İşsizlik ve geçim sıkıntıları, sıradanlık bunalımları, anne baba kompleksleri, tavsayan arkadaşlıklar, ters giden yakınlaşmalar, kötü kahramanlar... Flores’ın kalemıyla eziklik hissi insan olmaya dair köklerini bularak ihtişam kazanıyor.

“Paulina Flores karakterlerine kenardan eşlik ediyor, onları birbir açıdan mercek altına alıyor. Ama onları tüketmiyor, sınıflandırmalara sokmuyor, çünkü karakterlerinin ete kemiğe bürünmesini istiyor, buna ihtiyaç duyuyor. **Ne Rezalet** uyuşmazlıkların gelgittli ritmine hayat veren, yenik düşmekten çok yenilgileri paylaşma arzusunun önem kazandığı muhteşem bir kitap.”

– Alejandro Zambra

İspanyolcadan çeviren
Zeynep Çelikel

EDEBİYAT
ÖYKÜ

NOTOS
KİTAP

ISBN
978-605-7643-19-3
32 TL
www.notoskitap.com

9 786057 643193